

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

93. szám

Judas Priest
Limp Bizkit
Nick Cave
Dave Navarro
Depeche Mode
Journey
Rammstein
Eclipse
Slayer
E.L.O.
Megadeth
AC/DC

Superbutt
Bon Jovi
Tankcsapda

Hobo új Morrison lemeze

HOBO

CAT FOOTWEAR
www.rockinform.hu

X. évfolyam 6. szám 2001. 1/2. július - Augusztus Ár: 305 Ft

Tartalom

A következő számunk szeptember 5-én jelenik meg!

Csak röviden...	4-7
II. Summer Rocks Fesztivál, Bon Jovi koncert	8-9
Rockinform akció	10
Judas Priest	11
Lemeztelenítés	12-23
Nick Cave interjú, koncert	24-26
Könyvböngészde, Nightclubbing	27
Blueslemez-bemutató	28
Robben Ford interjú, Adj helyet!	29
Visszatekintő: E.L.O., Illés-Metró-Omega koncert	30-32
Megadeth koncert, Végső Akkord, Rejtvény	33
Slayer interjú, Harley Davidson Fesztivál	34-35
Tankcsapda koncert	36
Superbutt interjú	37
Rammstein interjú, koncert, Limp Bizkit interjú, koncert	38-40
Stone In Egypt interjú, Helyesbítés	41
XXX. Debreceni Jazz Napok	42-43
Hobo interjú, koncert, John Mayall koncert	44-45
Dave Navarro interjú, Volt egyszer egy Ifipark,	
Palermo Boogie Gang koncert	46-47
Journey, Rejtvények	48-49
AC/DC koncert	50
Terjesztőink, Rejtvény	53
Depeche Mode interjú	54-55
Eclipse interjú, V. Denevér Tehetségkutató, Ozirisz interjú	56-57
Börze	58

Rockinform az interneten: www.rockinform.hu

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közzétevése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Fotósok: Mocsári László, Becskerek Dusi, Dávid Zsolt

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@chello.hu és rockinform@matavnet.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,

Telefon/fax: 46/315-341

Arculat és nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,

Levélágitás: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: Papír Stúdió BT. 46/389-609

Terjeszti: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft.

röviden...

A tavaly őszi Tankcsapda-turné vendégzenekara, a **Depresszió** jelenleg új lemezének anyagán dolgozik, a stúdiófelvételek várhatóan októberben kezdődnek. A nyári fesztiválbulik után - a friss lemez előzetes beharangozásoként - össze újabb országjáró körútra indul a csapat. Info: 20/351-63-76

A hónap kislemezévé választotta a londoni székhelyű, húsz éve létező, patinás brit The Record Collector havimagazin a **Heaven Street Seven** zenekar "White Lies In HiFi" című, három számot tartalmazó maxi-lemezét, melyen a zenekar 2000 tavaszán megjelent Cukor albumán hallható három számának angol nyelvű változatai - Sweetness (Hol van az a krézi srác), Christine 16 (Mozdulj) és Truly Sorry (Sajnálom) - hallhatóak. A cikk szerzője a következőképpen fogalmaz a kislemezről: "Emlékeznek a 80-as évek bossanova popjára? A magyar Heaven Street Seven úgy tűnik, igen. Az Aztec Camera hatása érezhető az együttes zenéjén, mellette némileg a britpop, és néhány mostani banda, például a Cardigans befolyása érezhető. Az igen-igen melodikus, könnyed és nyárias dalokból, melyekhez meglepően jó, kidolgozott ének járul, úgy tetszik, hogy 80-as évek hatásainak újjáéledése eljutott a távoli, kelet-európai végekre is. Nagyszerű kislemez, csak ajánlani tudjuk."

A zenekar jelenleg új albumának dalain dolgozik. Több mint egy tucat szám készült el, a lemez felvételei pedig a nyár végén, ősz elején kezdődnek, a Cukor című album produceri stábjával, a német Bernhard Hahn-nal és a Neo két tagjával.

Katona Klári új lemeze - mellyel az énekesnő folytatja a Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálat Alapítványt támogató tevékenységét - a szimpla kazetta és CD formátum mellett napvilágot lát Digipack csomagolású dupla változatban is, ahol a második korong a "Hogy lesz ebből szerelem?" maxi. Emellett gyűjtők számára hozzáférhető a 'Most' diszdobozos változata is, amelyben a CD dupla változata mellett egy 30 x 30 cm-es, Katona Klári írásaival kiegészített fotóalbum is található. Az előbb említett maxin a címadó dal eredeti és "radio edit" változata mellett az albumon nem szereplő, Fodor Ákos költő szövegére írt, akusztikus "Sose bánd" című felvétel és egy multimédiás rész is helyet kapott. Mindenki, aki megvásárolja Katona Klári új lemezét, egyben egy rászoruló gyermek egy napi ételmének költségfedeztetését is megteremti.

Amatőr zenekarok jelentkezését várják a **IV. Amatőr Pop-Rock-Jazz Fesztivál** rendezői. Az eseményre november 10-én, a paksi Városi Művelődési Központban kerül

sor, jelentkezni pedig október 10-ig lehet. Jelentkezni egy demo, egy zenekari bemutatkozás, valamint az 5.000 Ft-os nevezési díjnak az alábbi címre Ft-érték beküldésével lehet: Városi Művészeti Iskola, 7030 Paks, Deák F. u. 9. "Fesztivál 2001". A győztesek között értékes nyeremények - hangszerek, stúdióidő, fellépési lehetőségek, Rockinform-előfizetés stb. - kerülnek kiosztásra. További info: Ruff Ferenc - 20/939-47-76, Márkus Zsolt - 20/961-71-77, Simon Péter - 30/916-08-77.

A **Radiohead** "Amnesiac" című albuma nyolc országban listavezetőként nyitott, míg az USA-ban egy hajszállal lemarad az első helyről, ám így is az első héten megelőzte elődjét, a "Kid A" c. lemezt, amely annak idején viszont listavezető volt. Az azóta eltelt idő alatt túl vannak a másfélmillió eladáson, amely 200.000 példánnyal több, mint ami a "Kid A"-ból összesen elment. A csapat amerikai turnéja telt házak előtt zajlik, annak ellenére, hogy pályafutásának legnagyobb arénáiban játszik a csapat. Az első kislemezes dal, a "Pyramid Song" az ötödik helyig jutott az amerikai kislemezlistán. Az új, Knives Out" maxi várhatóan augusztusban lát napvilágot.

A torontói **Eidolon** megvált énekesétől. A világ minden tájára kiterjedően kutatnak az új frontember után, akinek "minyimum" Ralf Scheepers/Ripper Owens kvalitású arcnak kell lennie. Demókat, fotókat és biográfiákat a következő címre várják: Eidolon, 2915 Noah Drive, Acworth GA 30101, USA

Jelenleg zajló Európa-turnéja keretében, augusztus 30-án, 20 órai kezdettel az E-klubban lép fel a berlini székhelyű **Die Ärzte**. A '82-ben létrejött punk banda alakulását azonnali sikertelenség követte, majd később a német cenzúrával kerültek összetűzésbe, amelynek köszönhetően a legnagyobb példányszámban eladott cenzúrázott lemez címet nyerte el bemutatkozó albumuk... 1987-ben, pályafutásuk csúcán, amikor már a német slágerlisták élén álltak, úgy döntöttek, hogy befejezik a zenélést. E döntésüket egy tripla élő album megjelenítésével "ünnepelték", mely később addig legsikeresebb kiadványuknak bizonyult. Rajongói nyomásra 1993 nyarán az eredeti gitáros és dobos

Az ősz folyamán a Crysallis/Capitol Records gondozásában digitálisan remasterelve, díszcsomagolásban és számos bónusz dallal megspékelve újra megjelennek a **Blondie** albumok, melyekhez a kísérő szövegeket az egykori producerek, Richard Gottehrer ('Blondie' és 'Plastic Letters'), valamint Mike Chapman ('Parallel Lines', 'Eat To The Beat', 'Autoamerican' és 'The Hunter') írták.

egy új basszusgitárossal az oldalán nekilátott a "Die Bestie In Menschengestalt" című album felvételéhez, ami végül több mint egymillió példányban kelt el német nyelvterületen. Számos sikeres lemezt követően '96 decemberében Gene Simmons meghívta őket, hogy lépjenek fel a KISS turnéjának német és svájci állomásain, majd '97 májusában további közös bulik következtek, köztük Németország legnagyobb szabadtéri fesztiválja, ahol több mint 80 000 néző előtt játszottak...

Tízéves fennállása után a **Crematory** tagjai a feloszlás mellett döntöttek, mondván, a csúcson kell abbahagyni. Sikereiknek emléket állítandó, a Nuclear Blast egy dupla koncert CD-t ad ki "Remind" címmel, július 30-án. A fényűzően csomagolt, hatvanoldalas booklettel ellátott anyagon rajta lesz minden nagy Crematory sláger. Ugyanekkor kijön egy VHS-video és egy DVD is, rajta az összes videóklippel, sok-sok koncert, backstage- és próbatermi felvétellel. Egy rövidebb búcsúturnéra is sor kerül. További info: <http://www.crematory.de> és

A **U2** rendkívül látványos, legújabb videója - mely szerepel a Lara Croft filmben is - minden idők legrágább produkciója, melyben olyan technikai újdonságokat használtak, amiket direkt ehhez a filmhez fejlesztettek ki. További hír, hogy Bono negyedszer is apa lett. Sajnos a szülésen az amerikai turné miatt nem tudott ott lenni, de az anya és a kicsi is jól van!

Augusztus 6-án jelenik meg az első **In Flames** koncertalbum. Az egyik japán turnén rögzített anyag, a Live In Japan egy nagyon fontos állomás a banda történetében. Minthogy a zenekar koncerten mutatott teljesítménye óriásit fejlődött a kezdetektől, itt volt az ideje, hogy megmutassák a világnak egy In Flames koncert erejét és energiáját!

A svéd **Soilwork**-kőn a munkámnia jégeit lehet felfedezni. Miután az Annihilatorral és Nevermore-ral közös turnén élőben is bemutatták az "A Predator's Portrait" c. CD-jüket, a srácok máris új dalokat írnak. Augusztusban a Wacken fesztivál egyik színpadát igrkeeznek majd a földdel egyenlővé tenni, és aztán már mennek is a stúdióba, hogy felvegyék negyedik albumukat.

A **Dream Theater** New Yorkban felvette az új stúdióalbum zeneanyagát. Az ének felvétele a napokban zajlik, keverés ősszel, megjelenés 2002 január környékén.

Megjelent **Ivánovics Tünde** (fiatal énekes lány a Vajdaságból, aki egyébként Szegeden jár egyetemre) - Beli Buba c. népzenei CD-je. A Periferic Records gondozásában megjelenik három **Vasmalom** CD is, vagyis minden eddigi lemezük. Hamarosan érkezik az **After@II** zenekar A.C.I.D. c. CD-je is, aztán jön az **Eclipse**.

A **Hetes Körzet** (ének: Török Zselenszky Tamás (Nap), dobok: Pábl Róbert, bass: Balassa Béla, sz.gitár: Marosi Sándor, gitárok: Fidrich István) nevű együttes '96-os keltezésű "Külső életek" c. anyaga a

<http://www.detim.hu/~syp/Hetes%20Korzet%20-%20Kulso%20eletek/> oldalról letölthető. Aki esetleg nem tudná, a Hetes körzet az Eleven Hold előtt létezett, mondhatni az Eleven Hold előképe. A felvételeken közreműködtek: "Rózsát szakíthattam volna" - Bedő Csaba (gitárszóló), "Magból" - Suták Zsolt (billentyű).

A **Cool Head Clan** új albumának címadó száma immár videóklipként is élvezhető, a klipet készítő Csillag Endre (ex-Edda) bebizonyította, hogy nem csak a gitárhoz ért professzionális szinten. Aki élőben akarja meghallgatni a zenekart, vagy egy jó bulira vágyik, az legyen ott augusztus 4-én, szombaton a Szigeten, a Metal Hammer színpadnál hajnali 3-kor, vagy augusztus 15-én a PeCsa Sörkertjében.

Az őszi turné előtt a Szigeten a **Schizoid**. Augusztus 4-én szombaton 16 órakor lép fel az együttes a Metal Hammer Színpadon, az Ősztön című album anyagával.

Július 2-án jelent meg **Wayne** első lemeze. A név mögött maga a legendás David Wayne áll, a Metal Church volt énekese. Ha hihetünk az előzetes híreknek, akik az utolsó Metal Church anyagban csalódtak, azok most vigasztalódni fognak, hiszen a klasszikus The Dark album utódját igrkezett megcsinálni Wayne. Interjú a következő számban!

2001 viszonylag lazán indult a **Suckerpunch** számára mivel az eddig megszokottnál kevesebbet koncerteztek, viszont így több idejük maradt a próbákra. Jelenleg egy stúdió mélyén "Bejött az élet" c. demójuk anyagát rögzítik. A négy vadiúj ("Bejött az élet", "Nem jön az álom", "Így jó

lesz", "Annyit még..." c.) rakkendroll-t tartalmazó demót július-augusztus környékén a lehető legtöbb helyre eljuttatják zenészeink, majd pár fesztiválon ill. ősszel turné be is mutatják őket a nagydírműnek. További infó: <http://www.extra.hu/punch> (Itt természetesen a régebbi felvételek, ill. két video mellett a teljes demo letölthető lesz MP3-as formátumban).

Az **After Crying** mindig is szimfonikus zenekarral akart koncertezni. A hű koncertlátogatók ezt már évekkkel ezelőtt megtapasztalhatták a "Jókai Műházban", az "FMH"-ban és egyéb helyszíneken, amikor a színpadon "klasszikus" zenészek foglaltak helyet az AC tagokkal együtt. Egy szimfonikus zenekarral történő közös munkálkodás viszont igen nagy költségekkel jár, amit egy hagyományos koncert nem "termel ki". Igazán komoly szimfonikus (vagy inkább kamara-szimfonikus) koncertre először Venezuelában, Caracas talán legismertebb koncerttermében került sor, 2000 márciusában. A kottákat a szerzők elküldték a helyi zenészeknek, akikkel aztán néhány caracasi próba után fer-

Nem igazak azok a híresztelések, miszerint **Eric Clapton** befejezné zenei pályafutását! Csúpn nem fog már tizenkét hónapos turnékra indulni, csak rövidebb portyákra vállalkozik majd, emellett további lemezekkel fog minket megörvendeztetni.

geteges sikerű koncertet adtak a mintegy nyolcszáz fős (minden korosztályt képviselő) közönségnek. A "Koncertszimfónia" avagy "Bootleg Symphony" felvételei a 2000. október 2-án a Liszt Ferenc Zeneakadémia Nagytermében tartott koncerten készültek, eredetileg dokumentáció céljából, de annak meghallgatása után a csapat úgy érezte, hogy a zenészek és a közönség között létrejött atmoszféra, valamint a ZENE olyan világosan sugárzik a felvételtől, hogy a több mint háromórás monstre hosszúságú koncert ötvenöt perces "esszenciáját" mindenképpen érdemes kiadni. Idén novemberben ünnepli az After Crying zenekar fennállásának 15. évfordulóját.

Az Ács Károly Művelődési Központ 2001. július 28-án, 16 órai kezdettel nyolcadik alkalommal rendezi meg a **Csüggédő Fesztivált** Ráckeven. A koncert kezdetben a környékbeli amatőr zenekarok bemutatkozási lehetőségeként indult, mára már a Csepel-sziget legnagyobb ingyenes rock-fesztiváljává lett. Helyszín: A ráckevei Parkerdőben, a Nádas Csárdánál (az autósmozi után, a ráckevei hév állomástól 150 méterre Szigetszentmárton felé) A Csüggédő Fesztiválon való részvétel ingyenes! Fellépnek: Disinfection, Empire, Jimi Hendrix Memorials, Hollywoodoo, Mood, Neck Sprain, Superbut, Abyss, After@II, Head Crips. További információ: tel/fax.: 06-24 385-220, e-mail: muvmkzp@mail-matav.hu

Török Ádám és a Mini együttes immár hagyományosnak tekinthető balatoni nosztalgiaünnepje a következőképpen alakul: augusztus 9. Balatonszepezd, strand - ingyenes! -, 10. Badacsony, strand, 11. Balatonboglár, Műv. Ház. Vendég a Jazzattakk együttes, Svájcz vezető dobosának, Tom Becknek zenekara. A svájci zenekar önállóan fellép augusztus 7-8-án a budapesti New Orleans klubban, továbbá a Pepsi Szigeten. Augusztus 20-án ismét "...vár a Tabán..." a Gellért-hegy aljában, a tűzijáték előtt. Török Ádám és kicsiny csapata mellett most is több fellépő lesz.

Az **Ultraspánk** feloszlott. Mint az várható volt, a gyenge eladásokat produkáló csapatot dobta a Columbia/Sony Records, és jobb kiutat nem látván, a szélrózsa minden irányába széledtek a fiúk. Jó hír a szomorú ra-

Várhatóan szeptember 15-én, "Charlie jazz" címmel jelenik meg **Horváth Charlie** új lemeze. Az album felét koncertfelvételek, másik felét saját kompozíciók stúdiófelvételei alkotják. Ősszel országos turnéra indul a Charlie - ének, László Attila - gitár, Halász János - zongora, Borlai Gergő - dob, Egri János - bőgő, Fekete Kovács Kornél - trombita, Csi-szár Péter - szaxofon, Schreck Ferenc - posan felállású zenekar. Charlie honlapján (www.charlieworld.hu) a turnédátumok mellett, interjú és számos fotó is található, valamint az énekes életútját - a gyermekkortól az afrikai megpróbáltatásig - is nyomon követheti a látogató.

röviden...

Augusztus 02-án a Szigeten, a Metal Hammer Nagyszínpadon, 20.00 órai kezdettel lép fel a **P.B.O.X.**, ahol többek között a Piramis "Rock Géniuszával", Som Lajossal közös tiszteletadás keretében adózik a legendás gitáros, Radics Béla emlékének. A Cserhádi István által újjászervezett csapat első videóklipje, mely a "Hódítás" c. dal a Kisvárdai koncertfelvétel vágott változata a www.p-box.hu honlapon már megtekinthető. Kontakt: pbox@matavnet.hu

jongóiknak, hogy Pete és Neil már egy új formációt alapított.

Az új, szám szerint ötödik **Six Feet Under** nagylemez megjelenése csak augusztus hatodikára van kitűzve, de a Metal Blade istálló által küldött háromszámos előzetesből lesűrhetjük, hogy a csapat továbbra sem tágít a lecsupaszított, ősz death metal-tól, és Chris Barnes mélyebben fröcsög, mint valaha. Ezen még az sem változtat, hogy az egyik legmérgezőbb rapper, Ice-T is beszáll csócsálni a One Bullet Left című nótában. A promó CD végén pedig megnézhetjük a The Day The Dead Walked című dalocskának az olasz horror hagyományait hűen tükröző videó-változatát is, amiben egy zombi gerjed az emberhúsa a zenekar asszisztálása mellett. Jó ebédhez szól a nóta.

2001. július 27-én, 20 órai kezdettel kerül bemutatásra Lencsés Balázs és Horváth Zoltán "**Hamlet**" című rockoperája a Budai Parkszínpadon. A fiatal tehetségeket felvonultató előadás sztárvendége Varga Miklós lesz. Az ősbemutatót 1999 augusztusában láthatta a gödöllői közönség, azonban a darab túllépett Gödöllő határán, hiszen eddig tizenöt alkalommal mutatták be az ország különböző városaiban - sikerrel; a júliusi előadás a darab budapesti premierje lesz. A rockopera zenei anyaga ez év tavaszán a

Premier Art Records kiadó gondozásában megjelent CD-n és kazettán. A rockopera alkotói a nagy, látványos tömegjelenetek helyett őszinte, érzelmdús játékkal kötik le a nézők figyelmét, Shakespeare klasszikus drámájából azokat a részeket emelték ki, amelyekről őszintén tudnak saját véleményt formálni a dráma eszméiségét, hangulatát megtartva. A dramaturgiában nagyobb szerepet kapott Hamlet és Ophelia szerelmi története, anya és fia kapcsolata, és a gátlástalan hatalombitorló Claudius, aki küzd mind a kor világnézete, mind saját lelkiismerete ellen. A dramaturgiában megjelentett érzelmeket egyszerűen festi alá és egészíti ki Lencsés Balázs zenéje, melyet a rockzenekar mellett szimfonikus zenekarra is hangszerelt.

Hamarosan megjelenik az Epsom Mad Funkers, vagyis az **EMF** best of lemeze, dupla-cd formájában. A beharangozó háromszámos maxin természetesen hallható a 1990-es nagy siker, az Unbelievable, egy új dal, melynek címe Incredible, illetve a Lies című daluk The Dust Brothers által készített remixe.

Rock'n Rolf és csapata, a **Running Wild** már javában dolgozik új, "The Brotherhood" c. albumának anyagán. Várható megjelenés: 2000. január/február.

Újra megalakult - az esztergomi Tűzkerék xT előzenekara - az egykori **Stáció**. A zenekar tagjai: Fodor Sándor (ének), Tóth József "Citrom" (gitár), Lauró Árpád (basszusgitár) és Drexler Zoltán (dob). Fodor Sándor elmondta, hogy a Tűzkerék xT-nél progresszívabb irányba szándékoznak elindulni. Elővesznek néhány régebbi Stáció-számot (Kutyák dala, Gladiátor, stb.), dolgoznak egy standard-blokkon, és végre elkészítik azt a Jeruzsálem-szvitet, amit a korábbi zenekarral nem tudtak tető alá hozni. A Stáció tagjai szeptemberben maxi lemezzel és videóklippel szándékoznak előállni.

Az mp3.com-ról letölthető a **Mystery Gang** rockabilly trió néhány saját dala. Az mp3.com statisztikája szerint pop-rock kategóriában (mert ide tartozik a rockabilly) a legnépszerűbb magyar zenekar a világon a Mystery Gang! Az első hét helyen ők állnak. Szörföljetelek a <http://www.mp3.com/mysterygang> linkre.

Damon Albarn a Blur zenekar frontembere és Einar Örn Benediktsson a néhai Sugarcubes együttes másik énekes (az egyik egy Björk nevű énekesnő volt) közösen írtak zenét az izlandi filmrendező, Baltasar Kormakur, 101 Rykjavík című filmjéhez. A zene eléggé eltér a két szerző eddigi munkáitól, mert elsősorban erősen gépileg generált hangokkal operálnak, sőt, az album több remixet is tartalmaz, amik között akad néhány meglehetősen hajmeresztő is. Összességében azonban a végeredmény még így sem túl izgalmas. Talán majd, ha egyszer láthatjuk hozzá a képeket is.

Klaus Schulze, az elektronikus rock legnagyobbja június 9-én Osnabrückben adott koncertet a cselista Wolfgang Tiepold társaságában. A teljes koncert két CD-n július 16-án jelent meg a Manikin Records gondozásában. Részletes információt lásd: <http://www.manikin.de>.

A **Bad Religion** dobosának, Bobby Schayer-nek sajnálatos módon derékba tört karrierje, ugyanis komoly vállproblémái adódtak, amelyek következtében orvosai eltávolították a zenéléstől. Így a nehéz helyzetben lévő banda október-november környékére halasztotta aktuális európai kanyarját. A dobos nagy valószínűséggel már sohasem térhet vissza a bandához. A Bad Religion egyelőre a kaliforniai hardcore csapat, Suicidal Tendencies ütőseivel, Brook Wackermannal dolgozik. A kiadók terén is váltott az öreg punkbanda, hiszen a tizenkettedik nagylemezük, (a) The Process Of Belief október végén, már az alapító, egykori gitáros, Brett Gurewitz-féle, független Epitaph-nál lát

napvilágot.

Szeptember huszonötödikén a Gef-fen kiadó gondozásában kerül forgalomba **Rob Zombie** tizenháromszámos, ez idáig cím nélküli szólólemeze, melynek érdekessége, hogy egy dalban a Slayer bárdistája, Kerry King is feltűnik.

November 20-án jelenik meg a **Creed** harmadik, Weatherhead című alkotása. A felvételeket John Kurzweg (My Own Prison, Human Clay) irányította.

Jane Schuldiner, a Death/Contol Denied frontember **Chuck Schuldiner** édesanyja felhívására - tudniillik fiának nincs biztosítási kártyája, rákos, kórházi gyógyítása óriási pénzbe kerül - az egész amerikai zenei színtérrel megmozdult. Rengeg felajánlás érkezett, a legtöbb ritka LP-ket, dedikált fényképeket bocsátottak árverésre, míg Rob Halford azt a mikrofont dobta a közönsébe, melyen a Resurrection című visszatérő anyagát énekelte fel.

A Vietnámi Háború történetén alapuló, M 16 c. új **Sodom** lemez szeptember végén, az SPV-nél jelenik meg. Előtte azonban, augusztus 10-én, Bangkokban játszik a félelmetes trió.

A dallamos rockban utazó, dán rock csapat, a **Royal Hunt** a Century Media-nál jelenteti meg a soron következő, The Mission c. alkotását.

A júniusban Péccsett sikerrel koncertező, New Orleansi **Crowbar** augusztusban dobja piacra az Equilibrium utódját, Sonic Excess In Itas Purest Form címmel, a Spitfire-nél. Az albumot hazánkban a BMG forgalmazza.

A visszatérő amerikai rocklegenda a **Tesla** szeptember közepén, a Sanctuary-nél jelentet meg egy dupla koncertlemezt.

Tizenkét napig együtt turnézik Amerikában a **Tool** és a **King Crimson** legénysége. A nyálunk is csorog.

Glenn Danzig hetedik szólólemeze, a Kiss The Skull az ősz folyamán kerül a boltokba.

Augusztus 3-5. között rendezik a Duna menti Apostagon az idei, immáron hagyományos **Keresztény Könnýüzenei - Ladik - Fesztivált**. Az egyházi jellegű szövegek mellett a fellépő zenekarok műsorában természetesen helyet kapnak a pop/rock klasszikusai is.

Egy szomorú hír a **H-Blockx** rajongók számára, hogy a banda új albumának megjelenése ismételtlen eltolódik néhány héttel, esetleg hónappal, ugyanis a csapat tagjai nem találták tökéletes minőségűnek a dalokat, és időt kértek az album további munká-

lataira.

Ozzy Osbourne nagy tervekkel készül az idei őszre: az amerikai Ozzfest-ek után, várhatóan október közepén dobja piacra legújabb szóló-lemezét, amely 1995 óta az első önálló Osbourne album lesz. További hírünk még, hogy a koronggal egy időben felbukkan egy videójáték is, amelynek főszereplője természetesen a rocker nagyapó lesz. A játék főhőseit különböző pályákon kell majd, demókkal küzdve végigvinni.

A Nirvana egykori dobosa **Dave Grohl** elhatározta, hogy egy ideig újra aláveti magát legnagyobb szenvedélyének, és ismét a dobok mögé ül. Meg nem erősített hírek szerint a Queens Of The Stone Age kötelékében lép majd színpadra. A kedvenc énekseit felvonultató szólólemezeről egyelőre nincsenek híreink.

A bohóc rockot játszó **Bloodhound Gang** tagjai már dolgoznak az új lemezükön. A dalokat a saját, házi stúdiójukban kezdik el felvenni, de lehetséges, hogy a későbbiekben helyszínt váltanak, és egy új stúdióban folytatják a munkát. Az albumnak eredetileg a Millennium címet szánták, de hamar rájöttek, hogy ezen a címen már elég sok anyag megjelent a közelmúltban, és ejtették a rossz ötletet.

Brian Johnson, az AC/DC énekese, egykor nagy reményeket fűzött a **Geordie** nevű rock bandához. Az együttes mindössze három évig, 1973 és 1976 között működött, Európában szép sikereket ért el, de sajnos a világhírig soha sem jutott el. Brian elképzelése szerint idén újra életre kelti az egykori bandáját. Tervei szerint kisebb klubokban és bárokban játszanak majd, ezek után kerülhet szóba a nagyszabású turné, illetve akár még egy lemez is.

Az ír **Therapy?** szeptember közepén, Shameless címmel publikálja új lemezét. További hírünk még, hogy a Tattó The Planet c. nagyszabású, öt zenekart felvonultató - Biohazard, Slayer, Cradle Of Filth, Pantera, Static X - metálfesztivál meghívást kapott a belfasti brigád is.

Ismét hallat magáról a **No Smoking In Band**. A '70-'80-as évek hazai rock szellemiségének továbbéltesére alakult zenekar két elképzelésen dolgozik. Terveik szerint egy, a magyar rock legendák - Beatrice, Bikini, Dinamit, P.Mobil, Skorpió stb. - dalainak feldolgozását tartalmazó, valamint egy másik, kizárólag saját szerzeményekből álló CD-t adnak ki. Ezek hírnökeként augusztusban rögzítik a Born To Be Wild magyar szöveggel készült saját változatát, valamint a Se-

bessgláz című dalokat, amelyeket maxi formátumban jelentetnek meg. A zenekar elérhetősége: Gál József, 4060 Balmazújváros, Szamuely T. u. 33., tel.: 20/426-54-07

A Leeds környéki **Embrace** szeptemberben új lemezzel rukkolt elő. Az Oasishez hasonlóan a banda "agya" náluk is egy testvérpár (Danny és Richard McNamara) ám a Gallagher fivérekhez képest zenéjük lágyabbnak és még dallamosabbnak hat. A hazánkban még kevésbé ismert kvartettet 1997-ben a legjobb új zenekarnak választották Nagy Britanniában és harmadik nagylemezük valószínűleg idehaza is nagyobb figyelmet kap majd. Érdekes, hogy mielőtt az új lemez dalait felvették, titkos helyszíneken tesztelték azokat, ahová legkitartóbb rajongóik csak internetes nyomozást követően juthattak el. Így történt, hogy februárban például száz méterrel a föld alatt, egy barlangban adtak ízelítőt a mintegy százfős közönségnek, akikkel utána hajnalig tartó bulit csaptak.

Van ez a **Terrorvision** nevezetű angol rockbanda, amit ugyan a siker jó messzire elkerült, de azért a humoruk megmaradt. Erről tanúskodik aktuális albumuk első maxi CD-je is, a "Fists Of Fury", amin a címadó darabon kívül helyet szorítottak annak videóklipes változatának is (nem gyenge a Madonna paródia, tudjátok: vetített, országutas háttér, cowboy jelmezek, meggyás...), no meg további két tételnek ("No Questions" illetve "Non Stop 24 Hours") az új anyagról. Dallamos hard rockjával azért a Terrorvision csak nem képes hibázni.

Ugye azt már mindenki letisztázta magában, hogy a **The Presidents Of The United States Of America** annyi szavazatot kapott, hogy kénytelenek voltak újra színre lépni. A viszonylagos csendben kihagyott visszatérő anyagukhoz kapcsolódó "Last Girl On Earth" maxi CD-jük a legjobb hagyományokat ápolja alternatív rockos felhozatalával, mellesleg a gyűjtőknek már csak azért is érdemes hozzáférniük ehhez a promóciós célokat szolgáló kiadványhoz, mert a három lemez dalon (ott van még a "Jupiter", illetőleg a "Tiny Explosions") kívül még lefülelhető a "Tiny Explosions" egy másik, élő változata is. Ilyen lenne a TPOTUSA koncerteken? Hmm.

Németország legújabb reménysége a **Thorn.Eleven** névre hallgató kvartett, mely 1997-99 között több német rock versenyt is megnyert. Először demójukból, és azt követő, magánkiadásban kihozott bemutatkozó albumukból ("Inside") néhány hét

alatt kétezer darab fogyott el, s '99 nyarán - mint a kevés szerződés nélküli bandák egyike -, harmincezer néző előtt szerepelhettek a legnagyobb német fesztiválon, a Bizarre-on. Időközben leszerződtek az SPV kiadóhoz, s aktuális albumuk első kislemeze, a "Simple Things" a rádiók listáin olyan csapokat ütött már ki a nyeregből, akár a Placebo, akár a Linkin Park. Ennek a dalnak kétféle verziójával, valamint egyszerűsége ellenére is látványos videóklippjével köthetünk ismeretséget maxijukon, s a teljesség kedvéért eláruljuk: modern rockjuk éppúgy építkezik grunge-ból, mint metaltól. Van bennük valami.

Augusztus 20-án kerül a boltok polcaira a **Manowar** klasszikus "Hail To England" és "Into Glory Ride" c. albumainak újrakiadásai. A remaszterizált CD-k mellé kibővített belső borítófűzet jár, melyben a zenekar által írt gondolatok mellett eddig sehol nem publikált fotók sokasága található majd.

A Texas-i **Kings X** befejezte új, "Manic Moonlight" c. albumának felvételeit, mely várhatóan október 1-én lát napvilágot.

Megjelent **Steve Vai** "Alive In An Ultra World" című dupla koncertje, amely rendhagyó koncepcióját tekintve egyedülálló próbálkozás a lemezkiadás történetében. A két CD-n meglepő módon nem az eddigi album dalainak koncertváltozatai szerepelnek, hanem az "Ultra Zone" album világkörűli turnéján írott, begyakorolt, előadott és rögzített új tételek. Steve és csapata harminckét országban járt, és százötven népzenei album összegyűjtése és meghallgatása révén valósította meg ezt a tervét a gitármágus. Útja során minden ország számára, a helyi zenei hagyományokból merítve írt és ajánlott egy-egy, dalt - természetesen Magyarország nincs közöttük, mert hazánkat elkerülte a turné -, melyeket helyi muzikusok közreműködésével adtak elő. Számos kihívásnak próbált megfelelni, pl. egy komplett, mobilstúdiót kellett magukkal vinniük mindenhol, hogy Vai zenei elképzeléseit úgy meghangszerelhessék, hogy azok egy ötfős zenekarral előadhatóak legyenek. Emellett szembesülniük kellett a különböző országok hangfelvétellel kapcsolatos jogviszonyainak különbségeivel, elmaradt hangpróbákkal, valamint a helyenként nem épp ideális körülmények között történő hangrögzítéssel. Steve azonban nem ül a babéraján, hisz' a lemez megjelenését követően, június 23-a óta már a G3 formáció harmadik inkarnációjával koncerte-

Meghalt John Lee Hooker

San Francisco, 2001. június 21. - John Lee Hooker, a legendás bluesveterán, akinek szikár, szuggesztív ének- és gitárstílusa a rock- és folkzenészek több nemzedékét inspirálta, csütörtökön, életének 84. (egyres források szerint 81.) évében elhunyt San Franciscóhoz közeli otthonában

San Franciscó-i ügynökségének közleménye szerint a művész "békésen, álmában távozott". Menedzsere, Rick Bates elmondta: teljesen váratlanul érte a hír, mivel Hooker jó egészségnek örvendett, és idős kora ellenére gyakran koncertezett.

John Lee Hooker, aki (a források többsége szerint) 1917. augusztus 22-én született a Mississippi állambeli Clarksdale-ben, az amerikai blues-muzika egyik óriása volt, s még nyolcvanas éveiben is kivívta a közönség és a kritika csodálatát. Túlélte a legtöbb bluesóriást - Muddy Waters, Howlin' Wolfot, Elmore Jamest, Lightnin' Hopkint és másokat -, akik a Mississippi-deltában és az amerikai Délen másutt tanulták a "szakmát".

Ugyanakkor - némely idősebb bluesetektélyek elhárán - "Hook" nem tett engedményeket a közízlésnek, jellegzetes, egyszerű blues- és boogie-zeneje mindig egyedi és megalkuvás nélküli volt. Híres dalai - a Boogie Chillen, az I, m In The Mood, a Boom Boom, a Dimples és a többi - bizonyonnyal még sokáig népszerűek lesznek.

1989-es "újászületése" után olyan neves előadókkal kezdett lemezeket fölvenni, mint Carlos Santana, Bonnie Raitt, Robert Cray, Albert Collins, John Hammond, Van Morrison és Keith Richards. Az I, m In The Moodért és a "The Healer" című albumáért Grammy-díjat kapott, és 1991-ben beavaslazották a Rock and Roll Dicsőségscarnokába a műfajra - és általában a rockzenére - gyakorolt hatásának elismeréseképpen. A tavalyi Grammy-díjazáson életműdíjjal részesült. Élete végéig rajongtak érte a csinos, fiatal nők. Nem félt a haláltól. "Élek, amíg élek, aztán majd meghalok" - mondta nemrég. A halála előtti hétvégén még fellépett a kaliforniai Santa Rosában. "Egyértelműen ő volt az utolsó igazán nagy, népszerű bluesember - mondta róla Frank Alkyer, a neves dzsesszmagazin, a Downbeat főszerkesztője. - B.B. King mellett ki más érdemelné e címet? A blues pantonjában én az első három közé helyezném, s a dzsessz- és bluesművészek között is legalább az első öt közé."(MTI)

II. SUMMER ROCKS FESZTIVÁL

Stonehenge, Pain Of Salvation, Amon Amarth, Edguy, Amorphis, Rhapsody

Végre nyáridőben!

Június 23. Pécs

Rhapsody

a Városliget fái és apró állatai panasszal éltek volna a rendészetben a túlzott hangerő miatt. Na mindegy, aki nem akart hamar az ágyba vagy a pályaudvaron rostokoló szerelvények egyikébe bújni, az választotta a korai zárást követően még a Wigwam klubot és az ott éjjeltől deszkákra lépő Neckspain-t a város túlsó oldalán.

De menjünk szépen sorjában! Délután kettőkor indult a parti, a progresszív metalos és hazai színeket egye-

Pain of salation

dül képviselő Stonehenge zenekarral. Sajnos az

Edguy

időből megint sikerült rendesen kifutnom, így mire elfoglaltam az állásomat a Pécs feléig zsúfolt arénájában, fájdalommal már a Pain Of Salvation hangolt.

Nem titkoltan az Amorphis mellett őket vártam leginkább, köszönhetően a nagyon professzionális sikeredett koncept albumuknak, a "Perfect Element"-nek. Mind hangszerkezelés, mind színpadi lelkesedés terén hozták azt a formát, amit az ember megelégedett nekik egy ilyen lemezes teljesítmény után. Az egyetlen gondom csak az volt, hogy műsoruk második felére - lévén ott futottak a korábbi szerzemények, amiket nem ismertem - kicsit elvesztettem a fonalat. A tikkasztó melegben nehezen lehetett csak eligazodni a többszámú vokálok és fífkás megoldások hálójában. Meg az is az igazsághoz tartozik, (és ez értendő a jóval későbbre sorolt Amorphisra is), hogy a Salvation által művelt zene nem az a kimondott aréna-rock, aminek során a néző letombolhatja az ebédre befalt bontott csirkét, és egy kisebb helyen bizonyára jobban lehetett volna a színpad irányába koncentrálni az erőket. De még így is bőven meggyőzőtt a csapat az olyan dalokkal, mint a Used vagy az In The Flesh és egy kis technikai malortól eltekintve színvonalas előadást láthattunk.

Tavaly az extrémabb zenék hívei szinte dőzsölhettek a

jóban, hiszen azt a fesztivált a jónevű black metalos felépőkkel nekik találták ki. Most a szervezők egyértelműen más irányba tapogatóztak, de azt sem akarták, hogy végképp támasz nélkül maradjanak a durvább muzsikák hívei. Így félmegoldásként és tényleg csak jobb híján az utolsó pillanatokban beszervezték azt a viking/death metalos Amon Amarth zenekart, akiknek talán az a legnagyobb teljesítményük, hogy folyamatosan a

Amorphis

Metal Blade-nél adhatják ki lemezeiket. A svéd bandában nincsenek zseni dalszerzők, húzózenészek, így azon túl, hogy az egyéni képességek hiányát örvendetes összetartással próbálják kiküszöbölni, túl sok jó nem mondható el róluk. Talán annyi, hogy élőben meglehetősen energikusak, és az ele-

venen tomboló fickók látványára a néző önkéntelenül felveszi a ritmust. Egy mellettem álló viking szakértő haverom megjegyezte, hogy az énekest lehetne tartani leginkább leszármazottnak, és számomra is egyértelmű volt, hogy ő a falkavezér, aki diktálja a többieknek a csapásszámot. Hangzásilag elég jól megdörrent ez a harcias, középtempós léptekkel dübörgő zene, ám a műélvezők számára rontotta az összképet, hogy a melódiákat szállító szólógítár el-elűnedezett.

Harmadikként a német Edguy hirdette a dalamos heavy metal ígétjét. A négyes rendkívül fiatal kora ellenére már olyan produktumokat tett le az asztalra, amelyek még az erős Helloween utánhallás ellenére is generációjuk egyik csillagaként tüntetik fel őket. Különösen a csapatfőnökben, Tobias Sammet frontemberben lobog a Mozart-i munkaláz, hiszen amellett, hogy fokozatosan jelen van az Edguy-jal, emellett azt az Avantasia nevű project-jét is egyengeti. Ami zeneileg teljesen Edguy, csak rockopera bőrbé bújítva és sztárekes hangjaira szabva. Éppen ezért konferanszié hiányában fel sem tűnt volna, hogy ez utóbbiról az

Avantasia számot játsszák. A közel egy órás műsorokorokban (minden társulat nagyjából ennyiből gazdálkodhatott) természetesen helyet kaptak az anyabanda sikerei is, a ráadásban pedig a Babylon-nal köszönt el ez az emberileg is szimpatikus, és profi teljesítményt nyújtó négyes.

Nem ismerek túl sok olyan metalzenekart, akik úgy képesek minden egyes lemezükön váltani, hogy közben nem engednek a hihetetlenül magasra helyezett nívóból sem. A finn Amorphis útja jól követhető a death metalos kezdetektől egészen a mostani, kissé pszichedelikus rock-os kibontakozásig, és közben egyetlen gyengébb láncszem sem található a sorban. Ezzel a taktikával persze állandóan azzal a veszéllyel kell szembesülniük, hogy egy-egy ilyen "költözés" alkalmával nem tudja átmenteni a teljes rajongótáborát a túlsó partra, ám azoknak akik elsősorban nem műfajokban, hanem meggyő-

Amon Amarth

Tavaly az eső még tönkreverte az első Summer Rocks fesztivál szabadtéri vigasságait, így az egész pereputtyot a csarnokba kellett költöztetni (meg elég hülyén is nézett volna ki az első napon a hatalmas placcan lézengő párszáz fiatal). Ám idén végre megeshetett a verőfényes debütálás, és a báránnyelű ég alatt maximum az erős szél borzolta a hajakat. Jöttek is a rockerek mindenfelől, a Dunán és határon túl egyaránt, akik végig kulturáltan és józanul tomboltak végig a bulikat. Ezen nincs is mit csodálkozni, hiszen az ember inkább választotta a lassú szomjhalált, mint az erőszakos üzletpolitikából adódóan négyszeresre srófolt árakon kínált húsítót.

Annyi változás történt még a fesztivál tavalyi menetéhez képest, hogy idén csupán egyetlen napig tartott a metal-fiesta, ráadásul aznap este tizenegyig be kellett fejezni a hangoskodást, mert valószínűleg

Bon Jovi A dal diadala

zöldéssel teli, jó zenében gondolkodnak, kötelező volt kitarítani mellettük. Mint ahogy a Summer Rocks közönsége is ilyen pozitív módon gondolkodott, és a hazánkban első koncertjét tartó Amorphis számait végig hatalmas ovációval fogadta. Nagyjából azt lehetett várni, hogy távoli rokonaink az utolsó két lemez némileg nyugodtabb hangvételű, progresszív ízű dalait fogja nyomtatni, ám nagy meglepetésre a programban helyet kapott két nóta a még mélyen hörgős, de a maga műfajában egyeduralkodó "Tales From..." albumról is (Cast Away, és a ráadásban Black Winter Day). Pedig már azt gondoltam, hogy Pasi énekes nem fogja vállalni a gyomorból kiszakadó mély hörgéseket, erre elővették az utóbbit, "lecsillapodott" korszak kakukktójását, a death metalos Greed-et is. Jó volt még viszonthallani a My Kantele-t vagy az új anyagról az Alone-t és a tábor-tűz idilli hangulatát megidéző csodálatos Veil Of Sin-t, amiket a zenekar teljes alázattal, de csak minimális mozgást eszközölve adott elő. Számonra ott és akkor a számos profi teljesítmény ellenére is az Amorphis volt a legnagyobb szám.

Hogy megérdemli-e egy olyan zenekar a főzenekari státuszt, amelynek a nevét csupán '97-es debütálása óta tanulja a közvélemény, nem tisztem eldönteni. Ám talán szerencsésebb lett volna egy tuti, legalább évtizedes múltú visszatekintő bandát a legvégére találni még akkor is, ha az utóbbi években a Rhapsody rendszeren átrendezte epikus-szimfonikus, bombasztikus hangzású metalzenéjével az európai viszonyokat. Ma naposság minden második formálódó power zenekar az ő hangzásukat szeretné kisajátítani, de ezek a reménytelennek tűnő próbálkozások abszolút meggyőztek arról, hogy az eredeti a legjobb. Szóval a Rhapsody este kilenc tájkán robbant be nagyszabású, filmzeneszerű intro-jával és abszolút profi módon, a színpad minden szegletét bejárva tolmácsolták a mesebeli tájakról, fantasztikus kreatúrákról szóló kompozícióikat. Eleinte akadtak gondok a hangzással, de a helyes arányok beállítása után megint csak erősödött bennem az az érzés, hogy a klasszikus-szimfonikus zenei tradíciókhoz az úgynevezett "könnyű" műfajok (abszurd ezt a szót használni a fémzenére) közül a metal áll a legközelebb, és a Rhapsody játékosabb, barokkosabb stílusa pontosan megfelelne annak a célnak, hogy más közegekben is lehessen propagálni a műfajt.

A zenekar sorban játszotta három lemezük legkedveltebb melódiáit (Emerald Sword, Dawn Of Victory), de elővették a legnehezebbnek tartott munkájuk, a "Symphony Of Enchanted Land" leghosszabb (14 perc!) című dalát is. A főnök Luca Turilli gitáros minden szólója ült, és Fabio Leone ének teljesítményébe sem lehetett belekötni, bár egyes kórus részletek mintha playback-ről mentek volna (a közönség soraiból gyakran felcsattanó Lu-ca és Fa-bió rigmusok jelezték, hogy ők a legnépszerűbbek a bandában). Viszont hiányoltam a díszletek vagy a komolyabb pirotechnika meglétét, mivel egy ilyen monumentális muzsika szinte kiált azért, hogy színes történeteit látványban is megtámasssák, amihez néhány villódzó fejpép nem elég. Az pedig már a Rhapsody presztízsét rontotta, hogy a Holy Thunderforce-szal bezárlalt alapszakasz után, különösebb búcsúzkodás nélkül végleg visszavonultak (pedig még az "előzenekarok" is hoztak ráadást).

Összességében a tavalyinál egy mindenképpen sikeresebb fesztivált zárhattak a szervezők, és Wacken-i, többnapos események előtt azt is lemeríthettük, hogy fizikailag mennyire strapás végig talpon maradni egy monstre bulin. Bár annak a koncertet végig ugató és nyűszítő német juhásznak a kinszenvedéséhez képest, amit vakvezetés gyanánt cipelt be a nézőterre, kutya bajunk sem volt.

Simkó Péter - Fotó: Dávid Zsolt

Június 29-én Bon Jovi és zenekara adott koncertet, a bécsi Práter stadionban.

A tengeren túli szűz bő 5-6 évvel ezelőtt egy kisebb méretű fesztivál keretében a Hajógyári-szigeten kápráztatta el magyar hallgatóságát. Azóta nem járt erre felé, aminek valószínűleg pénzügyi okai is lehetnek. Bár, ki tudja. Az állóhelyért leszurkolandó 495 osztrák schilling úgy hússzal beszorozva tízezer magyar forintot jelent, és ha értesüléseink nem csálnak, akkor a pár hete nálunk megfordult énekes, Nick Cave is csaknem ennyitért árulta műsorát. Nem tudom, mi változott ekkorát, de pár évvel ezelőtt még 2-3000 forintért lehetett megtekinteni az Iron Maiden, a Metallica és Alice Cooper előadásait az MTK stadionban, pedig ők sem voltak amatőrök. A piszkos anyagiak helyett azonban szenteljük figyelmünket ezúttal a produkciónak!

A show-business ringjébe uszkve tizenöt évvel ezelőtt beszállt előadó mindig is a gyengébb nem kedvence volt. A harmincyolc esztendő énekes mindmáig megőrizte kölyök jellegét, nem fog rajta az idő, igaz, vigyázott is arra, hogy soha ne látszódjék többnek évei számánál. Magánéleti hisztériák, drogos felhangok nem terhelik a múltját, két gyermekét példásan neveli, ráadásul bölcs előrejelítéssel napi egy óránál többet nem engedi őket a tv előtt ücsörögni.

A Prátert főleg tinédzserek lepték el, voltak vagy ötvenezren. Egy dolog azonnal feltűnt. Nem voltak kigyúrt, izomagyú biztonsági emberek, mint idehaza, akik még véletlenül sem a rendre ügyelnek... Számtalan példát tudnánk mondani, hogy erejüket fitogtatva, milyen elementáris hevülettel cséplették a legkisebb rossz szóért is az egyébként ártatlan ifjakat klubokban, koncerteken. Ezeknek a figuráknak nyoma sem volt Bécsben. A beengedők és motozók szinte maguk is a közönséggel egyidős egyedek, egy-egy rendőr azért időről időre feltűnt.

Valaha azért mentünk Bécsbe, hogy egy kis szabad levegőt szívjunk, ma azért, hogy önfeladtek szárazkoddunk. Persze, ha anyagiilag megengedhetjük magunknak. Valami hihetetlen nyugalom áradt ebből a több tízezer fiatalból, aki ugyanúgy szemetelt, itta kóláját, öltözött, mint magyarországi kortársai, összbenyomás tekintetében mégis egészen mást mutatott. Családiás jelleggel öltött a várakozás. A dallamos rockot nyomató svájci Gotthard együttes után - a Deep Purple féle Hush feldolgozásokhoz még Ian Gillan is gratulált - fél kilenckor örületes hangorkán jelezte az egymással trécselők számára, hogy vigyázz szemeiket a kivetítők felé fordítás, amelyen a zenekarról készített promóciós film azt mutatta, miként közelítenek lakosztályaikból a színpad felé. Beszállnak, ki-szállnak a liftből, majd felbukkannak a színpadon, ahová helyi értesülés szerint egyenesen a reptérről szállították őket. Fekete

egy-napszemüvegükben olybá tűntek, mint egy-egy szabadnapos Fenyő Miklós, ám néhány nóta után szerencsére megszabadultak az időtlen kelléktől.

Bár az első pillanattól kezdve úrrá lett a stadionban az örület, mindenki minden számot betéve ismert, énekelt, a nyolcadik nóta - It's My Life (Ez az életem) - hozta meg a teljes áttörést. Döbbenetes látvány volt, amikor a küzdőtériek mellett immáron a lelátók közönsége is talpra szökkenve fújta a jól ismert dallamot. Egész idő alatt egyszer sem hangzott el az angol nyelvetületről indult, majd szolgálai módon átvett, napjainkra kötőszóvá szelídült: fuckin'. Erre itt és most nem volt szükség. A dalok önmagukért beszéltek és ez igen jó jel. Bon Jovi szenzációs érzékkel tud hihetetlenül fogós refrénnel megtűzdelt dallamokat formálni, amelyek egyfelől magukon hordozzák a kemény rock ismérveit, másfelől nem mentesek az érzelmektől sem. Klasszikus értelemben vett rockot játszanak, hasonlít, mint amit annak idején az Animals, a Kinks, a Yardbirds, a Them, Spencer Davis és a többiek. A You Give Love A Bad Name, Born To Be My Baby a műfaj klasszikusai és azok is maradnak. Bon Jovi színpadi képességeit tekintve egyre inkább Mick Jagger utóda és bár a Keep The Faith ütemébe - nem véletlenül - ezúttal bele-szótt a Rolling Stones-féle Sympathy For The Devil című számának jellegzetes motívumait is.

Három ráadással köszönték meg a közönség rajongását, az utolsóban a klasszikus Tequila és a Twist And Shout zárta a sort. Ezzel a húzással a másik nagy hipnotizátor, Bruce Springsteen példáját követve bolondították meg a népet. A két és félórás koncertből nem maradhatott el az ilyenkor szokásos tűzijáték, de őszintén szólva, nem ettől volt jó mindaz, amit csináltak. A szó szoros értelmében vett zenével hódították meg a mindennapok hülyeségével és kegyetlenségével elárasztott fiatalokat. És ez önmagában óriási érdem ebben az Istentől és minden emberi értéktől elrugaszkodott világban.

Szakács Gábor - Fotó: Dávid Zsolt

MONITOR
POP TECHNIKA
Ftlo Case Rack - Box Specialist

Monitor Kft.
7831-Pellérd
Vasút u.8/1.
Tel:72/373-115, ...087
Fax:72/373-522

Tajti Music Kft.
1075-Budapest
Károly Krt.13-15.
Tel:1/268-0820, ...21, ...22
Fax:1/342-1169

Email:tajtimon@mail.matav.hu

"A Hangszerdoboz specialista!"

SOLTON **YAMAHA**
Gibson **KORG**
Roland **BOSS**
DigiTech **MARSHALL**
JACKSON/CHARVEL

P. BOX

újra nyitva ...

MEGJELENT!
MEGJELENT!
MEGJELENT!

az újjáalakult P. Box bemutatkozó MAXI CD-je.

Kapható a jobb CD-boltokban, vagy megrendelhető:
E-mail: pbox@matavnet.hu
SMS: (+36-30) 9459-941
Levél: P. Box HANGSTÚDIO
4029 Debrecen, Kőlcsey u. 24.
honlap: www.pbox.hu

Az album várható megjelenési ideje: 2001. december!

HMP **P. Box** **McDonald's**
A HANGSTUDIO COMPANY Pandora's Box

Eredményhirdetés a 2001. októberi számban!

ROCKINFORM AKCIÓ!

Akik 2001. szeptember 03-ig előfizetnek (féléves: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft) a Rockinformra, vagy rendelnek a korábbi számainkból, azok részesei lesznek egy sorsolásnak, melynek keretében Rockinform pólót ill. az Ozirisz együttes: ...mint a jég c. CD-jét lehet nyerni!

A megrendelés postai útvánon történik (Postacím: Rockinform, 3523 Miskolc, Pf.: 58.), aki ezen feladja az általa kért újságok ellenértékét, az néhány napon belül kézhez kapja a lapot (lapokat). A feladóvények hátulján jelöljétek a kért lapok sorszámát. Az alábbi táblázatot tájékoztatásul közöljük a beazonosításhoz. A további segítséget pedig a www.rockinform.hu honlapunkon találhatjátok (címlapok + tartalom)!

A példányszám korlátozott, úgyhogy ezen akció keretében érdemes rendelni, mert a későbbiek során már nem biztos a hozzáférés.

Természetesen az akció után is elfogadjunk előfizetéseket ill. megrendeléseket, de akkor már nem veszel részt a sorsoláson.

1. '92 júliuselfogyott	32. '95 jún.-1/2 júl.150 Ft	63. '98 1/2 júl.-aug.225 Ft
2. '92 augusztuselfogyott	33. '95 1/2 júl.-aug.150 Ft	64. '98. szeptember225 Ft
3. '92 szeptemberelfogyott	34. '95 szeptember150 Ft	65. '98. október225 Ft
4. '92 október59 Ft	35. '95 október150 Ft	66. '98. november225 Ft
5. '92 novemberelfogyott	36. '95 november150 Ft	67. '98. dec.-'99. jan.225 Ft
6. '92 decemberelfogyott	37. '95 dec.-1/2 jan.150 Ft	68. '99. február250 Ft
7. '93 jan.-febr.elfogyott	38. '96 1/2 jan.-febr.165 Ft	69. '99. március250 Ft
8. '93 márciuselfogyott	39. '96 március165 Ft	70. '99. április250 Ft
9. '93 ápriliselfogyott	40. '96 április165 Ft	71. '99. május250 Ft
10. '93 májuselfogyott	41. '96 május165 Ft	72. '99. jún.-1/2 júl.250 Ft
11. '93 júniuselfogyott	42. '96 jún.-1/2 júl.165 Ft	73. '99. 1/2 júl.-aug.250 Ft
12. '93 júliuselfogyott	43. '96 1/2 júl.-aug.165 Ft	74. '99. szeptember250 Ft
13. '93 augusztuselfogyott	44. '96 szeptember165 Ft	75. '99. október250 Ft
14. '93 szeptemberelfogyott	45. '96 október165 Ft	76. '99. november250 Ft
15. '93 október77 Ft	46. '96 november165 Ft	77. '99. dec.-2000. jan.250 Ft
16. '93 november85 Ft	47. '96 dec.-1/2 jan.165 Ft	78. 2000. február275 Ft
17. '93 december85 Ft	48. '97 1/2 jan.-febr.178 Ft	79. 2000. március275 Ft
18. '94 jan.-febr.85 Ft	49. '97 március178 Ft	80. 2000. április275 Ft
19. '94 március97 Ft	50. '97 április178 Ft	81. 2000. május275 Ft
20. '94 április97 Ft	51. '97 május178 Ft	82. 2000. jún.-1/2 júl.275 Ft
21. '94 május97 Ft	52. '97 jún.-1/2 júl.178 Ft	83. 2000. 1/2 júl.-aug.275 Ft
22. '94 június97 Ft	53. '97 1/2 júl.-aug.178 Ft	84. 2000. szeptember275 Ft
23. '94 júl.-aug.97 Ft	54. '97 szeptember178 Ft	85. 2000. október275 Ft
24. '94 szeptember125 Ft	55. '97 október195 Ft	86. 2000. november275 Ft
25. '94 október125 Ft	56. '97 november195 Ft	87. 2000. dec.-2001. jan.275 Ft
26. '94 november125 Ft	57. '97 dec.-1/2 jan.195 Ft	88. 2001. február305 Ft
27. '94 december125 Ft	58. '98 1/2 jan.-febr.195 Ft	89. 2001. március305 Ft
28. '95 jan.-febr.125 Ft	59. '98 március195 Ft	90. 2001. április305 Ft
29. '95 március125 Ft	60. '98 április225 Ft	91. 2001. május305 Ft
30. '95 április125 Ft	61. '98 május225 Ft	92. 2001. Jún.-1/2 júl.305 Ft
31. '95 május125 Ft	62. '98 jún.-1/2 júl.225 Ft	93. 2001. 1/2 júl.-aug.305 Ft

'80-'84

Az év elején került a köztudatba a zenekar és a Columbia/Sony lemezkiadó nagyszabású terve, amely szerint remasterizált formában, eddig ki nem adott bónusz számokkal (kilenc stúdiónotha, tizenhét koncertfelvétel) megspékelve újra kiadásra kerül a Judas Priest tizenkét korszakalkotó albuma.

Érdekes módon először a '80-'84-es időszak termése, majd az ősz folyamán a 'Sin After Sin' ('77), 'Stained Class' ('78), 'Killing Machine' ('79), 'Unleashed In The East' ('79) kerül piacra. Valamikor 2002 elején pedig a 'Turbo' ('86), 'Priest... Live!' ('87), 'Ram It Down' ('88), 'Painkiller' ('90). Felmerülhet az a kérdés, hogy miért marad ki a zenekar első két lemeze (Rocka Rolla, Sad Wings Of Destiny) valamint az "újkor" korongok. Utóbbira egyszerű a magyarázat..., a két utolsó stúdiólemez és a koncert már nem ennek a kiadónak a berkeiben jelent meg. Az első két lemez körül viszont van némi kavargás, mert azok még a zenekar hivatalos honlapján lévő diskográfiában sincsenek megemlítve. Tiptonék röviden informálnak minket arról, hogy inkább kihagyták e két korongot a listából, mert az azokat forgalmazó kiadó "belenyúlt" az anyagba, valamint - részben - félreinformálja a gyanútlan vásárlót.

A 'British Steel', 'Point Of Entry', 'Screaming For Vengeance', 'Defenders Of The Faith' albumok a birminghami kivittet pályafutásnak talán legfontosabb időszakát ölelik fel, hisz ekkor éli fénykorát a New Wave Of British Heavy Metal (azaz a Brit Heavy Metal Új Hulláma), és ennek a "mozgalomnak" az egyik - ha nem éppen a - vezérhajója JP.

BRITISH STEEL (1980)

Valósággal sokkolja új lemezével a hard rock és heavy metal rajongókat a Priest. Stílusátremetők-ké nőttek ki magukat, hisz' mind zenei megközelítésben, mind hangzásban - gondoljunk csak Rob Halford hihetetlen adottságaira, valamint a Tipton-Downing páros gitárjainak teljesen egyéni hangzást adó kórus effekt beállításokra - mér-földekkel kortársaik előtt járnak.

A lemez felvételei John Lennon egykori házában - amelynek egyik szobájában már Ringo Starr a tulajdonosa - zajlottak. A dalok egy része a stúdióban születik, és annak ellenére, hogy mindössze négy hét alatt készültek el, olyan remekművek születtek, mint pl. az örlő gitárokkal nyitó "Rapid Fire", az abszolút közönségkedvenc "Breaking The Law" vagy a sodró "Living After Midnight".

A lemezre eddig ki nem adott stúdiófelvételként felkerült himnikus hangvételű "Red, White And Blue" hangulatában elűt az előtte hallható daloktól, ám ez nem véletlen. Maga a dal a Priest korai időszakában íródott, ám rögzítésre csak '85 júliusában került. Azért esett rá a tagok választása, mivel a benne szereplő "Rule Britannia" záró refrénje miatt "jól mutat" egy brit zenekar CD-jén, főleg, ha annak címe 'British Steel'. A második bónusz a '80-as turnén, a kaliforniai Long Beachen, harmincezer főnyi közönség előtt előadott "Grinder", amely méltó zárása az újra kiadott anyagnak.

9+2 dal, 44'42"

POINT OF ENTRY (1981)

Ezzel, az Amerikában és Japánban az európaítól eltérő borítóval megjelent lemezzel bizonyította a csapat, hogy nem akar megfelelni semmiféle várakozásnak, és a szerzők csak a saját fejük után hajlandóak menni. Ez a lemez sok mindennek nevezhető, csak a 'British Steel' egyenes folytatásának nem, aminek oka lehet az is, hogy a felvételek ezúttal Ibiza szigetén készültek, egy vidéki házban felépített stúdióban. (A ház a '80-as évek végén leégett...) A napsütés, az olcsón hozzáférhető pia a korábbiaktól teljesen eltérő érzéseket hozott elő tagokból, és ez meghatározó lett az új dalok szempontjából. Ennek következtében a rajongók nagy része kezdetben értetlenül állt a friss szerzemények előtt...

Ettől függetlenül a Tom Allom és a Priest által producerelt albumon számos olyan szerzemény található, amelyek napjainkban is elengedhetetlen részei koncertjeiknek. Ilyen például a zenés, a közönséget szinte az örületbe kergető 'Desert Plains' vagy a szintén ütős - albumnyitó - "Heading Out To The Highway". Egy kis nyitottsággal még a kommersznek tűnő "You Say Yes"-

ben is sok "okosságot" fedezhetünk fel. Amennyivel tömörebb, egységesebb és súlyosabb a "British Steel", annyival sokrétűbb, szelésebb és árnyaltabb a "Point Of Entry".

A plusz stúdió dal, a "Thunder Road" is korai szerzemény, ám ez is születése után jó pár évvel, csak 1987-ben került rögzítésre. Ennek megfelelően magán hordoz minden olyan tulajdonságot, amely az ebben az időben - azaz a 'Turbo' időszakában - született tételekre jellemző. Így kicsit kilóg a sorból, de jó dal. Az ezt követő, a '81-es USA turnén felvett "Desert Plains" gyorsvontként süvít el mellettünk. A nagy sebesség miatt veszít húzásából, de más zenekarral is előfordult már, hogy az élő előadás a tempó fokozódásával párosult...

10+2 dal, 48'05"

SCREAMING FOR VENGEANCE (1982)

Újabb szintre emelkedett ezzel a koronggal a brit ötös, karrierjük hihetetlen magasságokba ívelt. Részben ismét Ibizán rögzítették a dalokat, majd áttették székhelyüket egy floridai stúdióba, amely bizarr módon saját templommal is rendelkezett. Ám hősünk nem imádkozással tölti idejét, hanem újabb metal himnuszokkal lepik meg egyre duzzadó rajongótáborukat. Attól függetlenül, hogy egyes dalok ismertebbek,

kedveltebbek lettek a többinél, talán ez az a lemez, amelyen kivétel nélkül mindegyik azonos fajsúlyú. A rádiók és kiadók persze mindig kiválasztanak egy-két futó slágert, annak idején ilyen volt, pl. a "You've Got Another Thing Comin'".

Jót tett a fiúknak az is, hogy a pályafutásuk elején az állandó doboscsereket következtében rájuk nehezedő nyomás ezekben az években megszűnt, mivel - a kissé szögletes mozgású - Dave Holland hosszú távon bevált. Ian Hill basszusgitárossal olyan sziklaszilárd ritmusalapot biztosítottak a három vezéregénységnek, amely a Judas Priest stílusának egyik - ha nem is a leglátványosabb, de mindenképpen meghatározó - stíluslemévé vált ebben az időszakban.

Hasonlóan a "Point Of Entry"-n található bónusz stúdiófelvételhez, az itt található "Prisoner Of Your Eyes" esetében is utólag lett feljlesztve néhány szóló. E dalnak két variációja is született - amik kórusrészeikben térnek el egymástól -, és azért döntöttek emellett a változat mellett, mert a "Screaming..." időszakában lett rögzítve. A koncertnóta, ezúttal a "Devil's Child"...

10+2 dal, 51'10"

DEFENDERS OF THE FAITH (1984)

A zenekari tagjai szerint ez az az album, amelyiknek kezdetben nem volt egyértelmű - kislemezre kimásolható - slágere. Utólag könnyű okosnak lenni, de pl., a nyitó "Freewheel Burning" elég kézenfekvőnek tűnik...

Természetesen továbbfejlődött a társaság - ez egyébként a mai napig jellemző rájuk, Glenn pl. sosem szűgyelt új technikákat tanulni akár tőle jóval fiatalabb gitárosoktól is -, és attól függetlenül, hogy a recept hasonló volt, mint az előző lemezénél (Ibiza, Florida), hangulatában teljesen más lett a "Defenders...". Fokozatosan egyre nagyobb teret nyer az elektronika - azért samplekéről szó sincs -, már próbálkoznak egy mechanikus dobgéppel, ami robotszerű mozgásával baljóslatú árnyalakként maradt meg emlékeikben. A stúdiómunkálatoz folyamán a stúdió egy raktárépületbe költözött, ám ebből is előnyt kovácsolt a zenekar, és az új környezet adta inspirációkat felhasználva fejezte be aktuális anyagát. Az eredmény egy rendkívül kifinomult, fantasztikus dalokkal telepakolt - akárki, akármit mond, a "Heavy Duty/Defenders Of The Faith" c. dal is szenzációs -, azóta klasszikussá vált metal album lett.

A záró tételről hasonló lehet Tiptonék véleménye, mert ennek koncertváltozatával zárják az új kiadást. Ezt megelőzően még meghallgathatjuk a "Turn On Your Light"-ot, amely annak idején - a JP számára is érthetetlen módon - lemaradt a lemezzel. Hát akkor most hallgassuk élvezetel!

10+2 dal, 49'52"

Lemeztelenítés

Poundhound: Pineappleskunk Metal Blade

A CD borítóján két voodoo viaszbábú támaszkodik a fűrdőszobai csap szappantartóján - Doug Pinnick megingt elrugaskodott a valóságtól. Vagy nem is annyira, mert aho-

gyan második lemezével, a tizenhat tételes "Pineappleskunk"-kal kapcsolatban nyilatkozta: "Ez az album egy reflektáció életem elmúlt időszakára, egyfajta levél a barátaimnak. Ha bárki tudni akarja, hogyan érzem magam, csak hallgassa meg ezt az anyagot, mert minden érzésemet ráírtam." Zenei autobiográfia Doug Pinnick módra? Bizarrral hangzik, az is, de csak annak, aki nem ismeri hőstünk King's X-es munkásságát.

Doug szólóvállalkozásának, a Poundhoundnak egyszerű a magyarázata: annyi számot ír, amennyit a King's X nem bírna hasznosítani. Így a fennmaradt ötleteit kiadja más név alatt, önállóan, az összes hangszert ő kezeli (kivéve a dobokat, amin King's X-es társa, Jerry Gaskill segíti ki továbbra is), producere sem keres, képes arra ő maga, a saját kis háziatúdiójában. Ilyen hozzáállással született meg az 1998-as "Massive Grooves From The Eclectic Church Of Psychofunkadelic Grungelism Rock Music" album második része.

Az idő előrehaladtával színesbőrű multiinstrumentalistának egyre mélyebb indítatású dalokat komponál, visszanyúl a fekete zenék gyökereihez ("Higher"), viszont ezt elensúlyozva elszaporodtak szigorúbb, keményebb kötésű szerzeményei is ("Jumpin", "Somedays"). Azt nem mondhatnánk, hogy hanyagolja a - védjegyévé vált - Beatles-es harmóniakat (ezt példázza a lassabb "She" is, vagy a melankolikus "Smearing"), vagy hogy elszakad a szívéhez oly közel álló soul, funkos témáktól, de nem is ezt várjuk tőle. E nélkül is képes újra és újra egy kicsit másabb arcát mutatni a nagyérdemű felé, annak ellenére, hogy a "Pineappleskunk" valamivel egysíkúbb elődjénél. Sötétebb és súlyosabb is, ami annyit jelenthet, hogy Mr. Pinnicknek mostanában nem túl rózsás az élete. Minket azért elkápráztat. Újra és újra.

Internetes kápráztatás= <http://www.geocities.com/dreamgrooves.com>

49°27"

Bánfalvi visszamondó

Mood: The Fourth Ride Of The Doomanoids Hammer Rec.

A Mood pályafutását a kezdetektől fogva figyelemmel kísérem, élőben megszámlálhatatlanul sokszor láttam őket, ám lemezeik megjelenését mindig erős fenntartásokkal fogadom. Szkeptícizmusom oka az eddig kiadott korongok erőtlensége, aránytalan hangzásában keresendő. Mert legyünk őszinték, és valljuk be, hogy a debüt Vol. 1-en kívül egyik anyag sem tökéletes, a banda átütő energiája egyikről sem jön vissza: a Slow Down medveként dübnyög, míg a Wombocomic száncsengőhöz hasonlóan, magasan csilingel. Viszont ez év márciusának elején némi segítséggel

www.index.hu

idecipeltek egy

földön alvó,

csokoládét fo-

gyasztó,

Greg

Hemming

névű, mos-

datlan an-

gol hobót,

majd apait-

anyait bele-

adva elké-

sztítették a

negyedik

nagylemezü-

ket. És a gondos

előkészület meg-

hozta gyümölcsét: a

megfelelő hangzást,

amely még mindig nem

a legkarosabb, de már kö-

zelit afelé; mondjuk talán a

dob lehetne még teltebb. Ellenben

a gitárok kimérten, szépen duruzsol-

nak. Zeneileg nem történt jelentős arculat-

váltás, mindenesetre az azért érezhető,

hogy a fő dalszerző, gitáros, Füleki Sándor a

doom lemezek helyett a '70-es évek laza

rockját részesíti manapság előnyben.

Szavaimnak ellentmond, hogy a kilencszá-

mos anyagon helyet kapott a legsötétebb

doom banda, a Saint Vitus '85-ben rögzített,

'89-ben kiadott 'V' című, klasszikus albumá-

ról a gonosz, Ice Monkey (Tudjátok, amely-

nek szövegéből Phil Anselmo a Down lemez

nyitódalának címét - Temptation Wings -

nyúlta...) tételének feldolgozása.

Az anyag gyenge pontjai közé Holdampf Gá-

bor "szögletes" énekdallamai sorolhatók.

Jó-jó, kétszáz kilométer nagy távolság, tu-

dom, de ha többször hallanál azokat a súlyos

riffeket, és a dallamokat nem a fűrdőszobá-

ban találná ki, sokkal ütősebb dolgok jöhet-

tek volna össze. Ettől függetlenül - bár ezt

még kissé korai kijelenteni - ez az év egyik legjobb magyar lemeze. Bonuszként az első Burning Slow demo hat dala mellé az amcsi, Dios Black Sabbath érárt megidéző feldolgozásalbumról a Lonely Is The World-öt kapjuk zseniális átiratban. A korai demo kapcsán hadd meséljem el azt, hogy ennek a manapság felfutóban lévő csapatnak volt akkoriban olyan budapesti koncertje is, egy péntek este, a Fekete Lyukban, amelyre mindössze három (!) néző váltott jegyet. De azóta fordult a kocka.

49°39"; 37°45"

-norbitam

Scorpions: Acoustica Eastwest/Warner

Nagy küzdök ám a németek! Az Eye To Eye csúfos veresége után ismét teljesen talpon a hánoveri csapat. A helyi Expo-t is meglovagló, Berlini Filharmonikusokkal elkészített tavalyi lemezük volt az egyenlítés, majd az Acoustica simán beveri a győztes gólt. (A módszer ugyan emlékeztet néhány magyar nagy öregre, akik multikiadóihoz kerülve a szerződésnek való megfelelés érdekében -adtak ki egy- más után Best of, BS akusztikus, BS jubileumi és más koncerteket, csak stúdiólemezt ne kelljen csinálni...)

A Scorpions trendlovaglóinak nem nevezhető, rég lejárt az MTV Unplugged-ok kora. Noha nekik is volt ilyen felkérésük, annak idején nem tettek neki eleget. Ez annyiból lett előnyös, hogy a filharmonikus lemez kapcsán találkoztak össze Christian Kolonovits-csal, akinek jótékony hatása ezen a lemezen is érződik. Sőt, billentyűkön játszik is a zenei mágus! Jól tennék a fiúk, ha a következő stúdiólemezig ápolnák ezt a felettébb gyümölcsöző kapcsolatot. Az anyag három lisszaboni koncert felvétele. A meglepetés az, hogy nem azok a líraiak ütnek a legnagyobbat, amire előre fogadni lehetett volna. Ez azért nagy szó, mert természetesen szerepel a Holiday, az Always Somewhere és a Still Loving You is. A Holiday-nak egész más karaktert ad, hogy sokkal dinamikusabban játsszák, mint az megszokott. (A felejthetetlen gitár kezdése pedig egész egyszerűen elmarad, csak lecsengetésként bújik elő.) Nem ez tűnt kézenfekvőnek, de hála istennek - vagy Kolonovits-nak - kerültek a kislek a fiúk.

Egy elképzelhetetlen vágyam teljesült: Meine Kansas (Dust In The Wind), Queen (Love Of My Life) és Cars (Drive!!!) dalokat énekel. Utóbbit Benjamin Orr emlékének ajánlják, aki annak idején sikerre vitte a számot. Az ortodox rajongóknak szintén nagy örömet fog okozni, a lemezt nyitó The Zoo (szintén felismerhetetlen, Alannah Myles jellegű beköszöntővel) és az idén huszonötödik születésnapját ünneplő Catch Your Train.

Három új szerzemény is található az albumon, amelyekről dicséretként és realisan annyit, hogy nem lógnak ki a klasszikusok közül. Az albumot az évente átdolgozott Hurricane zárja.

Nagyot dobott a Scorpions az Acoustica-val. Csodálkoznék, ha ez majdan nem tartozna legsikeresebb lemezeik közé. Meg is érdemlik!

Amelyik csapat egy ilyen énekest, illetve gitároszeneszerzőt tudhat sorai között, az

Pendragon: Not Of This World Toff/SPV/Record Express

A nagy mesélők visszatértek. Újabb mesekönyv a Pendragon palettáján. Pedig néhány éve nagyon mélyre került ez a színes album. 1997 óta olybá tűnt vége a történetnek. A nyughatatlan Clive Nolan már egy új karriert építgetett az Arena-ban, nem kevésbé neves zenészekkel. Szerencsére Nick Barrett azonban ismét tintába mártotta tollát.

Nem a Not Of This Earth a banda legjobb lemeze, de odaferé a nagyon jók közé a polcra. Egyszerűen jól esik elmerülni a nagyívű dal-

lamokban és a valóban nem világi történetekben. Talán minden eddiginél líraibb az új Pendragon fejezet. Ez tág teret nyújt zongorán és billentyűn Clive Nolan-nak érzelmdús játéka folyamatos csillogtatására. Ugyanez igaz Barrett nem is oly technikus, mint inkább nagyívű gitárjátékára. Annak idején kicsit a Marillion epigonok közé sorolták őket. Lehet, hogy onnan indultak, de Rothery-ék is nagyon messze tartanak ma attól és Barrett-ék is másfelé vették az utat. A Pendragon a progresszív rock konzervatívabb ösvényeit tapossa. De rengeteg embernek hiányzik ez a zenei világ, gyanítom ez lehetett az oka visszatérésüknek is.

A Not Of This World olyan mint egy lassan hömpölygő folyam. Az öt fő tételből álló darabban nem kapkodják el egy téma kibontását sem.

Szép lassan, de mind a helyére kerül, beérik. Azt azért nem lehet mondani, hogy izgalommentes lenne a zene, a Dance Of The Seven Veils-ben is megcsilán a régről jól ismert Peter Gedge-Smith ritmusszekció. Sallangmentesen, de sodró lendülettel.

Két csemege az album végén a Paintbox és a King Of The Castle akusztikus verziója. Előbbi bátran pályázhat a legjobb Pendragon szerzemény címre eredetiben, így megkapó a lecsupaszított változata is. Nem kellett csalódnia. Újabb mestermű érkezett Pendragon-világból. Jó, hogy visszatértek fiúk!

76°23" -rich-

Emerald Rain: Perplexed In The Extreme Frontiers Rec.

Mintha már láttam volna valahol ezt az egészen álmyszerű, azték templomos borítót, de úgy látszik, a tulajdonosok egyszerre több zenekar lemezéhez értékesítették a jo-

gokat. Mindenesetre erre volt már korábban is példa a rock történelemben, miként arra is, hogy egy banda stílusá megőrzéséért együttes muzsikájára. Esetünkben a kanadai Emerald Rain hajaz túlságosan is a honfitárs Harem Scarem-re.

Persze szó sincs itt rémkoppintásról, mert a nagy hasonlóság ellenére azt azonnal lezűrhetjük a dalok alapján, hogy kimondottan tehetséges a torontói négyes. A "Perplexed In Rain" a társulat harmadik albuma (ha a "Live 2K koncertlemez nem számítom), és állítólag elég jól ötvözi az előző két anyag szélsőségeit. Ezt az állítást az infólapról böngésztem le, és azért nem tudok teljes körű megerősítést adni, mivel csak a debütáló lemezükhöz volt szerencsém. Az viszont való

igaz, hogy itt az anyag egyik felét legalább olyan szívós, metalos keménységű tételek képezik (You vagy a Numb), amik a "Broken Saviours"-ra voltak jellemzők. Ezek szerint az olyan nóták, mint az Open Up Your Eyes vagy a You Do It To Yourself a kettes, "Age Of Innocence" album könnyedebb, slágerebb hangvételére ütöttek, és igazából ezek közelíti meg a korai Harem Scarem fülbemászó, harmonikus világát is.

Na meg a vokálok... Azok aztán a két lépés távolságot sem tartják be és simán áthágják a türelmi zónát. Mert Murray Daigle énekes, kiegészülve a Mike Dmitrovic (gitár) - Sean Gregory (basszus) párossal vokálozásban megőrzéséig ugyanazt a színvonalat hozzák, mint a kóser Harem kórus. Két napocsibe között könnyebb különbséget tenni, mint a rivális bandák vokál teljesítményében. De a fene bánja, aki hallott már Harem Scarem lemezt, az ismeri a nívót... Nem tudok mást mondani, elsőosztályú melodikus rock/metal brigád az Emerald Rain. És még akkor is javasolt a CD, ha egy bizonyos zenekar megléte nélkül most nem teljesen ilyen muzsikát játszanának. Úgyis tudjátok, hogy kikre gondolok...

43'05"

S.P.

Iggy Pop: Beat'em Up

Virgin/EMI

Iggy Pop tizenkilencre lapot kért és vesztett. Teljesen felesleges keménykedésbe kezdett, ami magában még nem lenne baj, de a vadságon és az időnként korai heavy metalba hajló megszólaláson túl alig van valami, amiért emlékezni érdemes lesz erre a lemezre.

Az öregúr eddig sem a józan eszéről volt híres, de hogy mi szüksége volt erre a hetvenpercnyi tömény zúzásra, arra aligha elég magyarázat az öregkori senilitás. Csinált ő már korábban is ilyet - emlékezzünk csak Instick című lemezére - az azonban macskanyávogás emellett.

Aki tehát szereti az ész nélküli durvulást és a csúnya szavakat, azokhoz szól most. Szerintem azonban a dolog ennél kicsit összetettebb. Senki sem gondolhatja komolyan, hogy azon a szinten, ahol ő tengeti napjait, szó lehet eltökéltségről vagy őszinteségről. Nem mintha a milliomos negyedben nem lennének problémák, de biztos, hogy nem olyanok, amiket itt el akar hitetni velünk. Egyetlen őszinte szám a lemezen talán a V.I.P. című, az is csak akkor, ha saját magáról írta - már pedig mi-

sokkal inkább a hiúságok vására.

72'20"

rakk

Almási Enikő és a Zenekar:

13

Rock +

Nem tudom, hogy csinálta a lány, de éppen csak kivált a Rockfortból, épp csak összetalálkozott Mohai Tamással, máris elkezdett folyni a magyar zenetévécatorná-

Roland Orzabal: Tomcats Screaming Outside

Eagle/B.M.G.

Csodálatos kihívás lenne egy filmesnek megklipesítenie Roland Orzabal nagylemezét, hiszen amellet, hogy aprólékosan tudna csak haladni, teljes mértékben a fantáziájára hagyatkozhatna. Mint ahogy a Tears For Fears egykori frontembere is tette ezt nagylemezén, aki nem ragadt le egyetlen sémánál sem, és egy szüntelenül hömpölygő, ezernyi arcot megmutató anyagot készített néhány társával egyetemben. Impozáns stílusalkakádnak lehetünk fültanúi, amelyben a fő áramlatot a '80-as évek pop-rock muzsikája jelenti, illetve hangszerelésben a hagyományos és a modern-elektronikus megoldások közhelyei. Minden más csak viszonylagos ebben a zenei világban. Persze Orzabal-nál nem újkéletű az ilyenfajta vonzódás a kísérleti stádiumok felé, mert annak idején a Tears For Fears is egy különálló szigetet képviselt a zenei palettán. Azonban az a tény, hogy emberünk kilépett a pop business tűzvonalából, és már nem nyomasztotta annak a kényszere, hogy a szabadulni komponálás mellett tekintett a slágertartak felé is szegednie kellett, még lazábban, még inkább kalandozóbb módon írta meg dalait. Elég csak felfigyelnünk azokra a világzenei motívumokra, amelyek a Hypnoculture-ben köszönnek vissza, és ez a tétel egyben jól szemlélteti a különböző zenei kultúrák a lemez egészén kimutatható csúcstalálkozóját is. Itt momentán a törzsi jellegű, afrikai népzene keresi kapcsolódási pontjait a modern technikával, de a játékból nem marad ki a Hammond orgona tipikus hangzása sem, ami ugye megint egy másik éra.

Ez persze csak egyetlen dal, és ezenkívül még tizenegy tornyosul itt, hogy a maga rock-os, beat-es, drum'n bass-es, dark wave-es hatásaival a lehető legszínesebb panorámát tárja túristái elé. Roland Orzabal sem egy hangon énekel végig a lemezt, mert hol a Cult-os Ian Asbury, hol Bono, hol még tucatnyi másik előadó stílusában pompázik. Ez a korong bátran letért a könnyűzene bejáratott útjairól és pályáit a dalszerző ösztönei, érzései és az eddig ért zenei hatásai jelölik ki. Számátalan hangulatváltása, direktebb és relaxálósabb dalai révén a progresszív rockmuzsikák iránt érdeklődők is megpróbálkozhatnak vele, vagy mindazok, akik kellően széles látókörűnek tartják magukat ahhoz, hogy ezt a gitár és elektronikus zene határán mozgó albumot befogadhassák.

54'43"

S.P.

ért

ne így lenne, ha csak azokat a hisztiket vesszük alapul, amit a Szigeten néhány éve csinált. A többi dal három részre osztható. Első és sajnos a legnagyobb azon számok csoportja, ahol törnek, zúznak meg keménykednek, de leginkább csak azért hogy Iggy Pop hiúságát és egóját szolgálják, miszerint; lám, még mindig mi mindenre képes. Ezek a szerzemények azonban sokkal inkább kísérőinek a Body Count, a Pantera, vagy mit tudom én ki iránti rajongásáról szólnak, sem pedig Iggy Popról. Hogy kik ezek a srácok, sajnos nincs feltüntetve a hozzánk eljutott promóciós lemezen, és viszont igen, hogy Iggy nem csak a producere volt az anyagnak, de a borítót is ő tervezte - mindkettő nagyon fontos dolog!

A második csoportba csupán két-három dal sorolható. Ezek azok, elsősorban a Talking Snake vagy a Fottbal, amelyek bármelyik eddigi lemezére felkerülhetnének, de gyanítom ezek itt a töltelékek. És akad néhány olyan, ami akkor keletkezhetett, amikor néhány évvel ezelőtt felröppent a hír, miszerint újra összeáll a Stooges. Ilyen az Its All Shit vagy a lemezen ráadásként szereplő tizenhatodik dal. A gyors feledéstől talán ez a felsorolt néhány szám mentheti meg a lemezt. Mert akár mennyire is szeretné elhíttetni velünk, ez már nem a nyers erő, de

ból. Hatalmas rőssel indulva egy szeriben a pop és a rock keskeny határmezsgyéjén meghúzódo senkiföldjén találta magát. Talán maga sem tudta akkor, merrefelé mozduljon tovább. A probléma megoldóni látszott, mert jött az első album: "gépebb" a mostaninál. (Ha jól emlékszem, nem írtunk róla, talán emiatt.) A koncerteken viszont merőben másként szóltak meg a dalok, hiszen hős-vér zenekar állt, áll Enikő mögött. Nem is akármilyen: Mohai Tamás, Jamie Winchester - gitár, Szappanos György - basszusgitár, Huszár Endre - dob, Nagy János - billentyűs hangszerek. Már csak rájuk való tekintettel is kellett az újabb lemez, tudatosan vállalva az átfedéseket, meg az ellentmondásokat, ha beszélhetünk egyáltalán az utóbíróiról. Mire gondolok? A zenék, a pop-dalok egy rockzenész (Mohai) keze alól szaladtak ki, úgy fest, játszi könnyedséggel. A szövegekben az a furcsaság, hogy szólnak valamiről, sőt elgondolkodtatnak itt-ott, holott tudvalevő, hogy a popzene célközönsége rosszul tűri az ilyen irányú megterhelést. A dzsessz-zenészek közreműködése a pop-albumon pedig akár a megélhetési bűnözés azon kivételes szegmensének is tekinthető, amely miatt nem jár üldöztetés, még az elvakult dzsessz-fanok részéről sem, mert (különösen az élő felvételeken) összehoztak néhány jó pillanatot.

Enikő sármos és szexi, minden tekintetben.

Elsősorban hangilag: feelingje van, de a főtök tanúsága szerint sem semmi csaj, és nem babonás. Nagyságrendekkel lóg ki a magyar pop-dívák sorából.

Bátor egy album a "13", és a fizikai valójában is különleges. A normál méretű CD hanghordozó belső fele a megszokott, ezüst helyett piros színű, a ritkaságszámba menő mini CD-é pedig kék. Teljesen rendben van a dolog, épp csak félfé, hogy légúres térbe érkeznek a dalok. A popzenén felnőtt, de azt meghaladni szándékozó népeknek viszont kapóra jöhetnek. Vajon, kinek hoz szerencsét a 13-as szám?

75'55" és 13'48"

olasz

Bill Wyman's Rhythm Kings: Double Bill

Ripple Rec./Record Express

Hát, ha ezt a lemezt "vakon" teszik föl nekem, sohasem mondtam volna meg róla, hogy a Rolling Stones egykori basszrosa készítette. (Előző lemezükhöz úi nem volt szerencsém.) Egy volt "Kő"-től egészen más zenét vártam volna, még akkor is, ha korábbi szólólemezein már hallottam "kacsintgatást" a beat, ill. rock korszak előtti muzsikákra. Itt úi. erről van szó. A két lemezen hallható nóták a 30-40-50-es évek zenei világát idézik. Amint Bill Wyman maga írta a lemez kísérőszövegében, hosszú órákat töltött régi LP-k, magnószalagok vagy éppen 45-es kislemezek meghallgatásával, amíg kiválasztották a dalokat. Meghozta olyanokat, amelyen ők maguk - Bill és zenésztársai, akik a 40-es években látták meg a napvilágot: Georgie Fame, Gary Brooker, Albert Lee - nőttek fel. És az bizony nem a rock, hanem az azt megelőző időszak volt. Legfrissebb is a rock and roll, de inkább előbbi, a swing, a boogie-woogie, a korai rhythm & blues. A két korongon huszonnégy nóta kapott helyet és közülük csupán hat új szerzemény van, de ezek is belesimulnak ebbe a világba. Úgy látszik az elgépiesedő, műanyag zenék ilyen ellenlépést váltanak ki egyesekből. A felsoroltakon kívül a lemezen sokat szerepel a színes bőrű Beverley Skeete énekesnő is. Egy-egy számban slide-gitáron vendéskedett az ex-Beatle George Harrison (Love Letters) és Chris Rea (Trust In Me) is. Az idősebb korosztálynál biztos bejön ez az anyag. Ha a Sláger rádió elcséplét darabjai között hallható lenne ezek közül is néhány, biztosan odatekerném néha a hangológombot. Ugyanis nem az elcséplét slágerekből, hanem az elfeledett (vagy nálunk sosem ismert) melódiákból válogattak.

48'10" + 42'18"

Old Boy Dick

Marcus Miller: M2

3 Deuces Rec./Sony

Marcus Miller az amerikai jazz ismert személyisége, kiváló basszusgitáros. Olyan neves muzikusokkal dolgozott, mint pl. Dave Grusin, Randy Brecker, Jr. Grover Washington.

Az "M2" a hatodik szólóalbuma, melyet az amerikai jazz nagy személyiségeinek segítségével készített: a teljesség igénye nélkül sorolunk fel néhány közreműködőt: Djavan és Chaka Khan (ének), Hiram Bullock (gi-

tár), Herbie Hancock (zongora), Wayne Shorter, Kenny Garrett és Branford Marsalis (szaxofon), Lenny White (ütők), Bernard Wright (orgona, Fender zongora). Ahogy jobb lemezekben illik, minden szám játékosait külön felsorolja a CD-fűzet.

A számok többségét Miller komponálta, de hallhatunk Coltrane, Mingus és Cobham szerzeményeket is. Ebből és a közreműködők névsorából is kitűnik, hogy zeneileg egyes albummal van dolgunk. A számokat két dolog mégis összeköti: természetesen Miller virtuóz játéka és a funky jazz. Könnyen befogadható, de igényes szólókkal megtűzdelt darabokból áll az album.

Feltétlenül érdemes kiemelni, hogy Miller kilépett a basszusgitáros szerepből, más hangszereket is megszólaltat: főleg billentyűs hangszereket, de basszus klarinétot és szaxofonon is játszik. No nem szólókat, csak finoman a háttérben maradvá.

65'22"

N. Pap Gábor

Roxy Music: The Best Of Virgin/EMI

Beindult a gépezet a Roxy Music körül. Nemrégiben recenzáltuk a hőskorszakukról kiadott válogatást (The Early Years), valamint Bryan Ferry szenvelgő best of-ját (Slave To Love-The Best Of The Ballads). Volt már egy meglehetősen igényes válogatás Street Life címmel, ami

remekül illő slágerek. Ma sem hatnak elavultnak.

Az album második felén találhatók a korai korszakuk nyersebb, kevésbé "öltönyös dalai", így a Street Life, Do The Strand, a Pyjamarama és a Virginia Plain. (Ekkor még az új hullám egyik legelső képviselőjeként, iskolateremtőként tartották őket számon.) Más válogatásokon kevésbé szereplő darabok a Both Ends Burning, az Out Of The Blue és az All I Want Is You. A Love Is The Drug pedig még most is nagyon húz.

74'19"

-rich-

Roxette: Room Service EMI

Azért az is nagy dolog, hogy egyáltalán léteznek még! Emlékszem micsoda szitokáradt zúdult szerkesztőségünkre (ne szépitünk: rám...), amikor meg merészeltem írni, hogy skandináv hőseink Listen To Your Heart című, hazánkban különösen elhíresült dala, egy orbitális lopás a 1985-ös Heart lemezről. (What About Love)

Sok minden változott azóta. Attól nem tartok, hogy bárki is egyáltalán reagálna egy Roxette lemezkritikára.

Armored Saint: Nod To The Old School Metal Blade/MusiCDome

Az Armored Saint egyike volt az amerikai metal mozgalom elindítóinak, és ennek mindig is szerves részét képezte. Minden lemezüket klasszikusként jegyzik, így ez nem is meglepő. Tavaly egy csodálatos albummal tértek vissza, és hozták mindeközbe, hogy még nem szabad őket leírni és elfelejteni. Most azt is megmutatják, hogyan kell válogatás lemezt kiadni, úgy hogy az a rajongókért, és ne a rajongók pénzéért legyen.

A több mint hetven perces korong csupa ritkaságot rejt. Két kiadatlan, új keletű nótával nyit az album. A Real Swagger a 'Revelation' lemez The Pillar nótájának a kisöccse. Egyszerű, fogós riff, egy nagyszerű torok (John Bush egy isten.), egy lendületes, headbangelő dal, elsőpró erő... Az Unstable egy lassabb, málhásabb refrén részről kicsit elszállásabb szerzemény. Ha ez a két nóta mutatja az új lemez irányvonalát, akkor már

is lehet rá gyűjteni a pénzt. Ezután következik az első lemez klasszikus című nótájának, a March Of The Saint-nek a 2000-es átírata. A dalt nem kell bemutatni senkinek, a metal történelem egyik gyöngyszeme, de ezzel a hangzással még hatásosabb. Páncélok fel, pallosokat a kézbe, és irány a csata! Két feldolgozás, a Never Satisfied a Priest-től, és egy Robin Trower dal, a Day Of The Eagle következik. Teljesen Saint-esítve igencsak új értelmezést adtak a nótáknak. Elfogult vagyok, igen, de ez is tökéletes. Az After Me, The Flood, és a Creepy Feelings jön, bizonyítandó, hogy a Szent élőben is a legprecízebb, és hozza a lemez megszólalását. Ezután következik a lényeg, a kincs, a relikvia. A legelső Armored Saint kiadvány, a '83-as EP három dala, a Lesson Well Learned, a False Alarm, és az On The Way, plusz egy korabeli negyedik felvétel, a Stricken By Fate jön a sorban. Ezek a dalok ritkaságszámba mentek eddig ebben a formájukban, de már itt érezhető, bármilyen is a felvétel, hogy az AS nem egy átlag banda. Ezzel a négy nótával csak nyertünk. A maradék hat dal a 'Symbol Of Salvation' lemez előtti demózatásból való. Egyetlen ismerkedni van csak, a Reign Of Fire, bár ez is kicsit más, mint a lemez. A többi dal pedig valószínűleg azért maradt le a 'Symbol...'-ről mert vadsága miatt nem fért bele a dallamosabb, komolyabb, visszafogottabb koncepciójába az albumnak. Pedig ezek vérbeli kemény, húzós AS nóták. Kicsit még érződik rajtuk a 'Raising Fear' lemez hatása, de egy mini albumot megért volna a dolog. A Pirates, és a kicsit a Metallica orrára koppintó Get Lost lehetett volna

Ferry

és a

R o x y

Music sikereit

tartalmazta. Na

ja, annak már tizen-

két éve!

Annyi apropója azért van a nagy

beindulásnak, amely bármi más együt-

tesnél éppígy megtörténik, hogy ismét kon-

certezik a zenekar, amit meglehetősen ré-

gen nem tett.

Természetesen a RM "kifinomultabb" kor-

szakából található több sláger, így az

Avalon, a More Than This, az Over You, az

Oh Yeah és a Dance Away. Ezek mind-mind

csuda finom, Ferry elegáns öltözködéséhez

gikusan, fiatalon eltávozott Dave Prichard életének utolsó munkái közt tarthatóak számon.

Nem tudok mit mondani. Ha Armored Saint rajongó vagy, úgyis mérsz a boltba, amint meglátod a ki-

rakatban, ha pedig nem ismered a Vértes Szentet, akkor ne gerjeszd magadra a haragját, ha-

nem próbálj megismerkedni vele. Most a kezdetektől napjainkig áttekinthető a ke-

resztos háborúit. Én a címnek megfelelően "fejet hajtok a régi iskola

előtt".

72'20"

Greg

kára. Pedig komolyan gondolom, hogy becsülöm őket, pusztán létezésükért. Sok minden irányzat vonult itt keresztül-kasul, amióta elkezdtek. Arra persze gondosan vigyáztak és vigyáznak most is, hogy ezeket a trendeket ne diktálják, hanem finoman beilleszék a zenéjükbe. Ami oly' sokat nem változik.

Épp annyit, amennyivel még rádióbarátok lehetnek. Ez most is sikerült. (Irgylik is tölük ezt a képességet sokan.)

A Room Service ezért aztán megint olyan album, amit nem szenvedés végighallgatni, mert kellemesen megcsinált dalok sorjázanak, megfelelően adagolva a lirait, vidámságot és dögönsnek szánt slágereket. Ez már az a szint, hogy az autóban nem kell továbbkapcsolni, ha megszólal.

A nyérő képlet megmaradt. Per Gessle irányít a zenei rendező székéből, Marie Frederiksson meg eladja a produkciót. Úgy milyen egyszerűnek tűnik? Pedig nem az.

43'27"

Balage

Stereomud: Perfect Self Loud/Sony

Groove-os, derékbillgetős ütemek, nem kimondottan vidám, de nagyon divatos dalvilág és olyan vastag megszólalás, hogy nagyobb hangerőn repedeznek a falak. Nem kétséges, az amerikai stereotípiája alapján fogant modern metal népszerűsége soha nem látott méreteket ölt világviszonylatban is. Ami önmagában nem jelenti azt, hogy mindeközben ne bukkannának fel tehetséges zenekarok, viszont azt már igen, hogy ebben a dömpingben a figyelem megosztása miatt nekik is egyre nehezebb dolgot lesz kitűnni. Már pedig egy trendekkel tudatosan azo-

nosuló zenekarnak mi más végcélja lehet?

Mindezt annak

a Stereomud

zenekar-

nak a

k a p -

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

csán

útján hömpölyögni, és ebben a régi tagoknak elég volt a szívükre hallgatni, mint a fel-sőbb szintről érkező elvárásokra.

Pedig az abszolút képzett zenészeken túl még egy topilág énekes is tartózkodik a banda kötelékében, aki a hangjával bármit képes megcsinálni, a dühtől izzó üvöltésen át az áttetszően tiszta és érzéki énektemáig. Időnként a stílusa kimondottan Keith Caputo-ra emlékeztet, de a Life háttérben meghúzódó árnyai úgy az egész lemezre jellemzőek. Mintha egy posztmodern, ultra-komfortosan berendezett épületben egy régi bútorarab ódon szaga terjengene a levegőben.

Bár a stílus nálunk is népszerű, és nagyjából hasonló zenével töltött egyre előre a FreshFabrik is, a Stereomud-nak nagyon nehéz lesz bejárnia a nevét. Még akkor is, ha a Pain vagy a Sunlight képében remekbeszabott témák kerültek fel a lézerpályára. Annak idején a Life Of Agony idegen területeken, a maga Alaskájában kereste és találta is meg számítását, a kérdés csak az, hogy a markánsan egyéni vonásokkal sajnos már nem rendelkező Stereomud mit tud kezdeni a hasonzorú konkurenciától hemzsező nagyvárosban.

44'55"

Simkó

Vanishing Point: Tangled In Dream Limb Music/Record Express

Az ausztrál szakértők szerint hazájukban kellőképpen sokan művelik magas színvonalon az extrém metalstílusokat, ámbar nagy szívfájdalom, hogy a fézene dallamosabb szakágában még senkivel sem sikerült kiállni a világ elé. Egészen mostanáig tartottak a szűk esztendők, hiszen az enyhén progresszív fűszerezésű melodikus hard rock/metalcsapat, a Vanishing Point második nekifutásra egy olyan produkttal je-

lentkezett be, amely méltán tarthat számot érdeklődésre az öreg kontinensen is.

Nem is csoda, hogy a zenekar egyik európai átruccanásán, a Wacken Fesztiválon egy kontraktus is kötöttet a piacon egyre inkább izmosodó, és Rhapsody szintű bandákat futtató német Limb Music-kal. Ezek után már csak a hattanagú zenekarnak kellett teljesíteni, akik éltek a felkínált lehetőséggel. Ha a progresszív metal kifejezés szóba kerül, nem lehet csak enyhé hatásos szintjén említhetők, elvégre a Vanishing Point jóval lágyabb, kevésbé komplikált zenében érintett, sőt az énekesük mélyebb hangszíne miatt sem lehet ily módon tipizálni őket. Dalai többször lépik át az öt, hatperces időhárt, de a srácok mindvégig a megjegyezhetőségre, a jól követhető dallamvezetésre törekednek. Az ügyesnek tetsző gitárosok témái és szépen megkomponált szólói is ezt a vonalat követik, és csupán az időnként belehasító kétlábégnék köszönhetően tűnik

keményebbnek ez a végig élvezetes muzsika. Egyébként a zene felettebb dallamos jellege még nem jelenti azt, hogy az ne táplálkozna véresen komoly gondolatokból, és Danny Olding szintis szimfonikus hatású játékanak időnként sötétebb tónusai is inkább a filozófikusabb, elmélkedőbb vonásokat hangsúlyozzák ki.

A neveket böngezőse egyébként lerí a csapatról, hogy Ausztráliából érkeztek, a nációk keveredésének egyik biztos jele a bizonyosan olasz származású énekes Silvio Masaro, de Jack Lukic sem az angolszászok "saját nevelése". Mindenesetre kommunikációs problémák egymás között nem akadtak, és bizonyára a hallgatósággal sem fognak, hiszen a zene nemzetközi nyelvének értekeznek, méghozzá nagyon folyékonyan. Sőt, az ember alig ocsúdik fel a több, mint egy órán át tartó, kellemes zenei mámorból, a lemez legvégén, amolyan rejtett track-ként még meghallgathatja a kései Pink Floyd talán legnagyobb slágerének, az On The Turning Away-nek a Gary Moore-osított, keltás-metalos interpretációját.

79'18"

Simkó Péter

Roxette: Greatest Hits EMI

Mielőtt belefognék a lemez ismertetésébe, tisztázzunk valamit. A csapat minden igyekezete ellenére nem helyezhető egy zenei lapra a szintén svéd ABBA és Europe zene-karokkal. Azok ti. a '70-es illetve a '80-as évek különböző pop-rock illetve hard és AOR irányzatok elvigyészésével egyedi, sajátos arculatot alakítottak ki, ezzel szemben a Roxette a '80-as, '90-es évek fordulóján egy olyan zenei salátát kevert, amiből nem kerekedett markáns, egyéni hangvétele. Még akkor sem, ha a Listen To Your Heart vagy a Joyride a világhíresség felé vitte őket. Sőt, továbbmegyek: a svéd Venus-nak is kissé tekinthető csapat szerintem szó szerint véne nem is rockzene, ettől persze máig lehetne jó, de a válogatáson szereplő szerzemények is azt mutatják, hogy ez egy könnyed, limonádé zene. Nekem egyik szerzemény sem tetszik, noha felhangzik jó néhány sláger (Listen To Your Heart, Spending My Time), de legtöbb mégis a középkerületből akad... Nem tudom, véletlen-e (gyanítom, hogy nem), a '85-ös Heart-lemez számait lejátszva, minden barátom Roxette-nek hitte a felvételeket. Nos, ennyi negatívum ellenére, azért a Roxette nem egy bűn-rossz zenekar. A válogatás elején az utóbbi idők divatirányzatai is éreztetik hatásukat (elsősorban a techno), a válogatás közepén a régi, klasszikus Roxette hallható, vége felé pedig a '90-es évek közepéről tallóznak. Minden szám szerzője Per.

65'50"

Tolnay Ferenc

Bill Frisell: Blues Dreams Warner

A "pengés" dzsessz-gitárosok egyikeként számon tartott Bill Frisellnek sohasem okozott gondot a műfajok közti átjárhatóság. A pop-tól kezdve, a country-n keresztül a heavy metalig sokféle stílusból hagyta magát megfertőzni. Ez alkalommal a bluesból szőtt álmait tette közzé. E sorok írója tehát álmofejtéssel próbálkozik, Krúdy után, szabadon.

Le kell szögezni gyorsan, hogy dzsesszről van szó tulajdonképpen, de nem akármilyenről. Olyan különleges csemegéről, amelyhez fogható elkészítésénél Frisellnél kívül másra nemigen számíthatunk. A specialitásnak két alapvető összetevője van. Egyik a stílusok sajátos keveredése, másik pedig Frisell egyéni gitározása.

Ami a stílusok keveredését illeti: az alap természetesen a dzsessz, amelynek elemei aszerint váltakoznak, ahogyan azt a különböző számok megkívánják. Hozzá az első számú adalek a blues, amely mellé szemérmetlen módon olykor a country is odatolakszik.

Ijedtségre azonban semmi okunk, hiszen minden Bill Frisell kontrollja alatt áll. Sajátos játékmódja az anyag egészét meghatározza. Általánosságban az mondható el róla, hogy hosszan kitarított hangokat produkál nagy vibrációval, amelyek az álom-koncepcióban különösen jó hatásokkal érvényesülnek. (A rá szintén jellemző torzításokból ezúttal keveset hallhatunk.)

Épp ezért nem ciki a country, hiszen Frisell keze alól az csak ironikus módon kerülhet ki. A kedvenceim azonban inkább a bluesos számok: a melankolikus free alt szaxival kombinált címadó darab, a szimpla bőgőtémára zseniálisan felfűzött dzsessz-blues, a "Ron Carter" (tiszteletadás minden idők egyik legnagyobb bőgősenek), a Greg Leisz steel-gitárjával felelgetős "Outlaws", és még sorolhatnám, hiszen a "Bues Dreams" meglepetésekkel teli, egyéni hangvételi lemez. Megszoktuk már, hogy Frisell nem tud hibázni.

62'08"

olasz

Halford: Live Resurrection Metal Is Rec./Record Express

A tavalyi 'Resurrection' albumhoz hasonlóan a címadó dallal nyitnak előben is Halford mesterék, és a tökéletes hangzás azonnal magával ragadja a hallgatót. Persze kétélyek is megfogalmazódnak az emberben, mert már gyanúsán rendben van ez a felvétel. Rob azonban elébe ment a dolgoknak, és interjúban nyíltan elmondta, hogy igenis utólag belenyúltak az anyagba, a színpadi

mozgásnak köszönhetően be-becsúszott hibákat utólag korrigálták.

Ettől függetlenül nagyon él az anyag, ezért és a nyíltság miatt - talán megbocsátható a dolog. Egyelőre tartják a stúdiólemezhöz magukat, mert a "Made In Hell" következik, amelynek előadásában a közönség is aktívan részt vesz, és a keverés jó arányainak k -

The Cult: Beyond Good And Evil Atlantic/Warner

Hat év után jelentkezett új albumával a legendák övezte Cult. Ezt azért jókora huzavona előzte meg, '99-ben kezdtek újra koncertezni, onnantól meg csak a várakozás volt nekünk. Mit mondjak nem kapkodtak el, de meg is lett az eredménye. 1994-ben Bob Rock-kal készítették az eddigi utolsó The Cult címet (vagy cím nélküli, ahogy tetszik) viselő lemezt, most szintén az ő producerkedésével és ugyanonnan folytatták, ahol akkor abbahagyták. A felállás ugyan némileg megváltozott, de a csapatot ma is ugyanaz a két meghatározó figura viszi, mint annakidején: Ian Astbury és Billy Duffy. Dobosnak bevették a tőkölő Guns n' Roses-ből Matt Sorum-ot, nem is jártak rosszul vele. A basszusgitárosi poszt csak a lemezfelvétel után realizálódott, ide Billy Morrison került. Az albumon még Chris Wyse és Martyn LeNoble akciózott. De ez már majdhogynem részletkérdés. Ugyanis hőseink életük leghúzóssabb és egyben legdurvább anyagát dobták piacra. Talán csak ennyi az említés érdemlő változás, egyébként minden maradt a régiben. A Cult ma is a legmoccosabb rock n' roll hiteles tolmácsolója, Astbury bög, bömböl, mint egy szarvasbika, Duffy meg legalulja az arcunkat gitározásával. Előbbitől nincs érdemben változás, ő ezt tudta már tizenöt évvel ezelőtt is és ezt tudja ma is. Ez az ő stílusa - amiben ott bujkál Morrison is -, ebben tévedhetetlen. Duffy gitárhangzása és témái némileg szigorodtak, ez rá is nyomta a bélyegét az egész produkcióra, ami tulajdonképpen kikezdehetetlen, azt kapjuk, amit várunk: öserővel teli rockslágerekre pihenők nélkül. Az egységességet még kiugró darabok sem zavarják meg, bármelyiket nyugodt szívvel el lehet indítani, nem érheti csalódás a hallgatót. Tizenkét elementáris gyöngyszem, amit csak ők tudnak így megírni és előadni. Az egyszerűség zsenialitása, ami szinte már fokozhatatlan.

A turné majdnem a lemez megjelenésével egy időben indult és az anyagból itélve tarolni is fog...

51'04" PAPA

szönhetően kristálytisztán hallani - egyébként mindig a felvételen -, ahogy a tömeg énekel. Nem sok időt hagynak a pihenésre, másodpercnyi szünetekkel követik egymást az egyes tételek. Ez némi váltás a Priest-es időkhez képest, mert anno jóval többet konferált a frontember.

A friss Halford nóták mellett szép számban helyet kaptak Fight és Judas Priest tételek is. Harmadikként elnyomják az "In To The Pit"-et, és feltűnő, hogy mennyivel egységesebben, erőteljesebben szól ez a dal, mint pl. a '94-es 'Mutations' c. Fight anyagon, amiből rögtön kitűnik, hogy most jóval képzetesebb, rutinosabb zenészekkel vette magát körül az énekes.

Igazából csak a '78-as keltezésű "Stained Class" előtt üdvözlí közönségét a főnök, majd bebizonyítják, hogy a huszonhárom éves az egyik legszebb kor, mert új előadómódjában olyan ez a dal, mint egy hasonló korú nő. Azt hiszem, ezt nem kell részleteznem... Folytatódik a Priest-blokk, érkezik a "Jawbreaker" a "Defenders..." albumról, majd a "Running Wild" a "Hell Bent For Leather", akarom mondani a "Killing Machine"-ről (Amerikában az előbbi címen jelent meg ez az album.).

Sorolhatnám tovább az egyes tételeket, mert mindegyikre érdemes lenne kitérni, de most elégedjünk meg annyival, hogy nagyon jól megszerkesztett és hitelesen előadott összest az csapattal Halford eddigi (metal)pályafutásáról.

A koncertfelvételek a 2000/2001-es világkörüli turnén készültek, tehát nem egy koncert teljes hanganyagát hallhatjuk, hanem a számtalan előadás legjobb pillanatait fogták egybe. Emellett némi turpisság is van a dologban - ezt a belső borító legelső oldalán közlik is, nehogy becsapás szagú legyen -,

ugyanis két, beállásokról, ill. szünnapon rögzített dalt (Light Comes Out Of Black, Life In Black) - némi közönségajálakeveréssel - beillesztettek a koncertfelvételbe. Úgy érezték, hogy ebben a környezetben hatnak a legjobban...

A második CD-t a "Cyber World"-del nyitják, majd újabb visszatekintés következik, a 'Screamang...'ről szép sorjában elnyomják az első három számot.

Jó húzásnak bizonyult, hogy

- helyenként - megtartot-

ták az eredeti sorrendet,

ugyanis az

egyedek záró

hangjai után az

ember önként-

telenül is a

már megszo-

kott - a leme-

zen követ-

kező szám -

"nyitányt"

várja. A koncer-

ték háttralé-

vő részében

lényegében

Priest-et ját-

szanak, és kü-

lön öröm, hogy

elővettek egy ósré-

gi balladát, a "Beyond

The Realms Of Death"-t

is...

A végén még átnyújtanak három stúdiófelvételt, amelyek közül a "Screaming In The Dark" egy vadiúj gyilkos, a "Heart Of A Lion" és a "Prisoner Of Your Eyes" két, korábban csak demón rögzített, és most végső formába öntött szerzemény.

62'55"; 50'31"

Deni

Izzy Stradlin: River Sanctuary/B.M.G.

Ironikusan hangzik, de a Guns N' Roses azon zenészei jártak jól, akik elhagyták a viharok közt hánykódó hajó fedélzetét. Szólóban mindegyikük nagyobb szabadságot élvez, ráadásul lemezeket is készíthetnek, s nincsenek kitéve Axl Rose sztáralőrjeinek. Gondoljunk csak bele: Slash tavaly jelentette meg második szólóalbumát, Gilby Clarke túl van már a harmadikon is, akárcsak Izzy. Merthogy Mr. Stradlinnek a "River"-rel harmadszor csap a húrok közé szólóban. Az más kérdés, hogy széles közönségérteget ezzel sem lesz képes maga mögé állítani, de ezt meg tudjuk be annak, hogy az általa képviselt stílussal nem az aktuális divatirányzatokat követi. Csak megy a saját feje után.

Akárcsak korábban, a gitáros/énekes továbbra is kitart az egyszerű, őszinte rock 'n' roll mellett, amin felnőtt, s ami zenei ízlését formálta. Nem hajlandó tovább lépni a '60/'70-es éveknél, törekvéseire erősen rányomják bélyegüket az olyan korai sztárzenekarok, akár a Rolling Stones, akár a Faces. A gyökerek pedig még inkább erősödnek azáltal, hogy gitáros partnere a southern rock felől érkezett, ex-Georgia Satellites-es Rick Richards.

Nincs értelme túlmagyarázni ezeket a nótákat, mert nem azért születtek, nem arra valók. Hanem, hogy bulizzunk egy jót, élvezzük azt a fajta -amerikai érzéseket közvetítő - retro rockot, amibe a country-sabb dolgok

("River"), ugyanúgy beleférek, mint a reggae-s, dubos "Shall Walk", vagy a déliesebb felfogású "Head On Out". A hab a tortán pedig, hogy a "What I Told You" című tétel ugyanazzal a klasszikus riffel operál, mint az olyan Izzy által írott Gunner dalok, amilyen a "Pretty Tied Up" is. Összességében nincs túl nagy különbség egy Gilby Clarke és egy Izzy Stradlin szólómunka között, maximum a zenészek személyiségének, egyéniségének tekintetében. Az meg magától értődik. A sors másik nagy firtora, hogy a "River"-en több eredeti Guns N' Roses tag szerepel (számszerint kettő), mint a jelenlegi Guns felállásban, főleg, hogy Duff McKagan basszeros is erősíti az itteni felállást. Hát nem neveléses?

Internetes zizizés= <http://www.macspages.com>

36°31"

Bánfalviszakanyaro-

dó

1.2.3... Start Rockhullám: Válogatás Hungaroton

A fiatal, hazai tehetségeknek lemezfelvételi lehetőséget biztosító Start sorozat eme fejezete a rock világába kalauzol 1981 és 1986 között. Hogy kinek melyik tetszik, arra egyértelmű válasz nem adható, inkább azon érdemes elgondolkodni, hogy az egykori kezdőkből miért azok futottak be, akiket ismerünk. A hosszútávú versenyt a Prognózis nyerte, a többi csapat néhány vezérégyénisége más név alatt, vagy szóloban folytatta a pályát, közülük D.Nagy Lajos, Hevesi Tamás, Nagyfi László, Mohai Tamás napjainkban is működőképes. A zeneileg klasszikus elemeket bevető Szeptember, a jó kis refrént elkapott Smog, a zeneileg sem megvetendő képességet felmutató Lobogó már kevésbé tartozott a szerencsések közé. A legkomolyabb teljesítmény a Szintézisé, amelynek vezetője, Geröts Zoltán és basszusgitárosa, Fáy Krisztina tavaly decemberben jelentette meg új lemezét. A keményebb rock nem képviselteti magát, egyedül a Nagyfi vezette Ninive próbálkozik, de őszintén szólva, különösebb bízalomra méltó nélkülölés nem tapasztalható. Az összeállításhoz némi szerepvesztés is tapasztalható, mert a Hangár együttes Haverom a kalauz című nótája aligha tartozik a rock világába, inkább a szárnyait bontogató új hullám közegeben mozog otthonosan. Az eredetileg két zenekar egy-egy felvételét tartalmazó, kislemezek gyűjteményes kiadása archív értékű és nem taszítja a feledés homályába azokat sem, akikhez a sors kevésbé volt kegyes annak idején.

62°42"

Szaki

Csótányok: Valós illúzió Hungaroton

Ismételten beigazolódott a jóslatom. Vagy legalábbis a titkos vágyam. Merthogy annyiszor keseregtem írásaimban, hogy a dunai városi Csótányok megérett már egy komoly lemezszerződésre, s végre volt, aki figyelt. Kémeri Peti leszerződtette őket a Hungarotonhoz, és ezzel a hatalmas lökessel talán beindul valami körülöttük. Itt lenne az ideje. A tavaly nyáron még saját finanszírozásban

rögzített "Valós illúziók"-ról az 1999. novemberi számunk Meghallgattuk rovatában osztottam az ígét, túl sokat az ott írtakhoz nem lehet hozzáfűzni. Akiknek viszont nem nyílt lehetőségük azon sorok olvasására, annyiból azért ismétéljük magunkat, hogy Csótányék nagy felkészültséggel és hozzáértéssel nyomják amerikai felfogású, de magyar szövegekkel

AC/DC: Stiff Upper Lip (Special Tour Edition) Warner

Évés közben jön meg az étvágyunk...Nagyon találó kifejezése ez az elmúlt esztendőben megjelent AC/DC album ismertetőjének. Hogy ez évben sem maradjanak zenei betevő nélkül az ausztrál csapat hívei, arról ez a dupla album gondoskodik. A kiadvány a már ismert Stiff Upper Lip anyagot (lásd: Rockinform 2000. április, 80.szám), és egy különlegességeket hordozó CD-t tartalmaz. Az igazi csemegéket felvonultató bónusz lemezen helyet kapott egy ez idáig kiadatlan szerzemény, a Stiff...session-hoz rögzített Cyberspace, az 1996-os World Tour madridi állomásának koncertfelvételei a Back In Black, Hard As A Rock, Ballbreaker, Whole Lotta Rosie, és a Let There Be Rock képviselőivel, illetve a Stiff Upper Lip, Safe In New York City és a Satellite Blues interaktív videófelvételei. Nagyon jó ötlet volt a fiúktól, hogy "ha már ritkaság, akkor legyen is ritkaság" alapon, plusz töltelékként hozzászápták a lemezhez a már említett videóklippeket. Az már csak ürm az örömben, hogy mindezt sikerült olyan formátumban megtenniük, ami a megfelelő élvezhetőséget csak egy nyomorult 10x10-es ablakban teszi lehetővé. Azonban kárpótól minket a CD-ről megszólaló muzika, az elsőként felcsendülő Cyberspace fejszaggató riffje, melyet kár az a lemezről lehagyni, és az is biztos - a koncertfelvételeket tanúbizonyság alapján - hogy, a madridi arénában aznap este az Ausztrál Bika győzött. (Lehet hogy a mi nemzeti szupermenünket, Róza Sanyit is lepofoznák a nyereghől ezek a legények, karikás ostor ide, karikás ostor oda...) Az élő előadásuk minősége nem sokat változott az évek során, bár Brian hangja a magasabb témáknál néha rakoncátlankodik, azonban ezt ellensúlyozza Phil Rudd játéka. A fickó elég súlyosan dobol szó szerint, mivel ritka az a dobos, aki az abszolút negyvedet képes ilyen dinamikával játszani. Habár már az ötvenes éveit tapossa, feszül még erő és lendület azokban a kistetkős karokban. A Let There Be Rock előadása közben valamit sérelmezhetett, mivel a dal utolsó negyedében annyira felhúzza az ütemet, hogy szegény Angus érezhetően le is maradt a szólóval, Malcolm és Cliff azonban tudja mitől döglök a légy, nem szarják össze magukat egy kis tempóváltástól, lazán rutinból lenyomták az illeszkedő alapokat. Egyénhangságot, műértő kritikus szerint a zenekar már rég kifulladás, műzeumban a helye. Nos erre ez a dupla CD illetve a napjainkban is zajló hihetetlenül sikeres világkörúli turné a válasz. A srácokban még mindig megvan az az ipari áramerősségű nagyfeszültség, amely lemezeire mint villámcsapásként éri a hallgatót.

47°09'; 34°04"

Horváth Tibor

pil-

operá-

ló rap-met-

aljukat, melybe

a hardcore hatásai

éppúgy beszivárognak,

de mint a funkke. Mellesleg "a Rage

Against The Machine magyar megfelelői"

címet már senki sem veheti el tőlük, ami jelen

esetben nem is akkora hátrány, mivel - mint

már oly' sokszor hangzottam - a saját gondolatok sem hiányoznak.

A számok ugyanazok, mint a magánkiadású

változatban, mindössze egy egyszerűbb mult-

imédiás részzel lett kiegészítve a produk-

ció, illetve egy különleges, zsírpapíros bor-

tót kölcsönöztek neki. Hát ennyi. Örül a lel-

kem: a Bumeráng elmélet igazolva.

Internetes Csótányvadászat= <http://www.csotanyok.hu>

58°52"

Bánfalvismerős

Nikolo Kotzev: Nostradamus SPV/MusiCDome

Elméletileg örülnünk kéne, hogy valaki ismét lett a rock asztalára egy komolyabb zeneművet. Aztán ahogy hallgatja az ember, úgy lohad a lelkesedése. És ezen az sem segít, hogy Glenn Hughes, Joe Lynn Turner, Doogie White ex Rainbow és a Europe orgona-basszus-dob (utóbbi időben velük tüsténkedik Hughes mester) triumvirátusa magas fokon teljesít. A legfőbb gondot az jelenti, hogy az egyes karakterszerepeket egymáshoz hasonló - igaz kiváló hangadottságú - dalnokok kapták, akik torkuk szakadtából ordítanak. Hol Tony Martin, hol David Coverdale utánozzák, hol egymást. Hughes saját magát, de az meg egyszerűen borzasztó. Ezzel a buzis kényeskedéssel már tele van a tököm. Lényeg a lényeg, az egész rock-

opera olybá tűnik, mintha egyetlen zenekar és nem is társulat adná elő, ez pedig öreg hi-ba. A Jesus Christ Superstar harminc év után is attól jó, hogy az egymástól eltérő hangok konfliktusának lángja a magasba csap, maradandó dallamok követik egymást. Itt is vannak emelkedetebb

ban a "bizonyítványát". A "Hellodoro" lemez sem jött be úgy, ahogy azt ő várta, pedig semmi baj nem volt az albummal. Egy régi, véres W.A.S.P. lemezt akart produkálni, mert látta, hogy az ősi bandák mindig sikerrel térnek vissza. Göröcsösen akarja a sikert, és visszaszerezni a horror-metal trónját. Csak egy valamit nem vesz észre. Azt, hogy bármit csinál, az egy igazi W.A.S.P. rajongó számára tökéletes. Mert nem a világsiker a fontos, hanem a rock-'n'roll feeling, a senkihez nem hasonlítható, karakteres hangja, és a féktelen, lázadó, és pozór személyisége.

Most ismét új dolgot eszelt ki, és az "Unholy Terror" képeiben összegyűrt a "Headless Children", a "Crimson Idol", és a "Still Not Black Enough" lemezeket. A hangzás már a megszokott, és ez fekszik is ennek az elgondolásnak. Hangosan visító, sívító gitárok, és csak a rock alapot dobogós basszus, és a dob témákon keresztül hozza a poklot a földre. A nyitó Let It Roar, a Who Slayed Baby Jane, a Wasted White Boys, de különösképp a Loco-Motive Man akár a "Headless..." lemezen is lehetett volna a Mean Man helyett/mellett. Ezelős rock/metal húzások a rekedt-hiszterikus Blackie-től, azonnal dúdolható, énekelhető, önkívületi állapotban üvöltözhető refrénekkel. A Hate To love Me, a Raven Heart, és az Evermore a visszafogottabb "Still Not..." lemezt idézik, megfontoltabbak, kifejezőbbek, és zeneileg is átgondoltabb szerzemények, mint az előbb felsorolt vadulások. A címadó, a Charisma, és a Euphoria hármasa pedig a "Crimson..." lemez dalainak mintájára íródtak. Érezhető ez a szerkezeti felépítésükben (lehangoló akusztikus betétek, iker témák, hatásosságra törekvő kórus és refrén részek), és a szövegekben is (politikai elfogultság, népiértés, diktatúrák, pokolba tartó emberiség, stb...). Jó kis dögös lemez, nem csupán egy, a Blind In Texas mintájára írt sémából felépülő riffhalmaz, mint elődje. (Bár azt is el tudom hallgatni órákig.) Bárki bármit mond a W.A.S.P. már sosem lesz a régi. Nem az első, és nem a "The Last Command" lemezt kell várni minden egyes új anyagukban. Meg kell venni, és meg kell hallgatni Blackie-démon legújabb, skizofrénizált boncolgató lemezét. És örülni kell neki, mert Blackie csak egy van.

47°17"

Greg

W.A.S.P.: Unholy Terror Metal-is Rec./Record Express

Blackie Lawless maga a W.A.S.P. Hiába is

próbálja zenekarként beállítani a bandát, 1989 óta ez már project szinten működik. A "Headless Children" után valami megszakadt, és Blackie máig keresi a visszavezető ösvényt. Chris Holmes ismét elhagyta, ő pedig ismét több oldalon magyarázza a borító-

Perry Farrell: Song Yet To Be Sung Virgin/EMI

Miközben nagy erővel dolgoznak a Jane's Addiction újjáalakításán, a társulat aktívabb muzikusai (értés ezalatt Perry Farrell énekest, na meg az utólráhetetlen Dave Navarro gitárost) újabb szólóalbumaikkal készítik elő a terepet a nagy visszatérésre. Halmozzák a meglepetéseket, folyamatosan kísérleteznek, de hát ez az ő helyzetükben, az ő nevével szinte már-már kötelezőszerű. Perry Farrell-t tartották már underground képzőművésznek, homoerotikus divatdiktátornak, funk zenésznek és pszichedelikus

avantgárd rockernek egyaránt. Mindegyikben van egy kis igazság, elvégre a szokatlan-
ság a fő ismérve, gyakran visszaél a meg-
döböntés eszközeivel, ám elnézzük neki. El-
nézzük, mert zenei csemegekkel halmoz el
bennünket, élveznivaló furcsaságokkal, új-
tatsokkal. Beújított legfrissebb szólómunká-
ján, a "Song Yet To Be Sung"-on is. Jellegze-
tesen vékony, szinte már nőies hangja alap-
ján rögtön felismerhetővé válik, viszont itt
sorakozó dalainak zenei alapjai rá eddig ke-
vése voltak jellemzőek. Ugyanis gondolt
egy merészet, és jócskán az elektronika felé
kirándult, minek következtében a nyitó
"Happy Birthday Jubilee" alapján akár még a
The Prodigy-nek is tulajdoníthatnák a fel-
vételt. Javárészt táncos, műanyag alapokra
építi ötleteit, ámde - természetesen - te-
ret enged az élő hangszereknek is (a gitá-
ron, basszuson és dobok kívül egyéb egzo-
tikus játékszereknek is), megtartja rockossá-
gát, azonban szoftosabb, könnyebben
emészthető a végtérme. Legálábbis egye-
sek számára. Pszichedelikus, fülledt, al-
ternatív, meg minden, de másabb módon, mint
eddig. Ugyanakkor megmarad melankoli-
kusnak, elgondolkodtatónak, sok-sok világ-
zenei kalandozással, ahogy ez tőle elvárha-
tó. Tehát egy modernebb közegbe helyezte
elképzeléseit. Már csak arra kellene rájön-
nie, hogy mekkora különbség van a kel-
lemes és a kiemelkedő között.

Internetes = <http://www.perryfarrell.com>

48'41"

Bánfalvismertető

Various Artists:

Substitute - The
Songs Of The
Who

Edel Rec./Record
Express

A Who együttes dalait másnak megszólaltatni szinte lehetetlen. Ez főképp Roger Daltrey senkivel össze nem téveszthető orgánusának 'köszönhető'. Persze lehet előtűni tisztelegni egy ilyen tribute albummal, de aki a Who zenéjén nőtt fel, az automatikusan az eredeti megszólalásra állítja hallójáratit. Ha nem ezt kapja, elveszi az eredetit. Pete Townsend szintén saját gitárhangszínet csak Paul Weller ex-lam és a Pearl Jam tudta ma-

gávára tenni, míg David Bowie a Pictures Of Lily egy teljesen magára szabott változáttal remekel. A többiek ettől még akár példaképünk is tekinthetik Daltreyt és társait, de nem igazán érzik a Who lényegét. Megismétlem, piszkosul nehéz helyzetben voltak, csak éppen a szükségét nem látom ennek a nekibuzdulásnak. Az eredeti csapat nagyszerűsége egyszerűségében rejlett, az egyszerűség azonban nem automatikusan hozza magával a nagyszerűséget. Ezért tűnt el egyik pillanatról a másikra grunge és pont ezért lesz örök a négy brit vagány zenéje. És hogy mekkora különbség van a hódolók és az eredeti között, az a tavalyi koncertjükön előadott Substitute megszólalásán mérhető le. Lehetnek százhusz évesek, akkor is azok maradnak, akik voltak, akik meg követik őket, mindig mások lesznek.

42'37"

Captain Cook

Downer:

Downer

Roadrunner/Record Express

A Downer a kaliforniai Orange County-beli hardcore/straight edge életből látta ki magát, miután Aaron Silberman (ex-Mission Impossible) gitáros és John Scott (ex-Headfirst) énekes - ha nem is hősai halált halt, de - veteránokként aratták babérjaikat azon a tájékon. Műhozza a '80-as évek végén, '90-es évek elején. Azután életet adott a Downernek, és

teménnyel frusztrációról, kétségbeesésről, valamint megváltásról. Érzelmek kuszasága gabalyodik össze a gigantikus riffekkel kiközvezett rockos ambíciókkal, amit a hardcore intenzitásával forráznak le. Non-stop groove-jaik, dallamosságuk és sötétségük a meglepetés erejével hód, főleg, hogy hatásai sem annyira egyértelműek. Ámbár inspirálók között felfedezhető a U2, a Jane's Addiction, a Fugazi ugyancsak, s megtévesztő Scott organuma is, mely gyanús hasonlóságot mutat földijével, a The Offspring-sal Dexter Hollandéval. A kaliforniai napugárzás hatása - vélhetnénk, de másról lehet szó, legalábbis a Downer esetében. Már csak azért is, mert ők inkább a metal illetve az alternatív műfajok között egyensúlyoznak; meglepő érzékkel, fantáziával. Így fordulhat elő, hogy depresszív, modern metaljuk hol egy energikusan "trappoló" tételben (nevezzük ki ennek első kislemezüket, a "Last Time"-ot!) ölt testet, hol egy himnuszszert ("Speed Teeth"), vagy egy, a grunge határait súroló darabban ("Mud Bath") ölt testet. Nem ritka azokon a "Bi-Furiou"-hoz fogható dühös durulás sem. Szóval a Downer egy olyan rockbanda, amelyik vendég DJ-k vagy MC-k nélkül is vállalja a megmérettetést. Szükséges ennek a jelentőségét részletezni?

Internetes alapozás= <http://www.downer-music.com>

66'54"

Bánfalvismeretlen

Flotsam And Jet-sam:

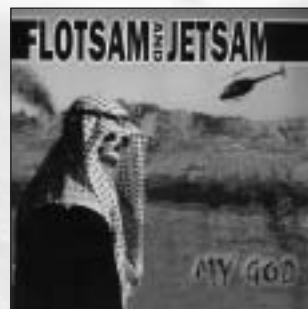
My God

Blade/MusiCDome

Több mint tizenöt éve
hősiesen küzd a F&J
gárdája a siker ér-
dekében, ami
nem igazán aka-
nekkis eszöjő-
ni. Pedig nem
a lemezeik mi-
nőségével, és
hozzállásuk-
kal van a baj.
1985 óta a
thrash műfaj
kitartó elköte-
lezettjeiként
dobják piacra al-
bumaikat. Min-
den alkotásnál egy-
"paraszthaszállyi"
hiányzik az átütő siker-
re. Valami mindig hi-
nyzik albumaikból. Így na-
st is. A 'My God' egy na-
mez lehetne, ha azt a 'va-
volna hozzátennék. Úgy
nem jötték rá a titkára...

tünik eddig, még nem jöttek rá a titkára... A kettes, "No Place Of Disgrace" lemez után fordultak a közhírről egy kicsit poweresebb, kicsit progresszívebb stílus felé, és ezt a stílust követik azóta is, bár hol az egyik, hol a másik irányvonal az, ami felülkerekedik. Talán ez a nem túlságosan egységes stílus az, ami miatt a banda az undergroundban vesztget. Az új lemez esetében is azt lehet elmondani, hogy a nóták egy túlságosan is "túl széles skálán" mozognak. Sem nem thrash, sem nem power, sem nem progresszív. De még ezen stílusok keverékének sem nevezhető. Minden egyes dal kü-

lön-külön, szinte tökéletesnek mondható. Ám nem alkotnak egységet, nincs egy összetartó erő köztük, nincs, ami lemezt kövacsolna a lemezből. A nyitó Dig Me up To Bury Me régi időket idéző thrash riffelése.

dalszerkezte, és lehangoló stílusa után azonnal visszavesznek Eric A.k-ék. Fokozatosan süllyed vissza a lemez, mind tempólag, mind hangulatilag. A Keep Breathing lassabb ütemei után már nem is meglepő a Nothing To Say elszállósabb, több akusztikus résszel operáló felépítése. Aztán már a Weather To Do pesszimizmusa, és depressziója küldi az embert padlóra. Később persze, mint egy jól viselkedő sinushullám, újra emelkedik a hangulat, a tempó. Egy instrumentális nótát egy újabb rövidke, thrash zúda követ, majd megint lassabb, végül ismételen egy instru. nótát, az I.A.M.H. Kicsit követhetetlen, amit a banda csinál, bár zeileig, és szövegileg is rendben vannak a nóták, csak „ismét hangsúlyozom, nem alkotnak egységet, nem állnak össze egy lemezzé.”

Képzett zenészek (Kiemelném a Jason Ward, Craig Neilsen ritmusszekciót. Állati, amit csinálnak, ők viszik előre a dalokat.) nagyszerűen, szépen és tisztán megszólaló albuma a 'My God'. A problémám az, hogy inkább hasonlít egy több korszakot felölelő válogatásra, mint egy sokadik új lemezhez. Nagyon vállalkozó szelleműek tehetnek vele egy próbát.

64'26"

Greg

Ben Harper And The Innocent Criminals:

Live From Mars

Virgin/EMI

Azt ugyebár felesleges hangsúlyoznom, hogy napjainkban mennyire nem a rock zenének áll a zászló. Épp ezért, ha valaki nem rest széllel szemben elővenni, és ahelyett, hogy levezné a nadrágját, egy nagyon mi-
mes és élvezetes izzig-vérig rock lemezzel áll elő, rációfalva a figyelemzetésekre meg a trendekre is, azt én csak ajánlani tudom.
Ben Harpernek nem ez az első próbálkozása, de relative ismeretlenségének egyik oka, hogy eddig jobbára csak kölöngyözött a mű-
fajt és a korábbi lemezeiből hiányzott az az eltökéltség és magabiztosság, ami ezt a du-
la koncertet oly nagyon jellemez.
Az első CD-re a hűzósabb dolgait válogatta össze. Ezek többsége Harper nagyon eltá-
lalt gitársoundjára épülnek, ami elsőre úgy tű-
nik, mintha a szokásos hard rock és blues
panelekkel tevődne össze, de majdnem
minden számban sikerül ezt megtölnie
valamivel, amitől a hangzás több lesz egy-
szerű szellemidézésnél. A pálya, amin az al-
bum dalai mozognak a kemény rocktól a
soulig terjed, azzal, hogy a labda többet van
a rock térfelén. A soul egyébként Harper
másik névő húzósa. Előre csak meghallatni

két független kiadvány (egy azonos című, ötszámos minialbum és az 1996-os "Wrestling With Jesus" album) után jutottak el Roadrunner-es bemutatkozóasukig, jelen hanghordozókjukhoz. Ezt producerük, Bob Marlette (Black Sabbath, Sinistar, Tony Iommi) házi stúdiójában rakták össze, még 1999 decembereiben. Alapoztak egy jót...

Kvartettünk a személyes Armageddon filmzenealbumával lepte meg a felkészületlen hallgatóságot, egy tizenegyszámos dalgyjű-

Marvin Gaye Sexual Healingjének a feldolgozását, hogy rájöjjünk, mennyire otthon van a srác a műfajban. A lemeznek ezen az oldalán található másik feldolgozással Harper az őt a sima retró zenekarok táborába beskatulyázni próbáló kritikusok vitorlájából fogja ki a szelet. Faded című dalának és a Led Zep. Whola Lotta Lovejének az összeváltásából tisztán érezhető, hogy a zenéje a 70-es években gyökerezik ugyan, de a lombja egész a kétezres évekig elér.

A másik CD-n Harper pihenni küldi a kísérőit és egy szál gitárral áll (ül) ki a közönség elé. Ez a fele az albumnak már nem sikerült olyan jól. Egy-két dal erejéig ez is megállja a helyét - sőt a Please Bleed című számban kifejezetten jól eltálla a tartalomhoz a formát -, de itt időnként azért nagyon leül a hangulat. Persze ahhoz, hogy ezt elkerülje minimum egy Neil Young-i balladarepertoárral kéne rendelkeznie.

73'51"; 63'39"

rakk

Deacon Blue:

Homesick

Roadrunner/Record Express

Olyan ez a Homesick, mint az az osztálytársnő a középiskolában, aki elsőre csak kicsit kedvesnek tűnik, aztán amint eltelik egy kis idő, rájövünk, hogy belezúgtunk. A Deacon Blue sosem volt az az archa mászó zenekar - bár Szőnyi Tamás egyébként nagyra becsült műve meglepetésemre a poszterzenekarok közé sorolja őket - zenéjüket dögönek nevezni túlzás. Nem langyos víz persze, amiben fürödnek, de mégis a zenei finomságok kezdenek el inkább feltűnni. Aztán jön a belezúgás.

A Deacon Blue nem tagadja meg azt a stílust, amivel a nyolcvanas évek végén népszerű lett szigetország szerte. Hangzásában egyáltalán nem nosztalgikus az anyag, de dallamvilága, valamint Ricky Ross és Lorraine McIntosh énekesi duettje biztosítja azt a kellemes érzést, hogy mégsem állt feje tetejére a világ.

A Homesick tele van lassan érő slágerekkel, mindjárt a nyitó Rae, a Smiths-es lüktetésű This Train Will Take You Anyway (ami igenis dögös!) és a kiadó által is kiszemelt Everytime You Sleep. Utóbbi maxiján még három nem nagylemez nótá szerepel, közte a (nem az a) Twist and Shout koncertváltozata.

A Deacon Blue nem egy tinédzser zenekar, lehet, hogy már a When The World Knows Your Name idején sem volt az. Amolyan Crowded House módra intelligens, de nagy hullámokat nem kavart zene. Egyébként is a lassan beérő lányok hatása tovább tart, mint a bombázóké.

45'50"

-rich-

Emmi:

Solitary Motions

Parlophone/EMI

Hát em mi? Ez a kérdés jutott eszembe a fiatal szőke lány láttán. De még mielőtt bárki legyintene szőkesége miatt, gyorsan hozzátesszem, hogy finn illetőségű hölgyről van szó, tehát valószínűleg természetes a hajszíne. Viszont nem a hajszínéről szeretnék

most szólni, hanem muzikalitásáról, mivel rendelkezik ezzel a ma már - sajnos - egyre ritkább jelenséggel. A lemez első kézbevételekor valójában a Parlophone kiadó logója keltette fel az érdeklődésemet, és nem kellett csalódnom. Könnyen emészthető, hamar befogadható zenei anyagról van szó, melynek alapjául változatos da-

Neurot Recordings/Lunasound

Ez az Isis még véletlenül sem téveszthető össze az azonos névvel, a hetvenes években üzemelt, soul/gospel dalokat éneklő, női csapattal. Már csak azért sem, mivel az említett énekegyüttes majd húsz éve szenderült végső álma, az éppen a műtőasztalon fekvő, bostoni banda debütanyagát pedig a Neurot Recordings gördítette a nagyközönség elé.

Szóval a két zenekar között nincs sok közös nevező. Ezek után nem meglepő, hogy 'akasztófa' hangulatú, mélyre hangolt, riffeléssel állunk szemben; mondjuk a Neuros kiadójától nem is várhat mást a földi halandó. Az égszakadáshoz hasonló, robotosztus, hangzásban megszólaló, két-három akkordra

IQ : The Seventh House

GEP/SPV/Record Express

a Magnum és a Mike And The Mechanics zenekaraival, dolgoztak a Rush producer Terry Brown-nal. Peter Nicholls 1986-ban kivált a csapatból megalakítva saját zenekarát, a Niadem's Ghost-ot. Az új énekes Paul Menel lett, a harmadik "Nomzamo" c. lemezt már vele készítették a Phonogram kiadó szerződésével a tarsolyukban. Öt év múlva Nicholls visszatért a basszusgitáros John Jowitt társaságában. Ekkor állandósult a felállításuk. Megalapították Giant Electric Pea néven saját kiadójukat és azóta is ennek keretén belül működnek. Progresszív szlakpaktól bőségesen kaptak elismeréseket az évek során. 1991-ben az Év Koncertjét adták a Yes és a Marillion előtt, több ízben nyertek angol és holland szlakpakt szavazásain az Év Zenekara és Albuma díjakat, de Amerikában és Japánban is ismertek. Részt vettek '93-ban a Los Angeles-i Progfest-en. Előszóval adtak ki dupla élő albumokat és koncertvideókat: így tettek a '93-as "Ever" kapcsán 1996 áprilisában (Forever Live) és tavaly a "Subterranea: The Concert" lemezzel, amelyet az eredetivel együtt a zenekar mesterműveként jegyeznek.

Fő hatásai a '70-es években gyökereznek a Yes és a korai Genesis munkásságában. De a lemez olykor 12-14 perces számainak szinte elemzhetetlen gazdagságába sok mindent belehall az ember. A "The Wrong Side Of Weird" és a címadó hangszerelei és témaerőssége a Spock's Beard meredekebb dolgait idézi, de Peter Gabrielt is sokat hallgathattak, hiszen futó pillanatokra felidéz a "San Jacinto" és az "I Have The Touch" c. dalait, vagy finomabb hangulataikban a "Birdy" filmzenéjét. Tépelődő, önmarcangoló szövegeik az emberi kapcsolatok erőzójáról szólnak, a természetfeletti zenei élményteret átiszóvik a mélyen emberi érzések. Vannak percek ahol a szöveg a Queensryche-ot, míg a zene, a dalam és a "szótagok tördelése" a svéd Ritual félelmetes "Life Has Just Began"-ját idézi. De a záró "Guiding Light" nem tölti be azt a szerepet, hogy a tartalmas de 'nehéz' óra végén feloldozzon a súly alól. Ezért tiszta szívvel csak rajongóinknak, vagy prog. fanatikus gyűjtőknek ajánlom ezt a - szövegrészletek visszatérési alapján akár - koncepciózus lemezként is definiálható alkotást.

57'09"

-Luka-

lok szolgálnak. A pallettán éppúgy megtalálhatóak az "egyszál-akusztik" jellegű számok, mint a samplerrel vagy éppen vonósokkal kiegészített dalok. Azonban mindegyikre jellemző, hogy a középpontban Emmi (igazi neve a borító belső oldalából sem derül ki) áll, aki természetesen angolul énekel, s akinek hangja mintha valahonnan már ismerős lenne. Az átlagosból azért olyan sokkal nem emelkedik ki ez a produkció, ám mégis jól esik Emmi és az öt körülvevő zenészeket hallgatni. Leginkább az eredeti értelemben vett popzenére hasonlít az amit játszanak, úgyhogy a szó hallatán mindenki próbáljon meg elvonatkoztatni a Bonbontól vagy a Unitedtől.

39'07"

fekete dzsoni

Isis:
Sgnl 05

35'49"

-norbitam

Tudósok:
Supergyár
ReRec/Bahia

Lám, mivé lesz lassan a világ, már a Tudósok is ott tartanak, hogy bevallják nekünk nagy titkukat, miszerint ők is abban a szupergyárban dolgoznak, amiben mi is. Nincs ebben semmi meglepő, hiszen a szellemi túléléshez szükség van némi őszinteségre is. Slágergyártás az ő választott hivatásuk, még ha erősen tudományos (öntudományos) megközelítésben végzik is azt.

Aktuális albumokról előjárom annyit, hogy immár ez a negyedik, amit a híres dadaista művész és északmagyarországi Bada Tibor nélkül készítették és azt kell, hogy mondjam; sokkal szabadabbak lettek úgy zeneileg, mint eszmeileg. Azt persze senki se gondolja, hogy most valami nagy változásnak lehet a fűtanúja, egyszerűen csak arról van szó, hogy a két népszerű humorista helyett most már biztos, hogy egy zenekarral van dolgunk, aminek dr. Máriásról kívül tagja még Kovács Benedek gitáros, Bartha Krisztián dobos és egy új arc: Endrei Dávid is.

Egyre markánsabb zenéjük ott tart, hogy az eddig talán még néhol nyers és érdes részei egyre

inkább összeállnak egy nyers és érdes egésszé.

Gátlástalanul szabad hangszereleikben és zenei megközelítéseikben úgy olvasztják össze a műfajjokat, hogy egyre markánsabban kezd kirajzolódni ösztönös, saját zenei világképük, ami mutat még ugyan némi rokonságot a

80-as évek új hullámos és

avantgard zenei törekvéseivel, de

már egyre inkább a saját útjaikat járják. Az ön-

definícióik közül nekem ezúttal legjobban a dzsungel-

jazz és a parapunk tetszik. Zenei minimalizmusuk időnként teljesen le-

lassítja a hallgatót, mint például a Nem Tornázom című opusban, ami dr. Máriás egyik legjobban eltalált szövege, de ha úgy támad kedvük, képesek olyan beindulásokra is, amiktől beremeg az üveg. Ilyen a Csontváz, ahol Rozsonits "Moby Dick" Tamás is dobolt.

Jó kis szaxofonszólokkal meg nyakatekert gitárakkordokkal hozzák zavarba a hallgatót, ezekben Kovács Bence mellett De-

ző Tóni bariton-szaxofonos, a másik vendég pedig a lemez kedik, a meg Rátgeber "PVSZ" László az ő szövegelésével, ami akár a honi rap zene nagy pillanata is lehetne, ha a repereknek lenne humorérzékük. Humorér-

zék meg egy kicsit elferdült látásra nem csak nekik, hanem úgy általában mindenki-

nek szüksége van, aki közel akar kerülni dr. Máriás szövegeihez, ami ezúttal egész egy diszkrét kis blaszfémiaig elmerészked-

nek.

59'21"

rakk

Terry Brock: Back To Eden Frontiers Rec.

Az énekes, gitáros egyike azon sokoldalú

háttérzenészeknek, akik nélkül nem lenne teljes a főnök neve alatt futó produkció. Johnny Van Zant, a Kansas (Drastic Measures LP), a Steve Morse Band, a Strangers tudna mit mesélni Terry képességeiről. Egy idő után azonban le kell eresztetni a felhalmozódott indulatokat, ennek eredménye az első szóló album. Brock hihetetlenül sokoldalú. Hol a Toto hatása bukkan fel, másutt egy Bon Jovi stílusú refrén hallható. Szerzőtársai sem akárik, így a címadóban a Survivor atyja, Jim Peterik. Azt hiszem felesleges mondanom, hogy mire hasonlított a felvétel. De ebben a szerepkörben felbukkan az ex Deep Purple nótás Joe Lynn Turner is. A basszust és helyenként a szólógitárt kezeli Teddy Cook ex-Dio. Nem vagyunk tehát híján a sztároknak. Tökéletes AOR muzsika, amit a metálósodás jó időre törölt a köztudatból. Úgy tizenöt évvel ezelőtt erről szólt a Survivor és kisebb mértékben a Kansas zenéje. Csak most is az a baj, hogy ezek a helyek már foglaltak. Ismétlem, pontosan az említett zenekarokban vállalt szerepe miatt kerül hősünk most nehéz helyzetbe, mert nem volt ideje kialakítani saját, meghatározó stílusát. Ha ettől eltekintünk, akkor felemelő egy órát tölthetünk el ezzel a szenzációs torokkal.

56'45"

Sz.G.

Kim Robertson: Dance To Your Shadow Narada Productions/EMI

A kelta zene népszerűsége töretlen. Ez valószínűleg a kellemes és fülbemászó dallamoknak és az eme zenét előadó muzikusok harmóniát, nyugalmat sugárzó modorának tudható be. A zenében kicsit is jártas hallgatók előtt egyértelmű, hogy amit napjainkban kelta zenének neveznek, nem kelta ze-

ne. A kelta népzene elemeinek felhasználásáról beszélhetünk. Eme kijelentés ékes bizonyítéka az amerikai hárfaművész, Kim Robertson legújabb albuma. Elég egy pillantást vetni a hangszerösszeállításra: tangóharmonika, buzuki, tabla szólal meg a hagyományosnak mondható hangszerek - hárfá, gitár, hegedű stb. - mellett. A sok hangszer nem terhel meg a darabokat, szellős a hangszerelés. A tizenhárom számból mindössze négy népzene; de találunk régi balladákat is és modern szerzeményeket. A szövegek mind angol nyelvűek, kettő Yeats és Burns verse. A hárfajáték mellett az ének is Kim Robertsont dicséri, akiről áruljuk el, hogy 1983 óta készíti lemezeit. Kim Robertson és a népes zenészcsapat kitett magáért. Nagyon kellemes, szép és nyugalmas zenét játszanak.

48'06"

N. Pap Gábor

Nickelback: The State

Roadrunner/Record Express

Eredetileg a "The State" már két esztendője talonban lévő anyag. Ám a poszt-grunge muzsikák virágzása és a Creed utóbbi anyagának kilencedszeri platinába öntése arra ösztönözte a Roadrunner főnökeit, hogy cselekedjenek. Így esett a választásuk arra Nickelback-re, amelynek semmilyen különleges ismertetőjegye nincs, de mégis szívesen hallgatja őket az ember. Pláne annak fényében, hogy milyen átalakuláson mentek végbe az elmúlt évtizedben a grunge muzsikák, és szinte csak a keserű hangulat öröklődött, viszont a zene jobban felpörgött, és más területekről származó elemekkel keveredett. Példá-

nak okáért itt erőteljes southern-rock-os, country-s behatás érződik. A lemez lehetne hosszabb is, mert a bonus-számnak felfogható Leader Of Men akusztikus verziója nélkül az alig több, mint félóra. De ahogy Tornyai mester mondaná, legalább ezt a menetet sikerült tartalommal megtölteni. A nóták duzzadnak az erőből, némelyik refrén magában hordozza a sikervárományos dal zálogát (ha nem lesz az, az csakis a menedzsment lelkén szárad), és a lemez hangzása szinte kicsattan az egészségtől. Szóval ez egy nagyon korrekt lemez, és azon Pearl Jam rajongóknak, akik netán belevágtak volna a Himalája expedíciójának is beillő huszonakárhány dupla lemezből álló koncert kollekció meghódításába, a kimerültség fázisaiban csak ajánlani tudom a Nickelback féle veker ideónkénti felhúzását.

38'55"

Simkó

Dubstar: Make It Better

EMI

A Dubstar-ról előjáromban annyit, hogy angolok, Newcastle-ből indultak, és ha jól tudom, ez a harmadik lemezük.

A zenekart hárman alkotják, az énekesnő Sarah Blackwood, a gitáros Chris Wilkie és a

dj-producer Steve Hillier és ennyiből akár már következtenni is lehetne arra, hogy milyen zenét játszanak. Van ugyebár egy énekesnő, aki szöke ugyan, de cicababának túl cinikus és meglepően értelmes szövegeket énekelget kellemes, de néha feleslegesen afektáló hangján. Szövegeinek stílusa és tartalma meglepő hasonlóságot mutat Morrissey egyik-másik dalszövegével, habár a korai lemezeikről mintha kissé fanyarabb dolgokra emlékeznék. Csupa olyan témákat vet fel, mint a csalódás, a tehetetlenség vagy a zátonyra futott kapcsolatok diszkkrét bája, amik ha jól vannak tálalva, még némi figyelemre is számíthatnak.

A trió motorja a Miller-Wilkie páros, akik közül ezúttal a gitáros Wilkie mutatott nagyobb hajlandóságot a zenélésre. Ebből kifolyólag a lemezen akad néhány húzósabb dal, mint például a Rise To The Top. Ilyenkor sajnos felfelsejlik a Garbage árnya, de Miller ravasz dobalapjai és háttéreffektjei viszszahúzzák a hangzást középre, a kevésbé kockázatos alter-pop kategóriába, ahol az együttés a legothonosabban mozog.

Így utólag azonban van egy olyan érzésem, mintha a Dubstar keresné az új helyét a zeneiparban. Kihátrálni látszik alóluk a trend és lépni kéne valamire.

41'29" rakk

Dulfer: EL SaxOFON PART II

EMI

A borítón lévő napszemüveges alak mintha Jack Nicholson lenne. Ám ő Európa egyik legjobb saxofonos, a holland Hans Dulfer. (Zárójelben és MELLESLeg Candy lánya jóval ismertebb nála...) Hans papa budapesti koncertje után valami frankót vártam ettől a lemeztől, de: Tele grúvokkal, samplerekkel, dobgeppel, hangmin-tákkal, négy számban rapperrel. Ez nem lenne baj, de a gépi ritmusok többnyire előbbre vannak tolva a szóló hangszernél. A magam részéről ezt súlyos hibának vélem. Az élő zenekarral fölvetett samplereket a T.O.K. Rhythm & Brass nevű csapat követte el. Helyenként még hegedű is be van dobva, ettől világozós gellert is kap az adott téma. Nem tudom, mit szólna ehhez a lemezhez Kiss Imre, a Magyar Rádió egykori mindenható jazz-mogulja, aki egy John Coltrane lemezről mondta: "bárhová teszem a lemezjátszótút rajta, ugyanaz szól mindenütt". Sajna ezen a house lemezen egyetlen egy táncolható darab nincs, csak dance remix. Az én rock and rollra termett virágcsaim erre nem indulnak be. Dulfer papa jól elsaxofonogat, csak kinek és minek?

64'34"

El (Nem) Hallgato

George Harrison: All Things Must Pass

EMI

A sikerlemezeket meg kell jelentetni újra! Hatványozottan igaz ez azon örökzöld albumok esetében melyeket mindenki meg kell őrizni a utókor számára, és az adott technikai lehetőségek kiaknázásával a nagyközönség számára időnként hozzáférhetővé tenni. 1969. szeptember 27-én a

Beatles felbomlásával egy örökéletű legenda látta meg a napvilágot. Ez a kritikus esemény a négy tag John, Paul, George és Ringo számára új lehetőségeket tárt fel, és egy adva arra, hogy bebizonyítsák önállóan is boldogulnak a könnyűzenei élet útvesztőiben. George Harrison élt a lehetőséggel, és 1970. november 27-én megjelentette a már szabad szólókarrierje első lemezét az All Things Must Pass címmel, amely minden idők egyik klasszikus alkotása. Mr. Harrison is hasonlóan gondolkozhat művével kapcsolatosan, mivel az anyagot ez év késő tavaszán ismét kereskedelmi forgalomba hozták. Megfelelve napjaink fogyasztói igényeinek, a kiadvány egy tetszetős - az eredeti lemezborítót viselő - papírdobozban kapott helyet, mely a hanghordozókön kívül egy kis ismertető füzetecskét (képekkel, dalszövegekkel) is tartalmaz. A dupla album alkotása közben olyan neves előadók segítségével, mint Eric Clapton, Ringo Starr, Billy Preston, a Badfinger és egyes dalok társ- és egyéni szerzőjeként Bob Dylan. Igazi slágerek orgiája ez a dupla CD, ahol olyan örökzöldek csendülnek fel mint, az I'd Have You Anytime, a plágiumnak titulált My Sweet Lord, a Wah Wah, What Is Life de ezzel az erővel szinte föl is sorolhatnánk a lemez dalait...A stúdió alkotások mellett ízelítőt kapunk a jammelés örömeiből is, az indító, mindössze 49 másodperces átkötő betétet az It's Johnny's Birthday-t követően a Plug Me In, I Remember Jeep, Thanks For The Pepperoni és az Out Of The Blue kompozíciók segítségével, néhol eléggé érdekes gitárszólókat bemutatva. Technikai oldalát tekintve sikeresen megoldották az idő, és a master felvételek esetleges károsodásának problémáit, naprakész, élvezhető megszólalást varázsolva a korongokra. Egy-két szerzemény hallgatása közben érezhető csak az akkoriban előszeretettel alkalmazott állsztereo megszólalás hátrányos hatása. A korábbi generációk számára ismertebb - és lehet fontosabb, de a mai zenehallgató közönségnek is kellemes perceket szerezhet ez a huszonnyolc kompozíciót hordozó anyag. Ahogy a lemezborítótak sorba rakva kitesszük a kép, és láthatóvá teszi, hogy az élet, a dolgok megváltoznak, valami megszűnik létezni, valami "megszületik", de egy biztos: a zene és ezzel egyetemben George Harrison örökké létezni fog.

59'06" és 66'09"

Horváth Tibike

WINGSPAN, Paul McCartney:

Hits And History EMI

1999 márciusában mint szóló művészt is, Sir Paul McCartneyt a Rock And Roll Hall Of Fame csarnok magába fogadta. Ilyen sikerek után elérkezettnek látta az időt, hogy valamivel meghálálja ezt közönségének. Ez alkalomból jelentette meg a Hits And History dubla CD-s gyűjteményét, melyen a számára legkedvesebb szerzemények kaptak helyet, vegyítve a Wings által közösen írt, és a saját kompozíciókat. Az első lemezen a szélesebb körben elterjedt slágerek foglalnak helyet mint a Band On The Run, vagy a Silly Song, C Mon, a Pipes Of Peace vagy a No More Lonely Nights, illetve felhangzik a Wings-el közösen komponált, 1973-ban megjelent James Bond film azonos című soundtrack-je a Live And Let Die, melyet a Guns'n Roses nagy sikerrel feldolgozott a Use Your Illusion albumán. A második korongon - ha lehet ilyet mondani - a kevésbé ismert, de Paul McCartney számára és a zenekar történetének szempontjából fontos szerzemények szerepelnek, és amelyek közül az igazi inyenek figyelmébe ajánlanám a No More Lonely Nights payout verzióját, illetve a Bip Bop/ Hey Diddle szerzeményt, amely hivatalos hanghordozón nem, kizárólag csak a Wingspan Tv-filmben szerepelt. A két lemez gyakorlatilag a csapat és Mr. McCartney 1970-től '84-ig tartó munkásságát öleli fel, ahol a hallgató rendre megkapja azokat a mintákat amitől a csapat és az ex-beatle ilyen sikeressé tudott válni; lírai, esetenként szomorú hangvételű, gyönyörűen megkomponált szerzemények, érzelmekkel telített énekdallammal, középtempós vidámabb dalok, és igazi hamisítatlan rock'n roll a már jól ismert, Paul féle érces orgánnummal életre keltve. A felvételekhez igazodó minőségi megszólalást pedig az eredeti

anyag re-masterizálásával biztosították. Mindenképp csemege ez a javából, mivel napjaink zenei ízlésének köszönhetően megváltozott kereslet-kínálat következményeként, nehezen beszerezhetőek egyes korábbi kiadású lemezek. Sajnos ez, az élő legendák esetében is igaz. Azonban a hírek szerint valami mocorgás indult be a Wings házatáján, így jó esélyünk van arra, hogy a ritkaságok szemezgetése helyett - a közeljövőben - egy új stúdióanyag hordozta élményekkel legyünk majd gazdagabbak...

Hits:75'26" és History:77'15" H.Tibike

Tool: Lateralus EMI

A kaliforniai Tool nem egy-

A díszes külsínhez, rendkívül ütőképes, hosszú, alaposan összeérelt, ütem- és hangulatváltásban minden eddiginél gazdagabb, több dimenziós, melankolikus dalokat találunk. Szívszorítóan fájdalmas, lassú riffek, az állandóan akcióban lévő basszudob jelenléte törzsi jelleget kölcsönöz. A kétlábdobos Ticks & Leeches és a Lateralis nyers és vad, a régi időket idézi, olyan mint ha '93-ban született volna. A szövegek terén is változás állt be, hiszen az emberi kapcsolatokra élezve, önmarcangoló, önleplező dolgot vitt véghez a szövegíró/énekes. A tekintélyes terjedelmű anyag végén fölösleges erőlködésnek tűnik a modernkedő Trid, és a Faap De Oiad. Egy örökérvényű alkotás a Lateralus, ha teheted, nézd meg őket élőben.

78'56" -norbitam

Black Label Society: Alcohol Fueled Brewtality Live + 5 Spitfire/B.M.G.

Zakk Wylde-et nyugodtan hívhatnánk Mr. Nyers-nek is elég csak belehallgatnunk ebbe a koncertanyagba. Ám, aki ismeri eddigi pályafutását, az tudja, hogy ez a nyersesség, csak az érem egyik oldala. Ennek fénys bizonyítékát adja ezúttal is, ugyanis a második CD (fel)akusztikus dalaival visszakanyarodik a zseniális "Book Of Shadows" gyönyörű világához.

Ahhoz, hogy eljussunk az előbb említett "finomságokhoz" először le kell balagnunk a füstös klubba (kocsmába?), ahol Zakk és csapata épp koncertezik. Amint megszólal a zene, azonnal egy ilyen helyen érezhetjük magunkat. A földalatti mélységekbe hangolt gitárjával, és ehhez tökéletesen illeszkedő hangjával, nyitásként számtalan "madórfakór" kíséretében elő is vezeti a "Sonic Brew" albumról ismert "Lowdown"-t...

Az a muzsikeri ebben a megszokásban, hogy nem kell neki semmi - mondjuk, az előadást akaszt a nyakunkba, és olyan előadást akaszt a nyakunkba, hogy nem volt stúdiós hibajavítás - , és nyakatekert riffjeivel ámulatba ejti hallgatóit.

Nem sokat teketóriázik a zenekar, már nyomják is a "13 Years Of Grief"-et, benne pedig a szólót felvezető, majd az az alatti gyönyörűséges - önmagában is szólóval felérő - szösszenettel, amelytől mindig összefut a nyál a számban. Ezek a "szemeket" előben is a legkisebb gond nélkül eljátszák! Az előadás lényegében három jól elkülöníthető részből áll. Az elsőben a - már említett nyitó számot kivéve - a "Stronger Than Death" album dalait vezetik elő (13 Years..., Stronger..., All For You, Superterrorizer - ebben jól megkapja a magát Limp Bizkit -, Phoney Smiles & Fake Hellos), majd a "Sonic Brew" c. debüt lemez (Lost My Better Half, Bored To Tears, Born To Lose - itt stíluszerűen...Booze-ra átkeresztelve -, World Of Trouble) kerül terítékre. A záró - harmadik - részben pedig a gitárszóló után jön az Ozzy-val közösen írt "No More Tears", erősen Zakk-esített változata. A lehangolt gitár miatt kemény koncentráció szükséges ahhoz, hogy már az első hangokról felismerjük a dalt, ehhez képest az eredeti változat szinte kommersznek tűnik. Aztán mire észbe kapunk már jön a vég (Beginning... At Last!)

Szerencsére elővehetjük a második CD-t, és folytatásképp lazíthatunk egyet. Nyitásként az aranyzívű "Nyl Jang" (gy.k. Neil Young)

"Heart of Gold"-ja ringat. Megoldásaiban (effektek, gitársound stb., énektílusában) tökéletes folytatása a "Book Of Shadows"-nak, ám ezúttal kicsit karosabban szól az akusztikus gitár. Nagyon kellemes a Snow Blind", amelyben az az izgalmas, hogy az előző dallal szemben hangulatilag nem távolodik el teljesen az eredetitől, és emellett határozottan érződik

Mr. Wylde egyénisége is. Kicsit olyan ez az öt szám, mintha egy vadállat klubkoncert után, amikor a közönség már hazament, és a személyzet nekáll takarítani, a zenekar pedig még a barátokkal iszogot, beszélget,

és közben pedig még egy kicsit "bazevalgatnak", mert nem akarják, akarjuk, hogy vége legyen az éjszakának. Még elénekeljük a "Like A Bird"-öt, a "Blood In The Wall"-t, aztán mielőtt kidobnánk a helyről, még gyorsan a "The Beginning... At Last"-ot. Az utcára kilépve pedig látjuk, hogy már kezd világosodni...

sze-
rű eset.

67'41; 24'10" deni

Ahogy az Undertow és az Aenima közt, úgy most a harmadik anyag előtt is öt évig várakoztatták meg rajongóikat. Ez biztos fontos tény, de jelentős szerepet nem játszik abban, hogy a Lateralus a megjelenését követően az amerikai Billboard lista élén rajtol, és a lemezbemutató-turné valamennyi állomásán, teltházas arénák fogadták őket. Szóval a várakozás meghozta gyümölcsét. A szemet gyönyörködtető cédé átlátszó, vízszínű fóliára festett, több képből összeálló "booklet"-je is lenyűgöző, hát még, ha azt a sötét tónusú, hátsó borítóval, a fény felé tartva "összenézzük". Habnak a tortán, egy, a műanyagokra illeszkedő, fekete fólia, hátoldalán az áramkör elvi rajzán elhelyezett, szűkszavú adatokkal - gondolj, amit akarsz.

Henry Rollins: A Rollins In The Wry Rollins Band: Nice

SPV/Record Express

Bár az agresszív nevelés következményeként alaposan felpörgött, hardcore fenegyerek Henry Rollins alkotói intenzitása a mai napig nem csökkent, meg nem jelent anyagokban ő sem dűskál annyira, hogy egyszer adjon ki több lemezt. A most recenzálandó korongok közül az előbb említett 'A Rollins In The Wry' beszéd, azaz spokenword anyag a művész negyvenedik születésnapján - 2001. február 13. - már publikálásra került Amerikában, Európában csak mostanában jut el az érdeklődőkhöz. Szóval, az izomkolosszus '99 tavaszán, tíz Los Angelesben, egészen pontosan a Luna Parkban tartott előadójából kapunk rövidke ízelítőt. Egy órán keresztül, részletesen, hatalmas iróniával, Oscar-díjas alakítást nyújtva, fáradhatatlanul mondja történeteit. Elmeséli, hogyan került oda, miről is szólnak ezek a szerda estéik, régi és új kalandok: egy örült sztori a helyi homoszexuális magazinnak adott interjúról és az ehhez tartozó fotózásról, az angol nyelvűről és annak művelőiről. Évi sok száz, ehhez hasonló, agyilag erősen igénybevevő performance után nem csoda, ha nem szeret önmagáról beszélni, kérdésekre válaszolni, interjúkat adni.

A mindig a talpára esett, tette kész, lelkes fickó énekesként is megállja a helyét. Legálábbis, ami a két éve maga köré vett ritmusszekcióval készített, friss Nice-t illeti. A hosszú ideje keményen dolgozó, már öszülő Henry, a sűrű, tempós, rugalmas szerzeményeknek köszönhetően fiatalabbnak tűnik ezen a korongon, mint ez előtt bármikor. Úgy énekel, annyira friss, mint '84-ben. A mélyen búgó, lassú, Sabbathista "Going Out Strange"-ben Ozzyként, kimerően énekel, a "Your Number Is One"-ban köpködi a szavakat, mondhatni rapel, sőt az "Up To It"-ben és a "I Want So Much More"-ban, a mednszere tanácsára női háttérvoakkal nyomja a slágeres ütemeket - kicsit furán hangzik, ennek ellenére remekül sült el. Ő a zeneipar egyik legérdekesebb fitness bajnoka, akivel valaha is találkozhat.

64'29"; 45'05"

-norbitam

Joe Satriani: Live In San Francisco Epic/Sony

(Nem)Unatkozó sportgitárosaink (lásd még S. Vai) mivel is tölthetnék idejüket, mint-hogy koncerteket rögzítenek. Irigylésre méltó helyzet, amit természetesen a tehetség és a tudás is indokol. Úgy látszik, tőlünk távolabb még teret engednek eme úri huncutságnak. Főhősünk közel tizenöt éves (szóló)pályafutásának összegzéseként 2000 decemberében (Filmore) San Franciscóban celebrált koncertjéből szemezget ez a dupla, huszon-

öt számos közel két és félórás koncertalbum (azért az felrovandó, hogy az időpontot nem jelölték a lemezborítón). Satriani mester már 1993-ban megörvendeztetett minket egy koncertlemezzel (aminek a másik fele egy új számokat tartalmazó album volt, mindez Time Machine címmel került a rockgitározás történetébe). Nem elhanyagol-

dó, hogy nyolc számban átfedés mutatkozik a két (koncert) album között. Ezt némileg indokolja az, hogy egy-egy koncert alkalmával vannak a repertoáron megkerülhetetlen darabok, amelyek az életművén epizódjai, mint: Satch Boogie, Flying In A Blue Dream, Circles, Sommer Song, Always With Me, Always With You, vagy az énekes (klipes) Big Bad Moon. Azért akad még két kakukktójs, ami nem igazán sorolható ide. (De itt figyelemre intjük magunkat: Ne te akard már megszerkeszteni!) Legnagyobb elánnal az 1998-as Crystal Planet dalai nyomakodnak, szám szerint hatan, ezt a Surfing With The Alien követi öt kompozícióval, majd sorban csordogálnak a többiek. Érdekes, hogy a felvételt megelőző félévben megjelent Engines Of Creation c. anyag nem került előtérbe, mindössze három számmal szerepel. Egy mostohagyerek akad az albumok sorában, erről említés sem esik (1995), ennyire utálná ezt a kakukkfőkök? Na mind egy, azért korrekt keresztmetszetet kapjuk ennek a nem mindennapi pályafutásnak. Az előadói gárda megegyezik a Crystal Planet muzikusaival: Stu Hamm - basszus (ő a második CD-n kapott egy szólórészt is), Jeff Campitelli - dob, Eric Caudieux - billentyűsök, gitár és természetesen "Szatrijános", aki a gitárnyűzás mellett nagy ritkán énekel is és a Big Bad Moon-ban, valamint (a) The Extremist-ben megvillantja herflitudását is. Az itt felsoroltak képességeit szinte fölösleges méltatni, évek óta bevált zenészek Joe mellett, aki természetesen megmaradt mindenkor főszerelőnek.

Az óriási zeneanyag részletekbe menő taglalása nagyobb terjedelmet igényelne, maradjunk annyiban, hogy rendkívül jó technikai körülmények között készült anyag született, melyen a világ egyik legjobb gitárosa nevéhez méltó összeállítást produkált. A két lemez nem kis idő végighatolni, hátha még összehasonlításokat is végzünk a stúdióalbumokkal, vagy a fentebb emlegetett koncertlemezzel (érdemes). De ezt már meghagynom a hozzám hasonló fanatikuskoknak! Egyébként egy DVD változat is megjelenik back stage jelenetekkel.

75'09" és 72'36"

Paya

To/Die/For: Epilogue

Nuclear Blast/Hammer

A finn együttest még a dark/gótikus trend nagy hullámvérése mosta partra a tavalyi évben, és "Epilogue" című anyagukkal má-

sodszor próbálnak meg a mainstream vonalon (lásd tévé, rádió) jelentős sikereket bonnyolító HIM nyomába eredni.

Hogy aztán befutnak-e, ez még a jövő zenéje, bár ha engem kérdeztek, én nem adnék olyan nagy esélyt a bandának, hiszen az aktuális lemez alapvetően híján van az eredetiségnek, és még komolyabb slágerre sem futotta. Amíg a honfitárs HIM-nek szinte minden dala az, és dallamai azonnal belopóznak az ember bőre alá, addig a To/Die/For nagyjából hasonló keménységű zenéjéből már nem tudja kicsiholni ugyanezt. Illetve, két lemez alapján már tisztán látható, hogy ez a maximum, amit fel tud-

nak mutatni. Tulajdonképpen az első anyag idején még amondó voltam, hogy itt ez a tehetségesnek tűnő zenekar, kellemesen szomorkás muzikával, sötétlen romantikus gondolatokkal, de várjuk meg a második eresztést, mert akkor okosabbak leszünk. Nos, a banda egyénisége továbbra sem akar kirajzolódni, az előrelépésnek nyoma sincs, csupán annyi változást regisztrálhatunk, hogy hangzásban még inkább igazodtak a tömegfogyasztás igényeihez, mert a lightosabb, urambocsá techno-s ütemek csakis ezt a célt szolgálhatják.

Az egyetlen dolog, amelynek köszönhetően egyből felismerhető a csapat zenéje, az az énekes Jape egészen fura hangszíne, de tapasztalatból tudom, hogy ettől még nem fogják többen szeretni a bandát. A Paradise Lost és a HIM árnyékos, hűvös zenei világát megidéző dalok sajnos nem rendelkeznek olyan csábéróval, amely odaláncolná a műfaj híveit a hangszórókhöz. Hiába szól a Finnvox stúdióknak köszönhetően tisztán, erőteljesen a korong, ha csak egy bizonyos recept, vagy inkább kaptatfa alapján készült számokat hallók, amelyekre időnként be lehet mozdulni, de ahhoz már túlságosan felszínesek, hogy esetleg magaménak is érezhessem. Tudom, hogy nem arra utal, de az album címéhez igazodva különösebben nem rendítene meg, ha a történet itt tényleg véget érne.

74'02"

Simkó

Afrocelt Sound System:

Volume 3 - Further In Time
Real World/EMI

Az ötlet, miszerint a kelták zenéje Afrikából származik egy bizonyos Simon Emmerson

névű fickónak az agyából pattant ki, még hozzá amikor hat évvel ezelőtt egy Baaba Maal nevű Afrikai illetőségű úr lemezével foglalatossodott. Simon Emmerson akkor-táj ugyanis producerkedéssel kereste kényerét. Hogy bizzarr elgondolása tudományosan mennyire álja meg a helyét, én nem tudom megítélni, de a barátaival eddig összeállított bizonyítékok mindenesetre nagyon élvezetesekek. Harmadik albumuk ismét tele szédületes afrikai ritmusokkal és varázslatos kelta dallamokkal.

Persze, hogy a két alapvetően tradicionális elemekből álló összetevő illeszkedjen, szükség volt egy harmadikra. A katalizátor szerepét ez esetben a modern tánczene, vagy ha úgy jobban tetszik: a techno töltötte be. Az első Afrocelt S.S. album még az újdonság erejével nyugtázott le mindenkit, a második a sodró lendületével és a fantasztikus repetícióival plusz azzal a dallal, ahol Sinead O'Connor búcsúzik el a zenekar nevében az egyik elhunyt társuktól. Ezen a harmadikon azonban némi hiányérzet tapasztalható. Elmaradt ugyanis a továbblépés, amit joggal várt el mindenki.

Hogy pusztán helyben járás lenne a lemez, azt azért nem állítanám, mert maga a koncepció, ami alapján összeillesztették a nyugat-afrikai dobokat az ír-kelta dudával és sípokkal, még mindig tartalmaz apró finomságokat, csak éppen a nagy részük már ismerős. Akad azonban néhány szám, amikből az év maxiját állíthatták volna össze. Első a sorban Peter Gabriel majdnem tökéletes pop dala, a When You Are Falling. A második Robert Plant-é, ami mintha a Jimmy Page-dzsel közösen készített, No Quarter lemezén elhangzó régi Led Zepp. dalnak, a Kashmir-nak a folytatása lenne. De ide kívánczik még a címadó Further In Time is, ami talán az egyetlen, ahol maradéktalanul rendben vannak az elektronikus alapok, és egy Pina nevű hölgy dala, ami az egész lemez legszebb tétele.

Mindent összevetve, Simon Emmersonnak és csapatának nem ártott volna még egy kicsit dolgoznia az anyagon, mert így meglehetősen hullámzó.

70'33"

Candiria: 300 Percent Density Century Media/MusiCDome

A fáma szerint minden öt évben feltűnik a semmiből egy olyan zenekar, ami újraértelmezi a heavy metal fogalmát. Ennek igazságalapját támasztja alá a brooklyni Candiria, akiket még a Rolling Stone magazinban is a "Tíz Legfontosabb Metal Csapat" között tartanak számon. S ugyan ebben a kijelentésben érezhető némi kegyes túlzás, azt senki sem kérdőjelezheti meg, hogy kvintettünk (a basszusgitárnál az ex-Merauder-es Michael MacIvorral) valami egészen szokatlanul kísérletezik, ráadásul nem is akárhogyan.

Bármilyen meglepő is, a Candiria immár negyedik albumánál tart, s elődeihez hasonlóan a "300 Percent Density" is tele van zenei meglepetésekkel. Adódóan abból, hogy nem a szokásos formulákat követik, hanem valami teljesen eltérőt próbálnak összehozni, és ha így folytatják, még akár a rock-történelem nagy könyvébe is beírhatják a nevüket. Eredményeiket és sikereiket köszönhetik annak, hogy úttörők módjára vegyítik különböző hatásait, merítenek a Pink Floydtól és a Slayertól egyaránt, emlékeztetnek az Earth Crisisra, a Will Havenre ugyancsak, viszont ezeken az előadókony más irány felé - túlmutatva boronálják össze jazz iránti erős hajlamukat hardcore-os hitvallásukkal, metalos keménységükkel, továbbá hiphopos ritmikájukkal. A hangszerek virtuozitását kidomborító, rendkívül elborult, az extrémítás határait súroló tételeikben a fenti elemek kivétel nélkül megtalálhatóak, s fonódnak össze egy nagy egészszé, amit a legegyszerűbben agyas jazzcore-nak nevezhetnénk. Érik még meglepetések az embert...

Internetes agyalás= <http://www.candiria.com>

64'03"

Bánfalvintellektuális

rakk

Dresch Quartet: Mozdulatlan utazás Fonó Rec.

A hetedik Dresch Quartet-album megjelenése önmagában értékemő, hiszen külföldi licenceként került a hazai piacra. A felvétel birtokosa egy, a magyar dzsessz népszerűsítésére specializálódott londoni székhelyű cég. Ami pedig Dresch Mihályt illeti: a 46 éves szaxofonos a magyar népzene és a free dzsessz fúziójának lehetőségeit kereső Szabados György követőinek egyike.

Az új Dresch-album az eddigiek szervez folytatásának tekinthető, noha ezzel a felállással még nem készült lemez, bár a formáció nem új. A személyi változások gyakorlatilag a ritmusszekció cseréjét jelentik. Az új tagokkal statikusabb, összeszedettebb lett az anyag a korábbiaknál, már amennyire free dzsessz esetében beszélhetünk ilyesmiről. Dresch játéka mintha letisztultabbá vált volna. A korábbi kvartettből megmaradt Kovács Ferenc több lehetőséget kapott. Sajnos, csak hegedűn, pedig trombitásként is megállja a helyét. Baló István dobolása talán erre a lemezre érett be igazán. Szandai Mátás pedig "csak" inspiráló és megbízható, de kell-e ennél több egy nagybőgőstől?

A "Mozdulatlan utazás" (mint a magyar stílus free dzsessz általában) úgy tud egyetemes lenni, hogy eközben egy percre sem veszti el a magyarságát. Mintha innen, a "nagy pusztából" kezdenék méricskélgni, feltérképezni az univerzumot, a ránk jellemző szilaj és keserű érzéseink közepette. Ez a zene felkavar, megnyugtató, vagy mindkettőt egyszerre teszi velünk. A miénk!

A lemez címe becsapós. Számcím még csak hasonló sincs. Ha arra gondolsz, ami miatt Szörényi Levente első szólóalbumának első borítóját betiltották, felejtss el, mert köze nincs hozzá!

Ez a lemez most nagy szolgálatot tesz a hazai free dzsessz ügyének. Jó magyar szokás, és a jelek szerint a "hivatalos" szervek csak most, a külföldi siker kapujában kezdik "felderíteni" azokat az értékeket, amelyek underground státuszban már több évtizede léteznek. Inkább későn, mint soha!

54'59"

olasz

Warrior: The Code Of Life Nuclear

Blast/MusiCDome

A legendás "Fighting For The Earth" debütalbum óta egyéni stílussal rendelkező banda a Warrior. Ahhoz, hogy ez az egyéni stílus kialakuljon,

egy egyszerű gitárosra volt szükség. Ő Joe Floyd. Stílusa egy nem mindennapi sound-dal ruházta fel a Warriort. S bár, mint rengeteg tehetséges banda, feloszlottak 1987-ben, egy lemez után, a visszatérő 'Ancient Future' ott folytatta a megkezdett utat, ahol az abbamaradt.

Az új lemez is az ősi szellem jegyében fogant, bár még annál is jóval előremutatóbb. A tavaly kilépett McCarthy helyére nem kisebb énekes került a bandába, mint Rob Rock. Az igazi amerikai metal zene tömény eszenciája a lemez. Bár a Warrior sohasem az eszeveszett tempókról volt híres, most e téren kisebb változást tapasztalhatunk. Zakatolás, kőkemény riffek uralkodnak az olyan dalokat, mint a nyitó Day Of Reckoning. Esméletlen erőteljes impozáns dalszerkezetek a jellemzőek, melyek gitárbetétei, szólói természetesen magukért beszélnek. Joe Floyd egy vérbeli heavy metal gitáros, kinek stílusában egyszerűen ötvöződik a stílusra jellemző agresszívabb, és a Randy Rhodes-féle blues-osabb játéka. A Kill The Machine és a Standing stílusú dalok képviselik a szaggatottabb, málfázosabb témákat. Az Open Your Eyes lágyabb hangvételénél kell említést tenni az énekes Rob Rock-ról, bár nem hiszem, hogy újat tudnék mondani vele kapcsolatban. Egy igazi rock/metal torok, kinek érzelmdús stílusa csak emel az amúgy is tökéletes dalok színvonalán. Egész egyszerűen hihetetlenül fogós dallamokat hoz kicsit rekedtes orgánumán, melyet még szigorított is a zene érdekében, a szólólemezei, vagy az Impeliterri albumokhoz képest. Meglepő, és egyben nagyon kellemes csalódás a Retribution agresszív, kicsit modernes riffelése. Dohog, mint egy gőzmozdony. A sound tökéletes, így kell egy metal lemeznek szólnia. A The Endless Beginning hawaii jellegű kórusa még egy vadiúj húzás, és óriási hangulatot ad a dalnak. Itt látszik, hogy a Warrior úgy tud újat hozni zenéjébe, hogy nem hagyják el régi stílusukat, hanem csupán frissítik azt. Méghozzá úgy, hogy ezáltal még több értéket csempészenek bele. Azért életben tartják a régi lángot is, hiszen a We Are One egy akkori metal himnusz, kiabálás kórusát, füttyölhető refrénét, és headbangelő riffjét tekintve, amekkorákat a nyolcvanas években sütogettek a Maiden/Priest féle zenekarok. Nincs min gondolkodni. Egy nagymúltú, patinás zenekar tökéletes lemeze, melyen egy gitáros, és énekes istenség nyúvi a gitárhúrokat és a hangszálakat. Ez minden igaz fanatikuss számára kötelező!!!

Greg

Stone Temple Pilots: Shangri - LA DEE DA

Atlantic/Warner

Ahogy a Stone Temple Pilots előző albumával, az 1999-es "No. 4"-ral feltámadt porából, az felért egy szabályos kis csodával. Scott Weiland énekes látszólag rendbejött, turnézhattak utána orrvérzésig, majd beucoltak egy malibui házba, és ott rögzítették Brendan O'Brien producerrel a "Shangri - LA DEE DA"-t.

A cím alapján egy egzotikusabb anyagot vártunk volna, ám feltevéseink nem igazolódtak be. Ötödik hanghordozójukkal a Kő-

templom Pilótái ugyanazt az utat folytatják, amit a "No. 4"-ral elkezdték. Egészen pontosan, azt a nevükhöz méltó, grunge-os alternatív rockot tolmácsolják tizenhárom számon keresztül, amellyel megjárták már a csúcst is (most valahol a középmezőnyben vegetálnak - csakis a divatirányzatok káros hatása miatt!). Folyamatosan alakították ki saját stílusukat, s manapság már ezer közül is felismerhetőek füledt hangulatú, melankolikus szerzeményeik, melyek a '70-es évek pszichedelikusabb zenei világából, valamint a Beatles törekvéseiből egyaránt merítenek. Utóbbira legnyilvánvalóbb példa a "Too Cool Queenie" retrósabb témája, de találhatunk egyéb, ezen meggyőződésünket erősítő tételeket is. Szokás szerint felbukkannak némileg életvidámabb, felszabadultabb kompozíciók is, de azért csak a komorabb, kesergősebb (ebből adódóan a szép, hangulatos megoldásokra jobban koncentráló) alkotások vannak túlsúlyban. A problémák pedig ezzel kezdődnek, elvégre nem érezhető fejlődés, előrelépés a "No. 4"-hoz képest, közel ugyanazokat a patrnokat durrogatja a kvartett, mint eddig.

Vagyis hiányzik belőlük

Dave Navarro: Trust No One

Capitol/EMI

Egy mélyen személyes elmélkedés szerelmen és veszteségeken - ez a "Trust No One". Dave Navarro, a korán árván maradt, egykori Red Hot Chili Peppers-ös arc, a Jane's Addiction gitárosa még valamikor 1998-ban, a Chili melletti szabadijében látott neki ennek az anyagnak. Akkor egy szál akusztikus gitárral, illetőleg egy zongorával. Formába öntött első szólóalbumán viszont már szinte mindenben őt hallhatjuk: énekel, basszusozik, gitározik, zongorázik, és esetenként programozik. Más kifejezési lehetőséget nem talált életének abban a szomorú periódusában, s ebből következik, hogy a "Trust No One" nem más, mint egy metaforikus utazás a sötétségen át. Talán a fény felé.

Dave kábítószér-problémái ellenére - nagy meglepetésünkre - összeszedte magát, s egy szépséges művel emelkedik a féléstek közé. Nem csoda hát, ha valamennyi dala érdemesnek ítéltetik arra, hogy szóba hozzattassék. A "Rexall" egy lassabb ballada, egy melankolikus sláger, némi Nine Inch Nails-es ráségítéssel. Lényegében egy könyörgés a segítségért, melynek legmegrázóbb sora a többször is visszaköszönő "utálom az életet". Ugyancsak karizmatikusnak mondható a "Hungry" indiai dallamaival illetve vonósaival, míg a "Sunny Day" egyenlő a "Rexall" képzeletbeli folytatásával: szintén atmoszférikus, egy "angyali" kórossal. A "Mourning Son" egy valamivel kesergősebb, őszinte darab, ami édesanyja elvesztésével (Navarro szeme láttára lőtte le mamája élettársa...) foglalkozik. Ezután éles fordulat következik az "Everything" képeben, mivel ehhez fogható húzós, funky-s elborulással a Red Hot Chili-nél találkozhatunk csak. Innenről egyre jobban szabadjára engedi a samplek és komputer elektronikus zajait, minek következtében "Not For Nothing" már egy indusztriális és punkos színvételű, egyes pillanataiban Marilyn Manson-os tételként jelenik meg. Mintha Dave itt éledne fel halottaiból. Az "Avoiding The Angel"-t azzal teszi ellenállhatatlanná, hogy az ebben felhalmozott melankóliát vonós hangmintákkal, illetőleg indusztriális zajokkal ellensúlyozza. Vagy vegyük a "Very Little Daylight"-ot, amiben ha az ének nem lenne ennyire tiszta és alázatos, akár Mansonék visszafogottabb daljaival is egyezhetne - nem véletlenül barátok... Más tésztát a Velvet Underground "Venus In Furs"-ának feldolgozása (saját bevallása szerint ez egykoron egyenlő volt élet-filmzenealbumával), ahol is testet ölt a gyönyörűség, s keleti utánérzeteivel a VAST világot jeleníti meg percekre, méghozzá a dobszerelés mögött egykori Chili-s társával, Chad Smith-szel. Belső kalandozásainak történetét végül a magányosság balladájával, az akusztikus, az Alice In Chains modorában elkövetett "Slow Motion Sickness"-szel zárja, de megoldást nem kínál. Ránk bizza a döntést. Mi pedig választunk: kitartunk Dave Navarro mellett, és rögtön nincs egyedül.

Internetes Dave navahózás= <http://www.davenavarron.net>

44*58

Bánfalvistenítő

47*19

Bánfalvistenítő

Judas Priest: Demolition

SPV/Steamhammer/Record Express

Ripper Owens "megtalálása" óta hihetetlen tempóban dolgozik a Judas Priest legénysége. Munkájuk legfrissebb gyümölcse ez a lemez, amely már első hallásra jóval szellősebb, mint elődje volt. Ez alatt természetesen nem azt értem, hogy felpuhult volna a JP muzsikája, hanem jóval nagyobb teret engedtek a dallamoknak, így Ripper is kihasználhatta adottságait. Azt is szeretném kiemelni, hogy a melódiák, dúdolóható részek nem kizárólag a refrénekre értendőek, sőt! Az album talán legfelibemészőbb része a "Hell Is Home" verse részében hallható, ettől tényleg kiráz a hideg.

Megtalálhatók természetesen a hagyományosnak mondható Priest-fordulatok, szaggatott riffek, nagyívű refrének, a

három tétel kapott helyet rajta, melyek túlnyomó többsége öt és hat perc hosszúságú. Akárhogy is rajongunk a zenekarért, a végére azért keményen igénybe veszi a hallgatót a "Demolition". Erre viszont már csak a lemez címe - Pusztítás - miatt is sokan mondhatják: Hadd hulljon a férge! ...És lehet némi igazságuk.

Meglepetés lehet a zeneanyag második felénél (Feed On Me, Subterfuge) érő felismerés, hogy a hangeffektusok, -minták, a gitár-sound, ill. a "riffkezelés" következtében - eretnek gondolat, de igaz - a Rammstein utálgatja be. Szinte kizárt, hogy szándékosan alkalmaznak a német csapatéra hasonló húzásokat, emellett az énekek sincs semmi köze "Stein"-ekhez, persze a gitárrészek is jóval technikásabbak itt... Ez a megközelítés színesíti a felhozatalt, és ez a lényeg. Összefoglalva, Downing-ék haladnak a maguk útján, közben kisebb-nagyobb kirándulásokat tesznek, újabb régiókba merészkednek, de ez mindig is jellemző volt rájuk. Annak idején ezért haladtak kortársaik előtt. Ezt az előnyt még nem sikerült visszacserezniük, de vélhetően a legjobb úton haladnak efelé.

70*53

Demi

Ministry: Greatest Fits

Warner

Ezt is megéltük: a Ministry egy Best of albumhoz adta a nevét. Eddig ilyenek még a feltételezése is felért egyfajta szentségöröslés, ám változik az ember. Tudvalevően Alien Jourgensen és harcostársa, Paul Barker ez idáig nem voltak hívei az efféle mesterséges pótcselekvéseknek, de mivel a miértek hátteréről nincs tiszta képünk, ítélkezni sincs jogunk.

Amúgy meg a slágergyűtemények pocskondiázása nem más, mint egy rossz beidegződés. Gondoljunk csak bele: összegyűjtik helyettünk az adott csapat összes nagyobb sikerét, megspóroljuk a fáradozást. Micsoda? Hogy nem mindenkinek az ismertebb szerzemények a kedvencei? Já kérem, nem kell olyan finnyásnak lenni!

A Ministry "Greatest Fits"-ével egyébként ebből a szempontból probléma egy szál sem. Bárki megtalálhatja a maga kedvencét, merthogy a különlegességek sem maradtak le róla. Mindjárt a nyitó, agresszív énektémájú "What About Us?" egy vadonatúj felvétel az "A.I." filmzenealbumról, vagy a lendületes "So What" koncertváltozatával (az eredeti, stúdiós verzió '89-es korongjukon szerepelt) sem futhattunk idáig össze sehol. Ahogy a "Filth Pig" eredeti változatával, a "Reload 12""-csel sem. És végül itt Ministry név alatt fut ugyan, de a "Nativity In Black" című egyes Black Sabbath Emlékalbumon 1,000 Homo DJ's-ként adták elő Iommiék "Supernaut"-jának feldolgozását. Ennyit a soron kívüli irományokról, a többi - a jól bevált közhellyel élve - már történelem: Ministry sztori.

Bob Dylan - Alainék által - gyűlölt "Lay Lady Lay"-ének átíratától a "Just One Fix"-en, a "Jesus Built My Hotrod"-on (vendég a Butthole Surfers-es Gibby Haynes), az 1988-as, sieg heil-ező "The Land Of Rape And Honey"-n át, egészen a két évvel ezelőtti "Bad Blood"-ig osztják az igét. Hirdetik az anarchiát, jó technokratákhoz híven adagolják rideg, industriális metaljukat, melyek éppen úgy építkeznek monoton dobritmusokból, mint különféle komputer effektekéből, hardcore-os metal gitárokból, punkos cyber témákból, illetőleg agresszív énekből. Nem hiányozhat azonban az atmoszféra, a komor-

ság és a borultság sem, ahány dal, a Ministry annyit arcát mutatja. Mutatók összeállítás. Internetes = <http://www.darkspoon.com>

72'43"

Bánfalvitudósítás

Ramones: Anthology Rhino/Warner

Mostanában mindenki a Ramonestól van eltelve, hirtelen valamennyiünk szereti őket; Joey Ramone halála "jót" tett nekik... Guszta talán ez az egész (ál)rajongás. Ezen mélyláz megfordult a fejében az is, hogy mindössze az ezen a válogatáson sorjázó ötvennyolc szám címét sorolom fel, ezek legálább önmagukért beszélhetnének (helyet-tem is), ráadásul őszintén. Ilyen olcsón viszont nem adom.

Igaz, nem tudom, mennyit javítanak a helyzeten az olyan információk, miszerint 1976-89 közötti felvételekkel (vagy használjuk inkább az "alpművek"-et, elvégre a "sláger" túl lealacsonyító lenne a Ramones esetében) van teletömve ez a dupla CD-s kiadvány. Remasterelték a dalokat, meghozták 1999-ben, az első kiadás idején, idén pedig megint csak volt apropója az újrakiadásnak. Aztán még jön majd első négy nagylemezük átkevert, bónuszokkal kiegészített verziója is, és mindenki boldog lehet. Na de maradjunk az "Anthology"-nál, ami jó kis bevágni-valót kínál a most felnövőben lévő, ifjú poszt-punk generáció számára. Nevezetesen sokszor esetlen és butácska, egyszerű punk 'n' roll irományokat, melyek ennek ellenére felbecsülhetetlen jelentőséggel bírnak. Nemcsak azért, mert egy stílus alapjait fektették le, hanem mert ilyen fülbemászó dalamokat, ezt az egyéniséget azóta sem sikerült megközelítenie egyetlen zenekarnak sem a punk műfajában. Jöhet a felsorolás? "Blitzkrieg Bop", "Sheena Is A Punk Rocker", "Pet Sematary", "I'm Not Afraid Of Life", "Psycho Therapy", "Rockaway Beach". Elég is lesz elsőre, jöhet a magolás. Gabba, gabba hey!

78'55" és 77'18"

Bánfalvismertető

Mantra:

Élő embert játszani Chakra Records

Ritkán fordul csak elő, hogy egy egylemezes csapat második húzása rögtön egy koncertalbum legyen. Mantrák márpedig szakítottak a hagyományokkal, meglepték ezt (csak,

mert adott volt a lehetőség, akkor meg miért is ne?), és sakkot adnak a hallgatóknak "Élő embert játszani" címszóval.

A tévedések elkerülése végett szögezzük le, ez nem egy sorlemes, csak amolyan kis plusz azok irányába, akik jobban kedvelik a banda nyersebb oldalát, a stúdiós művésznél. Merthogy a Mantra élőben egészen más: durvább, archamásabb. Így tehát egy viszonylag új oldalukról mutatkoznak be, bár nem mintha az "Emberről játszani" anyagukon annyira visszafogottak lettek volna. Mindegy. A lényeg, hogy nem okoznak csalódást, minden egyes hallgatás után egyre jobban sütnék egyéni hangvételű, talán még a "groove-os modern metal" skatulyába beerősítható tételeik. Nehéz megfelelő címkét találni a számukra, mert muzsikájukba ugyanúgy beszűrődnek a hardcore-os, mint az alternatív rockos hatások, vagyis színes a paletta. Repertóriumukat javarészt bemutatkozó CD-jük eltaláltabb dalai teszik ki, előkerülnek kötelezőszerű irományok is, mint a kihagyhatatlan "Ébredj fel!" (ennek angol nyelvű, stúdiós változata ott díszel az album vé-

gén bónuszként!), az érzelmesebb című dalok, vagy a szanszkrit nyelven tolmácsolt "Vande" imája. Csemegének pedig előállnak két feldolgozással: a Replika "Feszíts meg!"-jével, illetve a Cro-Mags régi iskolás "Life Of My Own"-jával. Így játszottak ők a Tankcsapda "Agyarország 2001"-es turnéján.

Internetes (mant)rázás = <http://www.mantra.hu>

42'18"

Bánfalvidevágó

Terrorvision Good To Go

Roadrunner/Record Express

Bolondnak áll a világ, és ezzel a brit Terrorvision tagsága is tisztában van. Tiszta gyagyák, valami örültséget folyton kitalál-

nak, zöldül a fejünk, de pörgünk a rock and rollra.

Egy ideje már nincs értelme számolni, hányadik lemezükön tartanak, a végeredmény a fontos, azzal pedig gond egy szál se. Gondtalan albummal kergetnek az örületbe ezúttal is, izéltőnek olyan számcímekkel érvelhetnének, mint a "Come Home Beannie", az "Unhappy Millionaire", esetleg a "Sometimes I'd Like To Kill Her". Komolyság tehát félretéve, buli van, mert ez az élet, legalábbis Angliában, a Terrorvision közvetlen környezetében. Környékezik is a "Good To Go"-val előző hanghordozóikat, egy-két korábbi ismerős megoldás felüti a fejét, törődni azonban nem érdemes ehhez fogható apróságokkal. Már csak azért sem, mert "Terrorviziók" fején találják a szöveget, nem aprózzák el: lelkiismeret furdalás nélkül szállítják dallamos hard rock témáikat, melyek sem a slágergyanúságnak, sem a húzósbabb megnyilvánulásoknak nincsenek híján. Pláne a vidámságnak, ez süt valamennyi zöngeményükből, még a country-s, kislemezes "Fists Of Fury"-ból is. Amúgy a

Thunder zenei világától lassacskán sikerül teljesen elkanyarodniuk, és végre már egyéni ízeiket is kóstolgathatjuk. Ami késik, nem nyúlik.

Internetes terrorviziózás = <http://www.terrorvision.com>

50'51"

Bánfalvidióta

Hush:

Frontiers Rec.

A köznapibb nevén AOR-ként számontartott melodikus rock folyam feltartóztatlanul csobog előre. Igaz, messze elkerülve a zenei ipar főáramát, de ez az ereje teljében lévő underground vonal még mindig egészségesebb, mint a '90-es évek közepének aszályos időszaka, amikor csak néhány elfojtott próbálkozás képviselte ezt a tradicionális műfajt.

Itt van például az olasz Frontiers Records, amelyik nem hogy meghátrálna, hanem időről-időre beleerősít, és eljutott odáig, hogy havonta három lemezzel lepje meg a stílus szűkebb táborát. A júliusi adag egyik albumát a norvég Hush zenekar készítette el. Én hallottam az első, egyben debütáló hangzóanyagot tőlük, és ez alapján levonható, hogy egy szemernyi sem változtattak a zenéjükön, ami még mindig tetőtől-talpig AOR/Hard Rock. Méghozzá abban a lágy szintinórusokkal operáló, egyszerű könnyed felfogásban, amelyben '85-ben a King Kobra is megcsinálta legdallamosabb anyagát (azért jutott pont ez eszembe, mert tök-

re úgy indul a Hush lemez, mint Kobra-ék Feel The Heat nótája) de hivatkozhatunk akár az olyan, amerikai életérzéssel átitatott zenékre, mint nálunk főleg a Rocky szériából ismert Survivor, vagy a Journey tagokat felvonultató Storm. Igaz, az északibb féltekén már kevesebb jut a napsütésből, de ez nem zavarja abban Keith Kristiansen-eket, hogy legalábbis elhitessekk ennek az ellenkezőjét. Két blues-os jellegű, amolyan Talisman-os témában borul csak be egy kicsit, és az egyikben, a záró In My Dreams-ben a Hammond hangzás szolgál némi unikummal.

Hibapontnak róható fel viszont az, hogy a tagok a legkisebb mértékig sem próbálnak a nagy átlagnál többet nyújtani, sok az ismerős megoldás (pl. Like Love-egy nagyon hasonló dalban kooperált Bryan Adams és Mel C.), és a fogósság ellenére igazán kiemelkedő dalokra sem futotta. Amint az ember kiveszi a CD-t a lejátszóból, úgy jár, mint Mátyás király az egyszerű szegény lánnyal, aki vitt is ajándékot, meg nem is. Egy feelinges AOR csapat lemezén létszükséglet lenne néhány memóriában rögződő refrén, de a Hush esetében a háromnegyedóra lejártával tovaszáll a varázs. Am a kiadó talán legsematikusabb zenekara még így is ideális partner autózásához.

48'22"

Simkó

21st Century Boys: The Best Of Sique Sique Sputnik EMI

Az összesen három nagylemezt és tucatnyi maxi, mini, remix átdolgozást megjelentető brit színti pop-punk Sique Sique Sputnik, az új évezredet egy Best Of... válogatásalbummal lepte meg, melyen megszólalnak az idősebb generáció számára ismertebb szerzemények, mint a Love Missile FI-11 vagy a 21st Century Boy. Meglepetés ez a javából, hiszen aki ismeri a csapatot, beláthatja, hogy egy SSP lemez megírásához elegendő egyetlen szám gerincét kialakítani, mely köré aztán megkomponálható az egész nagylemez anyaga. Valahogy minden szám kísértetiesen hasonlít egymásra (lehet hogy ezzel akarnak lázadásuknak hangot adni), az esetleges eltérések a szöveg és a különböző effektek beszűrési periódusában jelentkeznek. Mégis, valahogy kellemes emlékeket idéz (ezembe jutnak a középkorok évek és az, hogy milyen féltve őrzött kincset jelentett egy SSP kazi), valamint azt is el kell ismernünk, hogy egy új stílus - részben meghatározó - elemei voltak.

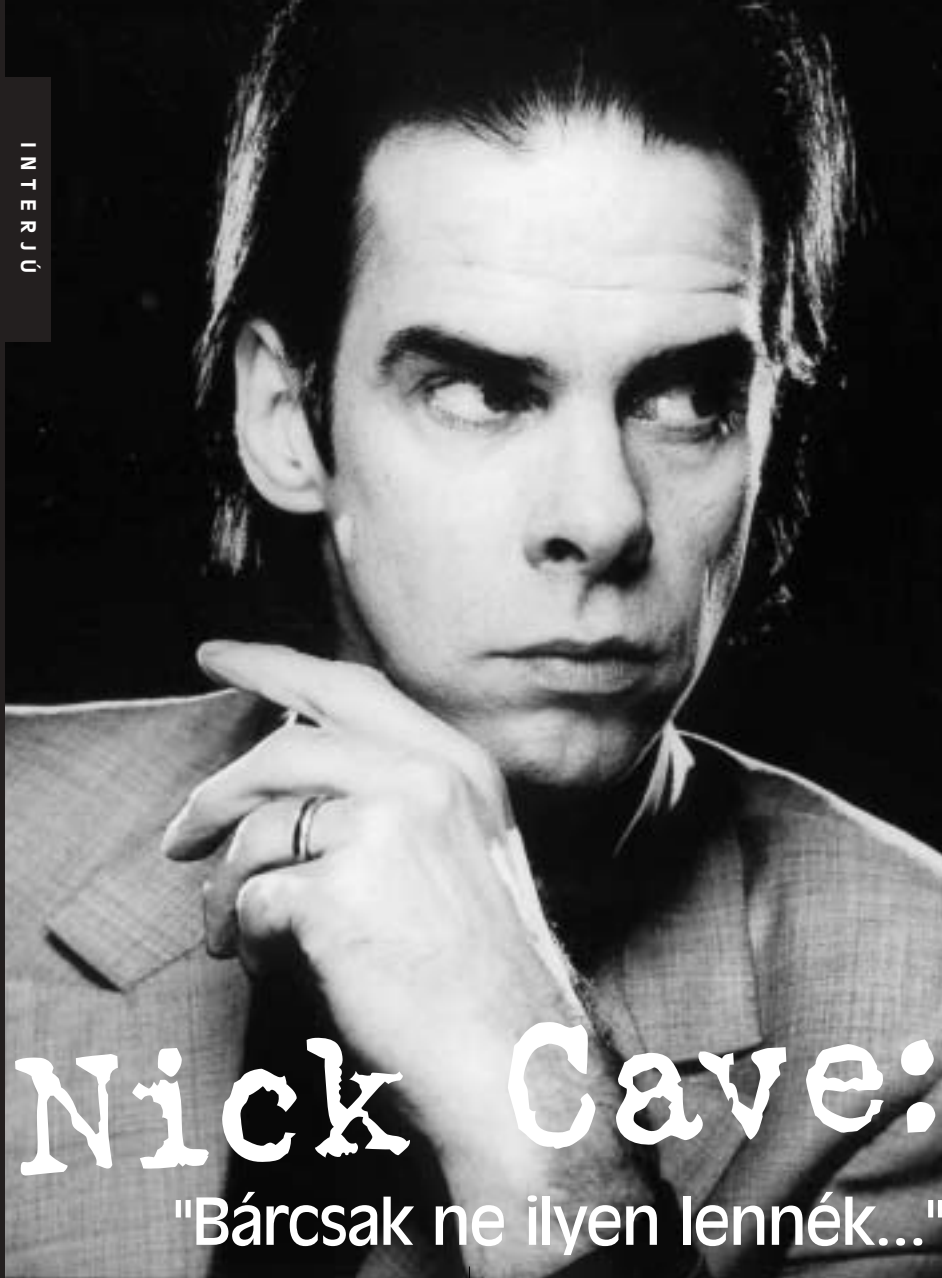
76'59"

Horváth

Shahin And Sepehr: East/West Highway (The Best Of Shanin And Sepehr) EMI

Agyatlan muzsikának a legrosszabb indulattal sem nevezném, sőt azt sem mondhatom rá, hogy kellemetlen hallgatnivaló lenne. Ellenkezőleg. Épp csak, mint a rossz sör, át-

Lemez

Nick Cave:

"Bárcsak ne ilyen lennék..."

A sajtótájékoztatóra az adott lehetőséget, hogy az angliai és német koncerteket követő kéthetes szünet után a turné Budapesten folytatódott. Az eseményre a koncert előtti napon került sor a Hilton alagsorában. Az újságírók és fotósok mellett tv-stábok is jelen voltak. A helyenként nem túl sokatmondó válaszok javát leríva sem hiszem, hogy a rut kiskacsából gyönyörű hatvány válik. Sokszor Cave arckifejezése többet mondott, mint a kérdésekre adott válaszai. Az interjú alatt egyenként megérkező amerikai Jim Sclavunos, az ausztrál Warren Ellis és a Svájcban élő Thomas Wydler megjelenése sem tett jót a folyamatososságnak.

- Hogyan jellemezné a holnapi koncertet?

Nick Cave: - Pompás lesz. Eddig tizenöt állomás volt a turnén, elég jól sikerült koncertekkel. Nagyon boldogok vagyunk, hogy játszhatunk. Sok új dal lesz mivel az új lemez anyagára koncentrálnunk, sokkal inkább mint bármikor ezelőtt.

Rinf.: - Az előző lemezhez képest mennyiben változott a No More Shall We Part felvételeinek metódusa?

N.C.: - A felvételek szempontjából nagyon hasonlít az új lemez a "The Boatman's Call"-hoz. Főleg olyan értelemben, hogy a dalok már teljesen készek voltak mielőtt a stúdióba mentünk. Nem sokat próbáltunk, sőt mondhatom egyáltalán nem. Összejöttünk a stúdióban (Abbey Road, London), párszor eljátszottuk a dalokat és felvettük. Minimális utómunkálatok voltak csak, ilyen szempontból szinte élők a felvételek.

- A lemez címe mire utal?

N.C.: - A címadó dalt a feleségemnek írtam, akit időközben elvettem.

- Milyen hatások alapján lett a nyelv és a vallás önkifejezésének eszköze?

N.C.: - Egy időben nagyon fontos volt számomra, sokáig foglalkoztatott főleg a nyugati keresztény vallás. Sokat olvastam a témáról, tanulmányoztam és okultam belőle, néha szinte prédikáltam barátaimnak. Teljesen átítatta az életemet egy időben, éjszakákon át olvastam és gondolkodtam

ezen, de már nem szívesen beszélek erről. De hiszek Istenben, mindig is hittem.

- Mivel foglalkozott az elmúlt négy évben? Írt-e új könyvet?

N.C.: - Sok mindent csináltam. Könyvet írni azonban sokkal tovább tart, mint elkészíteni egy lemezt. De négy évet töltöttem azzal, hogy nem kellett interjúkat adnom, nem fényképeztek ha cigarettára gyújtottam. A "The Boatman's Call" után sokáig képtelen voltam dalokat írni. Undorítóan találtam az egészet, még a gondolatát is. Akárhányszor leültem a zongorához, szinte rosszul éreztem magam. Úgyhogy hosszú ideig inkább más dolgokkal foglalkoztam.

- Hogy emlékszik vissza arra, amikor Kylie Minogue-gal énekelt?

N.C.: - Ez a "Murder Ballads" lemez egyik dala volt. Érdekes volt azt a lemezt elkészíteni, mert komikus, mókás ötletnek tűnő dolgokat valósítottunk meg rajta. Valójában nem is szántuk igazi, komoly albumnak mivel sok olyan dolgot megcsináltunk, amit normális esetben nem tennénk meg, mint pl. egy duett Kylie-val. A "Murder Ballads" arról szól, hogy "engedélyeztük" magunknak, hogy mindenfélét megtegyünk. Azért szerettük nagyon azt a lemezt, mert élveztük a felvételeket, jó érzéseink vannak róla.

- Mi a véleménye a rajongóiról?

N.C.: - Nem hiszem, hogy fiatalos zenét írnék. Negyvenhárom éves vagyok. Különösképpen nem egy rétegnek játszunk. Én nagyon örülök neki ha bárki meghallgatja. Sőt meg vagyok lepve, hogy érdeklődnek irántunk és ennek igazán örülök. De nem félek attól, hogy kikopnánk a rock-bizniszből.

- Szeret koncertezni?

N.C.: - Szeretek színpadon előadni. Legfőbb célja annak, hogy előben játsszunk az, hogy ilyenkor úgy érezzük magunkat, mint semmilyen más szituációban... Van egy bizonyos érzés amit érzek a színpadon, ha minden jól megy. Egyfajta abszolút erőt ad nekem - különösen a Bad Seeds-szel - és ezt máshol nem kapom meg, máshol nem élek át ilyet. Az olyan helyszínek szeretem, ahol látom a közönséget, mert amúgy nem elég jók a szemeim. Szükségem van arra, hogy a vizuális kapcsolat létrejöjjön. Éppen ezért néha a nagyobb termekben nehéz megteremteni a megfelelő atmoszférát.

- Milyen a sajtóval a viszonya?

N.C.: - Azt gondolom, hogy a többség egy nagy rakás szar. Olyan személy vagyok, akit nem igazán érdekel, hogy mit írnak rólam. Bár szeretném, ha nem ilyen lennék. Valahol azért bánt, ha olvasok egy cikket és 10 csillag helyett 9,5-et kapunk, nem értem hova lett az a fél csillag. Ugyanígy érzek, ha egy nagyszerű kritikában van olyan említés, hogy valami apró dolog nem tetszett. De bárcsak ne ilyen lennék.

Rinf.: - A "Murder Ballads" az erószak nyelvén szól, a "Let Love In" és a "The Boatman's Call" a szerelem nyelvén. Vannak-e olyan aktuális témák amik inspirálták az utolsó lemezt?

N.C.: - Az ilyen témákat, meghatározásokat igazából csak a sajtó cikkeiben, kritikáiban lehet olvasni. Én sosem határoztam meg ilyen irányokat magamnak.

- Elégge kozmopolita életet élt. Milyen volt ilyen sok helyen élni? Szereti-e London-t, vagy szívesebben hagyná el?

N.C.: - Nehéz lenne ezt megtennem ma már. Főleg, mert az idősebb gyermekem is ott él. Ezért elviselem Londont. Szerintem ez azért volt így, mert ausztrál vagyok. Sosem éreztem magam egyik hely részesének sem, nem éreztem igazán otthon magam életem eddigi helyszínein. Éltem Berlinben ahol befogadott a közösség. Három évig Brazíliában (Sao Paulo), de sosem éreztem magam brazilnak ettől. Ott mindig csak egy "gringó" voltam mások szemében a hétköznapi életben. Angolnak se érzem magam, úgyhogy ezért

elég könnyű volt elhagyni a különböző helyeket.

Rinf.: - Kérlek beszélj a "15 Feet Of Pure White Snow" videójáról. Kié volt az alapötlet?

N.C.: - A videó alap-konceptiója közös ötletünk volt John Hillcoat-tal a rendezővel. Egy zenekari, össznépi videót akartunk csinálni kelet-európai érzés és hangulatvilággal. Úgy néz ki mint egy parti vagy bál a '80-as évek közepén.

- Mennyire folytak bele a zenekar tagjai a dalszerzésbe?

Jim Slavunos: - Néhány régebbi lemeznek nem volt túl sok konkrét ötlete. Bementünk a stúdióba egy rakás szöveggel, de nem volt hozzájuk zene, amit aztán közösen hoztunk létre sokkal spontánabb módon. Sok haszon származik abból, ha egy zenekar együtt írja a dalokat. A két utolsó album viszont különleges módon készült, már csontig kész voltak a dalok, mi (a Bad Seeds) csak feljátszottuk őket. A jövőben valószínűleg nem így fognak készülni a lemezeink. A teljes zenekart be akarjuk vonni a dalszerzésbe.

N.C.: - Ha a dalok készek, meg vannak komponálva mire a stúdióban összejövünk, az visszafogottabbá teszi a többieket a felvételek közben. Ha viszont mindenki érintett a dalszerzésben, akkor jobban oda teszik magukat.

- Hogyan reagálnak a dalaidra a többiek?

N.C.: - Általában tetszik nekik a legtöbb szám. Esetenként gondolják csak azt egy-egy dalról, hogy szar. Nem mondják meg, de érezhető és látható a magatartásukból ha úgy érzik, hogy nem olyan jó egy dal.

- Gondoltál-e valaha arra, hogy jó lenne a szövegeket lefordítani és a turné helyszínein elérhetővé tenni?

N.C.: - Ez egy nagyon jó ötlet. Fontosnak tartom, hogy pontosan értsék, érezzék a szövegeimet. Volt már úgy, hogy egy turné közepére eljutottam oda, hogy bárcsak megcsináltuk volna. De mindig elfeledkeztem róla. Jó lenne a koncertek alkalmával a szövegeket kiosztogatni, de elég nehéz ezt megszervezni.

- Olvas-e verseket? És ha igen, akkor kik inspirálják a szövegírásban?

N.C.: - Az utolsó lemezre Auden-nek volt nagyon jelentős hatása. (Az angol Wystan Hugh Auden-nek magyarul is jelentek meg kötetei, Cave említett még egy számomra ismeretlen költőt is.)

Rinf.: Találkoztott-e valaha cenzúrával a pályafutása alatt? (Hosszú szünet, Jim egy tv-showra akarta emlékeztetni Cave-et, de hiába.)

N.C.: - Nem. Azt hiszem olyan értelemben nem, mint amire te gondolsz. Szerintem a cenzúrának a zenében nagyon tág tere van. Sok fajtája a zenepar pusztá léteiből fakad. Úgy néz ki, hogy amint sok pénzt keresel és eladsz egy rakás lemezt a lemeztársaságok nyomást gyakorolnak rád, hogy különböző dolgokat csinálj. Még olyan megbeszéléseket is tartanak a felvételek után, hogy pl. itt a gitár túl hangos. De nekünk nincs ilyen problémánk. A mi cégünk olyan, mint egy család. Szinte teljesen szabadok vagyunk és azt csinálunk, amit akarunk. Volt persze egy kis kritika bizonyos szövegeket, egyes szavakat illetően néha, de nem hiszem, hogy ez olyan nagy baj lenne. És, hogy ez igazi cenzúra.

Végül a gyerekeiről kérdezték, amire csak annyit mondott, hogy "They are kids." Ezután dedikáltak. Jim meglátva nálam az újságot, elkérte és a Scorpions cikkénél üttötte fel. Cave egy laza mozdulattal kivette a kezéből és visszalökte, ne mérgezze már magát. Vagy tényleg ennyire utálja a sajtót...

Az elmúlt négy év krónikája:

1998-ban megjelent a Nick Cave And The Bad Seeds "Best Of"-ja, melynek az összeállítását Cave a többiekre bízta. Egy skót egyházi kiadó kérésére először írt egy a Márk Evangéliumát tartalmazó zseb-bibliához. A következő évben egykori legendás zenekarának, a Birthday Party-nak koncertlemeze jelent meg 1981-82-es felvételekkel. Védnöke és rendezője volt az 1999-es londoni Meltdown Fesztiválnak. Kiadott egy spoken-word albumot a King Mob labelnél "The Secret Life Of The Love Song" címmel. Il-lusztrációként hét dala is felkerült a lemezre az írásai mellé. Ezeket a számokat Warren Ellis (hegedű), Susan Stenger (basszus) és Jim White (dobok, ütősök) társaságában vette fel újra. Néhány majdnem-akusztikus koncertet is adtak ebben a felállásban Ausztráliában. Részt vett Hal Willner vendégeként New York-ban a zenegyűjtő-archiváló Harry Smith emlékére rendezett esten. És még hosszan sorolhatnánk, az évek alatt összegyűlt biográfiája apróbetűs verzióban is csak harminc oldalon tölthető le az Internetről. Így legyen az emberfia Cave fanatikus...

- Luka -

Hit - Remény - Szeretet

Bp. Körcsarnok.
2001. május 24.
kb. 2200 néző

Nick Cave And The Bad Seeds koncert

Kora délután vettem fel a jegyem (csuk-lószalagom) a Körcsarnok pénztáránál. A beálláson bent épp a "We Came Along This Road" szólt, amely ugyan egyik kedvencem az április 2-án megjelent Nick Cave And The Bad Seeds lemezről, de mégsem tartozik azon dalaik közé amit koncerten is szívesen veszek tőlük. Ki fog derülni miért. Egy rövid italozásra is futotta még régi jó barátommal a koncertig, akit a 7-10 ezer forintos jegyek tántorítottak el az eseménytől, nem is hibáztatom ezért...

Hét előtt már javában gyülekeztek Cave rajongói, végül a vártnál kevesebben jöttek össze. Az előtérben folyt a sör és a "merchandising". Hirtelen felindulásból legalább százazret el lehetett volna költeni Bad Seeds összesre, pólóra, Cave könyvekre és kiadványokra, a zenekari

tagok szólómunkáira: Conway Savage lemezekre (egyik a "Fish Creek" volt), Blixa filmzenéire vagy a "Vanity Set" c. albumra melyen Thomas Wylder, Jim Slavunos mellett az ex-Bad Seed Kid Congo Powers is játszik.

Bent hétkor kezdett az előzenekar, az ausztrál Dave Graney Show. Érdeklődéssel vártam tudva, hogy olyanok játszottak már Cave előtt mint a Tindersticks, vagy a 16 Horsepower. A kalapos-bajszos Dave Graney akusztikus gitáron játszott és énekelt balkezes, félvér gitáros és egy szintetizátoros-vokalista lány társaságában. Furcsán zengett eleinte a csarnok míg megtalálták a megfelelő hangzást a keverőpultnál. Több dal után jöttem rá, hogy az énekes előadásmódja Lou Reed-et, vagy az angol Billy Bragg-et idézi. De ezek futó benyomások, mert nemcsak orgánuma eredeti és furcsa, de kis csapata hangszerelése és hangzásvilága is. Zenéjük túl van a klubokon, kocsmákon. Bulizni nem lehet rá, de meglepő mint egy élő csörgőkígyó a fridsiderben. A világszintű sikerük kizárható, mégis egyre nagyobb tapsokat kaptak a számok végén. Emlékezetesebb dalaik közül a "Death By A Thousand Sucks"-ra emlékszem, a szövegeikre pedig még kíváncsiabb lennék.

Alig tízperces szünet után nyolckor kezdett a Bad Seeds. Várható volt, hogy nem csúszik a program hiszen másnap már Wrocław-ban léptek fel. Az új lemez húzóssabb dalainak egyikével, a második klipddal nyitottak, amely egy fokozatosan, alattomosan erősödő szám és az ismétlődő "Raise your hands up to the sky..." sorával remek lehetőség megteremtini a kapcsolatot a közönséggel. Ami nem is váratott magára sokáig, a többség ismert a számot és a koncertek zöméhez képest igen magas hőfokon indult a buli a zöldesen kavargó fényberdő-szerű háttérvetítés kíséretében. A későbbi változatos fénytechnikák és -effektek közel nem voltak oly hatásosak, mint az Erkel Színházban négy éve, amikor a csontfekete színpad vörös vérfüggönyben vagy lila homályban úszott többnyire, de az "Oh My Lord"-ot már a csúcson pörgették. Úgy dörrentek meg a végére, hogy leszakadt az arcom. Cave teljes intenzitással hívta az eget tanúnak, Warren Ellis-ről pedig írtam már, hogy a közönségnek háttal állva, rúgkapálva kínozza szerencsétlen hegedűjét. Nem nyugszik amíg ép löször van a vonóján. A téboly hegedűse aznap szinte hátra se nézett. Cave a "Lime Tree Arbour"-ig bírta füst nélkül. Rágyújtott, felmutatta a cigarettát a fotósoknak (utalva a sajtótájékoztatóra, amikor egyszerre tucatnyi vaku villant ahogy rágyújtott, nagy derűtséget okozva). Az egyik gond az volt, hogy innentől Blixa elkezdett oldalt üldögelni (kispados, hangtalan anti-sztár) mert gyakran elég volt egy gitár, főleg az utolsó két lemez melankolikus, áhítatos dalaihoz. A

folytatás a következő oldalon

Hard Rock and Heavy Metal Enciklopédia A-K

"Az enciklopédia mindenképpen hiánypótló a hön könyvkiadásában, valamint a hazai Heavy Metal piacon, hiszen soha nem jelent meg ilyen minőségű kiadvány." - található a bevezetőben és könyv hátoldalán is. Ami miatt érdekes a kijelentés, az hogy igaz.

Minden könyvben lehet keresni és találni hiányszavakat és hibákat, így ebben is, de Frölich összeállításában valóban keresni kell. Valóban nagyfokú alapossgággal és rendszerezettséggel megalkotott könyvről van szó. Első perctől kezdve jól követhető a struktúra. Az együttesek, előadók leírásában kevés egyéni véleményt és érzelmi beállítódást tapasztalni (nem is lehet célja egy enciklopédiának!), annál több adatot a tagok származásáról, vándorlásáról, más együttesekkel való kapcsolatairól. Amiben igazán sokat nyújt a könyv, az a diszkográfia, ahol a nagylemezek és számcímek is megtalálhatók, valamint egyes lemezborítók fekete-fehér képei. A maxik felsorolása is megpróbál részletes lenni, itt azonban nem mindig sikerült a fődalon kívüli számcímeket begyűjteni. De a teljességre törekvés tetten érhető. Ez olyannyira igaz, hogy a zenekari tagok szíológiai is felsorolásra kerülnek. Kiseb leírások felfedezhetők, de megint csak nem zavaró mennyiségben.

Érdekes, hogy előkerülnek olyan zenekarok, előadók is,

akik nem igazán tartoznak ebbe a stílusba (bár Frölich nagyon bölcsen tartózkodik a különböző címkék mindenáron való ragasztgatásától), de a HR-HM rajongók általában kedvelik őket. Ilyen az Asia, Journey, vagy például Fish, de ide tartozik az Exploited és a Bad Religion, hogy egy másik vonalat említsek. Tetszik ez a megközelítés.

Magyar előadók - szintén valami megközelítés vagy elv alapján - nem kerültek a könyvbe. Így biztos, hogy nem lesznek egyedi sértődések. Legfeljebb össznépi.

Nagy értéke az enciklopédiának, hogy

nem ragad le az angolszász előadókna, olyan német együtteseket mutat be a nyolcvanas évek heavy metal korszakából, amelyekre már sokan alig emlékeznek. (pld. Faithful Breath)

A Hard Rock és Heavy Metal Enciklopédia nagy előnye hatalmas adatgazdagsága és pontosságra törekvése. Látni, hogy értő kezek sok munkája fekszik benne. Izgatottan várjuk a folytatást.

Megrendelhető: Exdesign Bt., 1439 Budapest, Pf.687 (3500 Ft + postakgt.), kontakt: exdesign@freemail.hu, 20/927-4848

Heidrich

Major Mihály:

Zaj-ZONE

Nyolc kan - Az első évtized

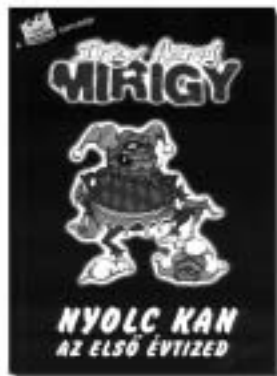
"Irgum-burgum durcás vagyok." A rockzenét szerető tábora az utóbbi években egy kicsit keserű szájjal fogadta az Irigy Hónaljmirigy újabb és újabb (szárny) próbálgatásait. Hisz számú(n)kra nem mindig akadt "ízletes falat" a zenekar "humorizációjában". Sőt! Az "elkurvulás" őket is megfertőzte. Viszont ezt nem lehet csak az ó kóntójukra írni. "Sajnos" ilyen világban élünk.

E rövid bevezetőt csak azért eszközöltem, hogy ne csak pozitív kicsengések töltsek meg írássomat, így legalább nem érheti szó a ház elejét. Ugyanaz az Irigy Mirigyét - a fentebb leírtak ellenére -, igenis lehet szeretni. Ez a könyv pedig még rá is tesz egy lapáttal. Legyen az ember bármilyen, rocker vagy "popper".

A kiadvány borítójáról a már jól ismert figura tekint vissza ránk - ez a "védjegy" (a Mirigy) az első nagylemezük megjelenésétől kezdve végigkíséri a csapatot -, udvaribolond jelmezében uralkodó módjára feszít. (Vajon mi lett volna a Mennydörgő Vattacukornál?)

Az olvasmány az első (fel)lépésektől végigvezeti az érdeklődőt a legutolsó - a Ráncdalfesztivál - lemez kialakulásáig. Nostalgizálunk! Kiderül, hogy a "Tüzesvíz" nemcsak az indiánok életében hozott változást, hogy Szigeti Ferenc "fetrengtet" a hallottaktól. Hogy a csillagok (nem) háborognak, és hogy nem minden mosószert szereti a "reklámt". Továbbá Kinder-tojás is lehet része egy falusi lagzinak. Nem beszélve a "nagy sporteseményről", és az azt követő dunaszopit esze-mentségről.

Ezek után jön csak a hab a tortán. Elég lennie csak ezt - a sráccal készült interjúkat (bemu-

tatkozásokat: személyes adatok, kedvencek) - elolvasni, és teljes képet kaphatunk róluk. Beigazolódik, hogy valóban: "ezek nagyon hülyék". Amit a színpadon lát az ember az nem színészkedés. Minden egyes megnyilatkozásuk, megszólalásuk azt bizonyítja, hogy nem mesterkéltek. Ők így születtek. Vidámak, szórakoztatók és természetesek. A fotók is erről tanúskodnak. Kedvenceik között épp úgy megtalálható Freddie Mercury, és Robert De Niro, mint Joda József vagy Esmeralda.

A könyv vége felé tartunk, jó lenne egy kis pihe-nés - legalábbis a nevetőizmainknak. Sztorik, történetek következnek, a csapat tagjai anekdotáznak. Majd tizenkét véleményt olvashatunk, barátok, ismert emberek (Abaházi Csaba, Buza Sándor, Hegedűs László, Keresztes Ildikó és még sorolhatnám) nyilatkoznak a bandáról, a velük való találkozásról, kapcsolatukról. A legvégén leltár, a Mirigyek összes "ökörködése" egy cso-

korban (diszkográfia: nagy- és kislemezek, videók, videóklipok felsorolása a teljesség igényével).

Az első évtized tehát lezárult, kegyetlen "hasfájást" okozva sok ezer embernek. De ugye ezt mi nem nagyon bánjuk? Ez a tíz év nagyon rövidnek tűnt (és így a könyv terjedelme is!), de reméljük még sokáig élvezhetjük (hallgathatjuk) a baromságok netovábbjait.

Mi addig is türelmesen várjuk a folytatást. Reméljük a fiúk (Ambrus Z., Kabai L., Molnár L., Papp F., Sipos P., Sipos T., Uszko L., Varga Gy.) nem felejtették el végleg a Rockinform olvasóit, azaz újra hallhatunk olyan paródiákat, amelyek a kezdetekben jellemezték az Irigy Hónaljmirigyét...

Laca

A rockzene Fekete Bikája

Kevés az olyan hely, és nem csak Miskolcon, hanem szinte az egész országban, ahol a fiatal (és nem annyira fiatal) rock rajongó jól érezheti magát egy hétvégi sörözés alkalmával. Nos, boldogan jelenthetjük ki, hogy kb. egy éve ismét megnyílt a Fekete Bika a Kis-Avason, meghozta megújult formában. "Otthonra" lelt az a kisszámú, de annál lelke-sebb rock- és metal zenét kedvelő réteg, amely eddig nem igazán találta a helyét a "miskolci éjszakában". Minden igényt kielégít a hely. A szórakozáshoz elengedhetetlen, hogy az ember azt a fajta muzsikát hallgassa, amit szeret. Ebben nincs hiány, hisz a főnök, Levi a stílus minden területéről szolgáltat zenét, a Led Zeppelintől a Pink Cream 69-en, és a true metal bandákon át a Slayer-ig, és a még brutálabb dolgokig. Persze a dolog kívánság műsor szinten is működik, sőt az embernek csak egy szavába kerül, és a "hazai" is bekerül a deckbe, vagy a CD lejátszóba. A biztos háttér tehát adott. Egy másik fontos tényező, hogy mennyibe is kerül egy szombat este. Jelenthetem nem sokba. Persze ez relatív, de ha más szórakozóhelyekhez viszonyítunk, a Bika nemcsak, hogy nem drágább, hanem sokkal emberbarátabb árakkal működik. Ráadásul Levi hétről hétre kedveskedik egy-egy akciós termékkel. A baráti társalgások, beszélgetések, sokszor "szórakoztató" zenei viták, illetve a biliárd és csocsó nyújtotta élvezetek mellett gyakran élő zenét is hallhatunk a pince legmélyén. Az ország underground zenekarai közül már sok megfordult, és nagyon jól érezte magát a dohos párában.

Egy szó, mint száz, ide tényleg jó minden héten felmenni. Jó ha ismerős arc vigyorog az emberre a pult mögöl, és tudom, hogy közhelyes, de már tölti is a szokásos.

Greg

BLUESLEMEZ

Nemes Nagy Péter rovata

b e m u t a t ó

BLUES FOOLS:

On The Move

Megjelent: 2001. május 14., BFRCD-002.

Címek: (1) Swingin' All Night Long, (2) Fat Mama Boogie, (3) Too Tight To Tame, (4) Coffe Break, (5) Foolin' Around, (6) Dynamite, (7) Soul Stealin' Mama, (8) Bad Things About You, (9) Sharp Dressed Boogie Boy, (10) Educated Man, (11) Shoot With Another Gone, (12) High Class Baby.

Közreműködők: Pribojszki Mátyás (szájharmonika, ének), Horváth "Jack" László (gitár, ének), Gyebrovski András (basszusgitár), Köles Márk (dob). Vendégek: Gulyás Levente (billentyűk), Belicza Károly (tenor szaxofon, fúvós hangszere), Sebők Antal (tenopr szaxofon), Resetár Attila és Bíró Tamás (trombita), Döge Csaba (harsona), ifj. Köles István (ütőhangszerek).

Lejátszási idő: 52 perc 08 mp.

Egy kezemen meg tudom számolni, hogy a rovat fennállása óta hány magyar előadó lemezt mutatott itt be.

Emlékeztetőül: Palermo Boogie Gang, Dorogi Barbara, Dr. Valter és a Lawbreakers. Most a békéscsabai csapat legfrissebb lemeze került sorra. Túlzsák nélkül állíthatom, hogy a honi bluesmezőnyből manapság őket ismerik legtöbbször. A világhálónak, valamint külföldi útjaiknak. Korábbi felvételeik letölthetők az mp3.com-ról, sőt a portál 2000. évi promóciós válogatására kiválasztott száz felvétel között ott van egyik daluk is. "Nem semmi!" - mondják amúgy pestiesen. Az együttes vezetője Pribojszki Mátyás alelnöke a Nemzetközi Szájharmonika Szövetségnek (IHO). Mindezek ellenére a zenekar nem próféta saját hazájában, bár néha napján fellépnek egyes fővárosi vendéglátóegységekben. Erre a lemezre Charlie Musselwhite, napjaink talán legjobb blues szájharmonikása írt ajánlót: "Teljesen ki voltam ütve, amikor meghallottam, milyen jó blues jön olyan messziről. A zenekar néhány jó bluest játszik és a harmonikás nagyon cool technikával és finom hangokkal játszik." Ezt még korábbi felvételeiket hallva írta a Mester.

Ezen az új lemezen "mozgásban" van a banda, négyükhöz vendégek csatlakoztak. Ezzel teltebb lett a hangzás, amit majd igyekeznek a koncerteken is reprodukálni.

(hazai *****)

LEON REDBONE:

Any Time

Megjelent: 2001. május 22., Blue Thumb Records 549 704-2, forgalmazza a(z) Universal Music.

Címek: (1) Any Time, (2) If You Knew, (3) Ain't Gonna Give You None Of My Jelly Roll, (4) All I Do Is Dream Of You, (5) Louisiana Fairytale, (6) So Tired Of Livin' All Alone, (7) Sittin' On Top Of The World, (8) Sweet Substitute, (9) Blossoms On Broadway, (10) In The Shade Of The Old Apple Tree, (11) Sweet Lorraine, (12) Moonlight Bay, (13) Your Feet Too Big.

Közreműködők: Leon Redbone (ének, gitár, bendzsó), válto-

zó felállásokban Bob Gordon (klarinét), Herb Gardner (harsona), Mark Shane vagy Tom Roberts (zongora), Frank Vignola (gitár), Jay Leonhart (nagybőgő), Giampolo Biagi vagy Arnold Kinsella Jr. (dob) és mások.

Lejátszási idő: 44 perc 30 mp.

Nem igazán blueslemezzel állunk szemben. Zömében édes, bús dallamok, ha egy szóban kellene meghatároznom, akkor szalon-

zene jelzővel illetném, de odaát a nagy "jú-esz-é"-ben a vaudeville-ekben nyomtak ilyen muzsikát. Van itt kérem western swing, a jazz korai időszakából ragtime és dixieland, némi country és azért bluesos hangok is. Ez a zene voltaképp valamiféle nosztalgia a II. világháború előtti hangulatok öszszegzésére. Leon Redbone a 70-es évek folyamán Torontóban tűnt fel, ezért azt hitték róla, hogy kanadai. A legendás producer, John Hammond (akinek azonos nevű fia bluesmuzsikus) fedezte fel. 1976 óta készít lemezeket, és ezzel a legújabbal párhuzamosan kiadták korábbi lemezeit is CD formában. Nagyszerű zenészek, mint pl. Dr. John vagy Joe Murphy (!) szerepeltek egyes lemezein. Aki képet szeretne kapni az amerikai szórakoztatózene gyökereiről, különböző irányzatairól, csapjon bele bátran - hallgassa meg Leon Redbone bármely lemezét! A sötét szemű, Groucho Marx-ra emlékeztető bajszú bariton hangú férfiú elvárásról egy elmúlt időbe, sőt elmúlt századba. Azt azért elárulom, hogy a 7. nóta csak címbe egyezik meg azzal, amit a bluesrajongók oly jól ismernek... Itt bizonyos Ray Henderson a szerző. (****)

Down The Dirt Road

The Songs of Charley Patton

Megjelent: megjelenés előtt, Telarc CD-83535, hazánkban forgalmazza (majd) Karsay és Tsa

Közreműködők és címek: (1) Steve James: Elder Greene Blues, (2) Graham Parker: Poor Me, (3) Charlie Musselwhite: Pea Vine Blues, (4) Snooky Pryor: Pony Blues, (5) Paul Rishell & Annie Raines: I Shall Not Be Moved, (6) Guy Davis: Some of These Days, (7) Joe Louis Walker: Sugar Mama, (8) Dave Van Ronk: Mississippi Bo Weevil Blues, (9) Corey Harris: Moon Going Down, (10) Steve James: Shake It and Break It, (11) Kid Bangham: Some Summer Day, (12) Colleen Sexton: Down the Dirt Road Blues/When Your Way Gets Dark.

Lejátszási idő: 54 perc 19 mp.

Kijelenthetem, a maga nemében páratlan a zenészek névsora, de hát így volt ez már a 90. számban tárgyalt Robert Johnson dalait tartalmazó lemez esetében is. A kiadó most még mélyebbre és régebbre ástott: a Delta blues apjának vagy inkább alapítójának tartott Charley Patton (1887-1934) munkássága lett a téma. Patton is nagy hatással volt az utána következő nemzedékre, bár neve nem él annyira a köztudatban, mint akár az egy generációval később jelentkezett Johnsoné. Patton hatása Bukka White, Howlin' Wolf vagy a gospel úttörőjeként számon tartott Roebuck Staples munkásságában fedezhető fel. Ha már itt tartok, a gospel irányvonalról való az I Shall Not Be Moved. Nagyon szép, nyugodt instrumentális darab a Some Summer Day, amelyet meghallva azonnal "bekattan" a Sittin' On Top Of The World - Chester "Howlin' Wolf" Burnett és a Cream műsorából. Bizony, nincs új a nap alatt! Bangham gitárja és McKinney zongorája nagy lélekről tanúskodik. Nagy meglepetés a brit rockstár, Graham Parker és az ifjú folkénekesnő, Colleen Sexton szereplése. (****, de lehetne több is)

Új blueslemezekről

d i ó h é j b a n

Roy Buchanan: Deluxe Edition (Alligator/ Karsay és Tsa): Nagytudású cimborám "Blues Bence" már 1972-ben (!) "rátalált" erre a fazonra az első Polydor albuma kapcsán. Hogy a francba' csinálta a vasfüggönyön innen?? Szó-mí-szó, Roy a Telecaster sztárja lett, és a 80-as években Bruce Iglauer is szemet vetett rá. Az itt megjelent három lemezéről válogatták ezt a CD-t, megspékelve két eddig kiadatlan felvétellel. Egy óriási gitáros volt, akinek élete egy rendőrségi cellában ért véget 49 éves korában... Ha mást nem, ezt a válogatást feltétlenül be kell tenni a gyűjteménybe. **** (16 szám/60'55")

Johnny Winter: Deluxe Edition (Alligator/ Karsay és Tsa): "Jancsi" 1984-ben igazolt a független chicagói blues lemezkiadóhoz. Ekkor már enyhén szőva túl volt az élet néhány viharán, de zeneileg is letette a névjegy-

ét, mint a rock egyik legismertebb figurája. Nem t'om, ki hogy van vele, de szerintem a három Alligator lemez Johnny Winter pályájának megkerülhetetlen triásza. Ezekről válogattak "de luxe" plusz két kiadatlan felvételt (Georgianna, Nothing But The Devil) emeli a kiadvány színvonalát. **** (14 szám/63'02")

Michael Burks: Make It Rain (Alligator/ Karsay és Tsa): Itt egy ifjú, aki megszólalásig hasonlít Albert Kingre: robotszt testalkat, Flying-V gitár..., aztán, ha megszólal, akkor meg Luther Allison ugrik be. A lemez producere Jim Gaines (SRV, Santana, stb.), akinek a neve garancia. Burks tavaly mennydörgő sikerű koncertet adott a chicagói bluesfesztiválon. Most meg debütált a 'Gator-nál. Nem rossz indulás. **** (12 szám/56'36")

Robben Ford

„Ki tudom zárni a külvilágot”

Robben Ford: Amennyire emlékszem, már gyerekkoromban nagyon muzikális voltam. Az első hangszerem az altszaxofon volt. Imádtam zenét hallgatni és az évek során magamtól elkezdtem zongorázni a háttérben bluest. Tizenhárom éves voltam és egy kis városban éltem, amikor rátaláltam egy lemezre. Ezen a Paul Butterfield Blues Band játszott, akik chicagóiak voltak. Miután meghallottam őket, nagyon érdekesnek találtam a gitáros Mike Bloomfield játékát. Blues muzsika volt, tele energiával... És minden, ami előtte volt, elfelejtődött. Olyan alapvető lett ez számomra, mint másnak a Beatles vagy a Rolling Stones. A blues, a R&B és a jazz - ez a három stílus vonzott. Mondhatni ez a három az amerikai zene alapja, és ezek voltak az én zenei gyökereim is. Purista voltam, vagy inkább sznob a jazz miatt, ami sokak számára mesterkéltnek tűnt.

Rockinform: Mi vezetett a jazz-hez a későbbiekben?

Robben Ford: Úgy gondoltam, a zenének elragadóbbnak, különlegesebbnek kell lennie. Úgy véltem, hogy nem egyszerű gitárakkordot kell játszani, hanem egy elhangolt jazzakkordot. Elkezdtem keresni a stílusomat. 1970-ben érettségiztem, az előtte való évek a kialakulást, a változást hozó évek voltak számomra. Visszamentem a lemezboltba és a jazz szekcióból vettem egy lemezt. Egy fickó szaxofonozott rajta, ez volt Ornette Coleman "New York Is Now" lemeze. Nagyon tetszett. Aztán egy Archie Shapp albumot vettem, ami hasonló volt. Amit hallottam, megpróbáltam eljátszani gitáron. Magam tanultam, soha nem volt tanárom. Mindig a legjobbat hoztam ki magamból, hogy továbbfejlődjek.

Rockinform: Mondtad, hogy szaxofonoztál. Nem akarsz újra szaxofonozni?

Robben Ford: Nem, nem akarok. Charlie Musselwhite lemezén szaxofonoztam és gitároztam is...

Rockinform: A legtöbb zenédnek sokkal több dallamos és ritmusra épülő vonatkozása van, mint a hagyományos bluesnak. Ez azért van, mert olyan jazzmuzikusokkal játszottál együtt, mint az LA Express tagjai vagy Miles Davis?

Robben Ford: Nem, már azelőtt is ilyen volt a zeném, mielőtt velük játszottam volna.

Nagyon erős kapcsolatom van a blues-zal, tizenöt évesen hallottam játszani élőben B.B. Kinget. Fivéreimmel volt egy zenekarunk, ami Muddy Waters, Junior Wells és Freddy King zenéje felé volt nyitott. A Bay Area nagyon jó része volt San Franciscónak ebből a szempontból. Úgy tanultam meg jazzt játszani, hogy egyesítettem a chicagói B.B. King-féle blues-zal. Egy idő után ezt teljesen háttérbe szorítottam és a jazz felé fordultam. A '70-es években az LA Express-szel játszottam, aztán később a Yellowjackets-szel. Ez készítette fel arra, hogy Miles Davis-szel

• 2001. május 12-13-án a
• budapesti New Orleans Music
• Club & Restaurant-ban lépett fel
• Robben Ford. A gitáros a
• második koncertje előtt szál-
• lodája halljában adott közös
• interjút a Look magazin és az
• egyik bulvárlap mellett
• munkatársunknak Nemes Nagy
• Péter. Ebből a nyilatkozatból
• közlünk részleteket.

dolgozhassak.

Rockinform: Kik voltak rád a legnagyobb hatással azok közül, akikkel együtt játszottál?

Robben Ford: Három ilyen embert tudok mondani, az első Jimmy Witherspoon. Ő egy pár éve halt meg. Több, mint két évet zenéltem vele. Egyfajta apa-fiú kapcsolat volt köztünk: ötven volt, én huszonegy, amikor először játszottunk együtt. Teljesen mások voltunk, mint emberek, csak a zene volt közös bennünk. Veszekedtünk, vitákoztunk, sokszor atyai szigorral bánt velem, én kölyökként igazságtalannak éreztem szidásait. Ezek ellenére nagyon jól éreztük magunkat együtt. Nagyon fontos dolgokat tanultam tőle: a zene érzését, a színpadi viselkedést. Másodiknak Joni Mitchellt említeném, akivel az LA Express-szel

töltött időben, 1974-76 folyamán találkoztam. Az első alkalom volt, hogy nálam sokkal tapasztaltabb zenészekkel dolgoztam együtt. Tom Scott, John Guerin és Roger Kellaway mind kiforrott muzsikus volt, én pedig fiatal voltam és volt mit tanulnom a zeneelméletéről. De valamennyiük közül kiemelkedett Joni. Ő egy istennő, nagyszerű, hogy vele lehettem karrierje csúcán. Megismerkedtem a klasszikus zenével, zeneszerzőkkel és műveikkel éppen úgy, mint a pop és a hard rock akkori képviselőivel. Harmadiknak természetesen Miles Davist említeném. Tizenöt éves koromtól hallgattam a lemezeit, és miután elváltunk egymástól, úgy éreztem, hogy amit meg lehet tanulni, azt mind tőle kaptam. Félelmetes figura volt és kellemesen hátborzongató érzés volt vele játszani. Soha nem próbáltunk. Húsz perccel a koncert előtt találkoztunk és már ment is a show. Hasonló érzés volt Miles-szal játszani, mint Jimmy Witherspoon-nal. Ráveztett, hogy képes legyek bármilyen körülmények között, bármilyen színpadon feltalálni magam és a legjobb formámat hozni. Ki tudom zárni a külvilágot és érzésből tudok zenélni bármikor. Ez volt a legfontosabb dolog, amit tőle tanultam. Erőt adott nekem, ami még most, sok év után is megvan bennem.

Rockinform: A honlapodon lehet olvasni az új lemezedről. Megjelent már?

Robben Ford: Nem. A következő évben fog megjelenni. Különböző problémák merültek fel a lemeztársasággal kapcsolatban. Nem akarom elkapkodni az anyag kiadását, pedig már hetvenöt százalékig kész vagyok a felvételekkel.

Rockinform: A testvéreiddel van-e még zenei kapcsolatot?

Robben Ford: Igen. Most fejeztünk be egy lemezt, aminek a címe Tribute To Paul Butterfield. Terveztünk még fellépést a szeptemberi San Franciscói Blues Fesztiválon. Csak Paul Butterfield anyagot játszottunk.

ad halmaz

Kedves Rockinform!

Meglepődve olvastam a Bánfalvi Ákos által jegyzett Schizoid-interjúban kiadóellenes felhanggal feltett kérdést, miszerint "a csapat mennyire tud a kiadó különösebb támogatása nélkül szerepet vállalni az anyag beuttatásában?" Ez, a kiadót rossz színben feltüntető állítást is tartalmazó kérdés némi kiigazításra szorul, és rendkívül sajnálatos, hogy ezt nem a zenekar nyilatkozó tagja tette meg helyettünk.

A Premier Art Records tavalyi tehetségkutató versenyén fedeztük fel a zenekart, és ajánlottunk neki lemezszerződést. Sok versennyel ellentétben a győztesnek megjelent az albuma CD-n és kazettán, majdnem fél éven belül. Értesítettük erről a média képviselőit (TV, rádió, internetes médiumok, írott sajtó), a terjesztőket, plakátok kerültek kihelyezésre, és elkészült a videoklip, amit minden lehetséges helyre eljuttattunk országosan, sőt, még a legkedveltebb zenei csatornán, a VIVA + -on (volt Z +) is le lehetett látni.

Azt is tudja mindenki, hogy egy kezdő zenekar a koncertek által válhat ismertté, hiába minden óriásplakát, hirdetés, ha a közönség nem ismeri fellépéseiről a zenekart, és ez a Schizoid által képviselt stílusban fókuszoltan így van. A Schizoid esetében azonban van egy rendkívül nagy probléma, ami a lemez megjelenését követően derült ki, mégpedig az, hogy az egyik meghatározó tagja az együttesnek nem tudja összehangolni más elfoglaltságaival a zenekari tagságot, és ez megbénít minden, a Schizoid zenekarral kapcsolatos akciót. (Nemrégiben egy, a kiadó által szervezett miskolci fellépést mondott le a zenekar erre hivatkozva.). A kiadó a lemez megjelenése előtt megbízta a zenekar tagjaival, hogy a kiadó csak akkor tud mindent megtenni az együttesért, ha folyamatosan játszanak. Ők vállalták ezt a feltételt, amit sajnos nem tudtak betartani - ezzel megnehezítve a közös munkát -, és ez nem a kiadó hibája. Ennek ellenére leszerveztük az együttes augusztusi Sziget - fellépését, és várjuk, hogy ennek az áldatlan helyzetnek a megoldása után további fellépéseket és médiaturnékat szervezhessünk a Schizoidnak.

Végezetül annyit, hogy véleményem szerint azt a kiadót, amelyik lehetőséget ad fiatal zenekaroknak, és rock kiadványokat vállal fel napjainkban, azt nem támadni, hanem talán segíteni kellene a média erejével.

Budapest, 2001. július 2.

Baráti üdvözléttel:
Retzler Péter
Premier Art Records

VIZZA

tekintő

Electric Light Orchestra

Ha volt zenekar, amelyik sokkal tudta a zenekarokat, akkor első között mindenképp az Electric Light Orchestrát kell említeni. Már az is egyedi, hogy számaik zenéje és szövege jó 98 százalékban egyetlen embertől és nem szerzőpárostól származik. Az meg pláne fejbe kólintotta a popvilágot, hogy 1971-ben, harminc évvel ezelőtt az addig csak stúdiós háttérzenekarként "használt" vonósokat a csapata teljes jogú tagjaiként szólította színpadra. Az alábbi visszatekintésben bemutatjuk, hogy ezt a lépést ki miként értékelte, mennyiben változott az ELO stílusa fennállása tizenöt éve alatt. A kerek évforduló aktualizását csak fokozza, hogy ezen név alatt az elmúlt hónapban 1986 óta első ízben jelent meg stúdiólemez ZOOM címmel.

A 70-es évek elején természetesen senki nem úgy ébredt fel egy szép reggelen, hogy atól kezdve szimfonikus rockot fog játszani. Főleg nem a pop műfajban. Az ELO vezetője, Jeff Lynn gitáros, énekes, már négy, nem igazán sikeres esztendő után húzta le az Idle Race nevű fogattal, mielőtt Roy Wood hívását elfogadva beszállt a brit sikerlisták törzsvendége, a Move asztaltársaságába. Ez a formáció ugyan már nem tudott felmutatni a korábbiakhoz - Night Of Fear, Flowers In The Rain stb. - hasonló klasszikusokat, de azért a Bron-tosaurus ekkor is meg tudta vadítani híveiket. Még jó másfél évig tartották magasra a Move lobogót, ám mint később Wood bevallotta, Jeff csatlakozása óta már kizárólag az ELO megvalósítása járt a fejében, csak a menedzsment egyelőre nem bízott rá.

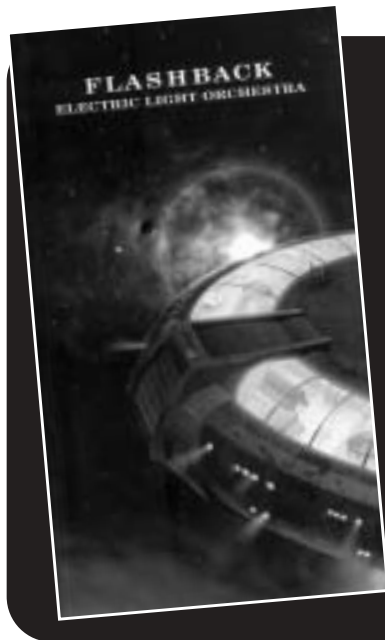
Ez persze nem tántorította el őket szándékuktól, és 1971 októberétől minden szabadidejükben fokról fokra állították össze ezt a műsort, amellyel 1972 áprilisában léptek a publikum elé. Tehették, hiszen Don Arden menedzser - tíz évvel később Ozzy Osbourne apósa - fizette a költséges vállalkozást, amelynek nyolc muzsikusa között három csellista és egy hegedűs is helyet kapott. Nem véletlen, hogy a szimfonikus megszólalás ötlete éppen

a pop műfajban gályázó zenészekről eredt, hiszen a tehetséges egyedek önmegvalósítása mindig is lényegesen szűkebb teret kapott, mint a rockerek esetében. Márpedig úgy Lynn, mint Wood külön-külön is tucatnyi hangszeren játszott és tele volt elképzelésekkel. Ahogy az már ilyenkor lenni szokott, a közöttük folyó pozícióharcot követő első album után az utóbbi azonnal lovat váltott és saját feje után szabadon megalakította a továbbra is pop orientált Wizzard együttest. Hogy döntésében mekkora szerepet játszott az ELO katasztrofális bemutatkozása, nem tudjuk, de tény, hogy Wood szólóban egy darabig nagyobb népszerűségnek örvendett, mint odahagyott társa. És igaz ez akkor is, ha a Move időszakban írt, de csak ekkor kiadott 10538 Overture kislemez berontott a sikerlistákra. Az album sajátossága, hogy az amerikai kiadvány egy félreértés folytán - az irodai alkalmazott 'No Answer' üzenetet hagyott a faxgépen - a 'Nincs válasz' címet kapta.

A megváltozott összeállítású ELO 1972 augusztusában a Reading Fesztiválon lépett első ízben színpadra. Napjainkban, amikor az Apocalyptica minden komolyabb feltűnés nélkül húzza a magáét a metálosok között, már nehezen képzelhető el az a feltűnés, amit a korabeli vonósok keltettek egy szabadtéri rock specialitáson. A második stúdiós eresztés már megkezdte a közeledést az emészthetőbb megszólalás felé, és jó érzékkel vegyítette Chuck Berry klasszikus Roll Over Beethoven csurgliját a szimfonikusokkal. A nagyérdemű annyira megdöbben, hogy különösebb habozás nélkül begyűjtötte a kislemezt. Lynn megérezte a siker szagát és az On The Third Day albumon már kimondottan a popperek nyomrájának emészthető Showdown-t találta fel. A teljesen összezavarodott briteket ennek ellenére teljesen hidegen hagyta az LP, amely Amerikában kevésbé szigorú fogadtatásban részesült. Ettől függetlenül édesapja nyíltan a szemébe mondta, ne is számítsjon jobb helyzetre, amíg nem lesz képes valódi dalokat írni.

Hősünk elgondolkodott, és eljött életében a pillanat, amikor a különböző próbálkozások és a dalok finomítása után végre megtalálta azt a formulát, amellyel öt éven keresztül császár lehetett. Elsőnek az Eldorado című nagylemezével sorolt be az 'aranyosok' közé, pedig hirtelen fordulattal nem is a megmaradt három vonósát vetette be, hanem egy egész harminctagú szimfonikus zenekart szerződtetett. Noha a pop klasszikusnak számít, Lennon hangjára megtévesztésig hasonlító Can't Get It Out Of My Head csak a tengeren túlra jött be, arra pontosan jó volt, hogy a hirtelen jött népszerűséget kihasználva egy amerikai koncertjüket is bakeliten örökölték meg. Az Eldorado úgy zenéjében, mint szövegeiben egyfajta idealizált középkori álomvilágot elevenít meg.

A befutó széria Face The Music - rajta az Evil Woman és a Strange Magic - megjelenésével folytatódott és egyben előhírnöke lett a szárnyait egyre erősebben bontogató diszkó műfajnak. A dalok egyszerűsödtek, rövidültek, a vonósok inkább kísérő, mint szólisztikus szerepet kaptak, az eredmény viszont tömegek füleiben csengett vissza már az első hallás után. Ezt nevezik slágernek, és ha eltekintünk a szó pejoratív jellegétől, akkor azt kell mondanunk, hogy ezek a darabok egyáltalán nem voltak bántóak. Ennek egyik magyarázata, hogy Jeff rendkívül gyorsan komponált, nem vacakolt időtlen időköz egy-egy ötletén, az Evil Woman-t például hat perc alatt írta. Ennek a minimális alkotói időnek köszönhető az a természetesség, mely szinte árad ezekből a felvételekből, persze még extra munkát jelentett a hangszerelés, de az alapokon mindez nem változtatott. Más kérdés,

Diszkográfia:

Electric Light Orchestra (1972. VIII.), Electric Light Orchestra II (1973. III.), On The Third Day (1973. XII.), Eldorado (1974. X.), The Night The Light Went On In Long Beach - Live (1974. XI.), Face The Music (1975. X.), A New World Record (1976. XII.), Out Of The Blue (1977. XI.), Discovery (1979. VI.), Xanadu (1980. VII.), Time (1981. VIII.), Secret Messages (1983. VII.), Balance Of Power (1986. IV.), Zoom (2001. VI.).
Válogatások: Showdown (1974. XI.), Olé ELO (1976. IX.), The Light Shines On (1977), Three Light Years: Boxed Set - On The Third Day, Eldorado, Face The Music (1979. I.), The Light Shines On Vol. 2. (1979.), ELO's Greatest Hits (1979. XII.), The Greatest Hits (1989. XII.), majd ugyanez The Very Best Of Electric Light Orchestra néven (1990. X.), Afterglow - Boxed Set (1990. VII.), Flashback - 3 CD box-set (2000.)
 Jeff Lynn szólóalbum: Armchair Theatre (1990. VII.)

hogy ehhez is adottság kell, sok virtuális szerző akár évekig gondolkozhat, akkor sem jut eszébe egyetlen épkézláb dallam, Jeff viszont ontotta magából az ötleteket. 1983-ig tizenöt felvétele került a kislemez listák első húsz, ezek jelentős része pedig az első tíz helyezettje közé. Az arc egyszerűen zseniális. Korunk pop sztárjai közül Michael Jacksont és Madonnát kivéve, nincs még egy olyan előadó, aki hozzá hasonlóan csaknem tíz éven át bérletet tudott váltani erre a pozícióra.

A korai botladozásait is éberen figyelő és támogató Don Arden 1976-ban a Jet Records hatáskörébe vonja a csapatot és veszi gondjaiba az év végén megjelenő A New World Record lemezüket. A rádióállomások azonnal rojtosra játsszák a bakelitet, a single Livin' Thing mindenkit meggyomroz az óceán két partján, ennek következtében ötmillió vásárló járult a kasszához szatyrában az LP-vel. Bizony nagy a változás a kezdetekhez képest. Erősödik a szintetizátorok szerepe, fokozódik a Beatles hatás, erre legjobb példa a Shangri-La vokális és harmónia menete, amely egyfajta ELO Hey Jude himnusz jellegű öltött. Jeff szexziós érzékkel vegyítette az értéket az igénytelen tömegek számára is befogadható szíruppal (lásd Dáridó, Lagzi Lajcsi-effektus). Hogy az említett ellentmondás ellenére a zenekar mégis miért emelkedik messze az ilyen baromságok fölé, ahhoz meg kell hallgatni a lemezeit. Csakis akkor vehető észre azok a ravaszságok, amelyekkel egy sematikus akkordváltást a legváratlanabb pillanatban vadítja meg valamilyen hihetetlenül elegáns ötlettel (pl. Rockaria). Még azt sem szégyelli, hogy előhúzza a ládafiából a Move egyik sikerét - Do Ya - és átdolgozva bízza a nép gondjaira. Ez is bejön, akárcsak a világkörüli turné, amelynek következtében az A New World Record tízmillió dolláros kasszáit zár az év végére.

Ilyen tempó mellett nem lehet nyugodtan komponálni, ezért Jeff két hétre magára zárja egy svájci falucska kunyhójának ajtaját. Amikor ismét előbukkan, már ott sorakoznak agyában az új dupla album, az Out Of The Blue dalai. A mesteri Mr. Blue Sky tele van klasszikus zenei elemekkel, és méltó párja a Beach Boys-féle Good Vibrations (1966) összességének. A hasonlat nem véletlen, hiszen az énekstílusuk több alkalommal - It's Over stb. - többször is találkozik a lemez zeneanyagán. De nem csak ez, Lynn nem Paul McCartney hangszínét - Big Wheels -, hol a Bee Gees falzettjét - Sweet Talkin' Woman - veszi át. Ezek az áthallások senkit nem zavarnak, az Out Of The Blue már elővételben négy millió előjegyzést regisztrál. Nem telik el három hónap, és a Capitol Music díjátadáson megkapja az Album Of The Year trófeát. Másik nagy dobásuk a társulat új logója és a színpad felett elhelyezett, lézerfényekkel pásztázott UFO formájú light-show.

1979-ben az Outstanding Contribution To British Music (A brit zenéhez történő kiemelkedő hozzájárulás) díját vehetik át ünnepélyes külsőségek között, mielőtt másfél év után kihozott új stúdióalbumukkal - Discovery - első ízben landolnak az angol LP listák csúcsán. A boldoguláshoz a tudáson kívül szerencse és jó érzék is kell, és ez utóbbi sem hiányzott Jeff kellektárából. A Don't Bring Me Down-t az amerikai Skylab úrállomásnak ajánlja, amivel tökéletesen belopja magát az amik szívébe. Nem véletlen, hogy ez lett legnagyobb tengeren túli kislemez sikerük. Fokozódik a Bee Gees-féle falzett vonal, még inkább diszkósodnak. A Last Train To London csaknem felcserélhető a Beatrice 'Gyere kislány, gyere, a diszkó klubban szól mán a zene', illetve a női vokál trió Silver Convention 'Fly Robin Fly' pehelysúlyával.

Jeff kiszedi a műfajból, amit csak lehet, szélnek ereszti a vonósokat, és maga mellett csak három állandó tagot készletben tartva megírja a Xanadu című film zenéjét. A címadóval, Olivia Newton John-t kísérve, megérik első No. 1. kislemez sikerüket, és bár a mozgóképpel akkorát bukk, mint egy olajtó, a fele ELO, fele Olivia album kedvező fogadtatásra talál. Ezt a művet azonban jobb elfelejteni, ismét magukkal foglalkoznak, bár ez sem igazán nyerő, a Twilight vokálja úgy szól, mint a Rubettes sikitása. Másfél év kihagyás után a Secret Message album már komolyabb vizekre evez, idejük azonban lejárt. Lynn érzi a veszélyt, és 1983-ban inkább a produceri széket választja. Állandó társa, a dobos

Bev Bevan ekkor kerül Ian Gillannel a Black Sabbathba (Born Again LP). Három évig csend honol körülöttük, mielőtt ismét színpadra lépnek, ahol George Harrison is vendégeskedik. Ezen fellékesülve kiadják a jellegtelen borítójú Balance Of Power albumot, amelyről egyedül a Calling Amerika kap némi tiszteletet, noha diszkó jellege ellenére többet érdemelne. 1986 áprilisában még egyszer fellépnek, majd mindenki saját megélhetése után néz.

Legjobban Jeff jár, aki egymás után kapja a produceri felkérést Duane Eddy-től, George Harrisontól, Roy Orbisontól és ezek a kis- és nagylemezek egytől egyik befutók. Utóbbi mellett részesévé válik a veteránokból - Bob Dylan, Tom Petty, George Harrison - álló Traveling Wilburys fogatnak. A kialakult kapcsolatot erősíti T. Petty következő és Del Shannon utolsó albumán való közreműködésével. Az adáscsendbe belefáradt Bev Bevan és egykori kollégái 1991-ben Jeff Lynn nélkül életre hívják a minden legitimitást nélkülöző Electric Light Orchestra 2 nevű nosztalgia csapatot, ezzel a címmel albumot is készítenek.

És elérteztünk napjainkhoz, amikor remaszterizált, bónuszokkal bővített formában jelent meg több, korábbi ELO album és tizenöt év szünet, valamint két és fél év stúdiómunka után, Zoom néven egy új anyag. Megszólalása napjaink technikáját tükrözi, ám hangulatában 43.39 perc nosztalgia. A Beatlesre emlékeztető harmónia, akkordmenet és háttér vokál erősebb, mint valaha. Fel-felbukkannak a védjegyek számító vonósok is, ám igencsak korlátozott számmal. Lényegében minden a főnőktől származik, a hangszerek mögött és a produceri székben is ő ül, a szövegek vele megtörtént, valós eseteket dolgoznak fel. Két-két dalban baráti segítséget nyújt Ringo Starr és slide gitáron George Harrison. A project összeségében most is egyedi, akárcsak annak idején, a roppant erős, kislemezként is kiadott Alright rockos megszólalása azonban elűt a többitől.

Az újra kiadott lemezek sorát a három CD-t, és ötvenhárom dalt tartalmazó Flashback box-set válogatás nyitja néhány ki nem adott felvétellel, a Xanadu ezúttal Lynn által felénekelt változatával és egy negyvennégy oldalas, fotókkal gazdagon ellátott füzetmelékkel. Zenei keresztmetszetként kitűnő az összeállítás. Ezt követte az elmúlt napokban az Eldorado (43.39 perc), rajta bónusként az Eldorado Instrumental Medley és a

folytatás a következő oldalon

Folytatás az előző oldalról

Dark City. A Discovery (43.42 perc) három extrával bővült, amelyből kettő egy-egy demo részlet, míg a Del Shannon szerzette Little Town Flirt Jeff a szerző iránt érzett tisztelete jeléül első ízben került a többiek mellé. A Time (54.39 perc) futurisztikus utazás, ami diszkó jellegű ütemei mellett visszacseng a szintetizátorok és robotok hangutánzó megszólalásában. Változatos lemez, amely azonban nem minden tételénél előnyös, hiszen megjelenik a kasztanyettás pop és a karibi, laza reggae is. A három bónuszkislemez B oldala volt korábban. Secret Messages (55.39 perc) saját megfogalmazásuk szerint is techno-pop-rock elegy, ezt az eklektikát már a borító is tükrözi. Különösebben egységes koncepció nélkül, egybegyűjtött dalok, melyek közül a Train Of Gold gitárszólója hangszíneben és stílusában Peter Green blues vonulata. Két extra az eredetileg duplára tervezett albumra készült, a harmadik a Rock 'N' Roll is King B oldala. A négy CD leoporellója valamennyi dal szövegét és Jeff magyarázatát is tartalmazza, archív fotókkal kiegészítve. A jelzések szerint valamennyi lemezük remaszterizált és kiegészített változatának kiadását tervezik.

Összegezve az ELO működését, mindvégig kiváló muzikusok - a vonósok klasszikuszenei képzettségük - működtek benne, akik önálló ötleteik megvalósításához lehetőséget sohasem kaptak. Lehet, hogy nem is igényelték, bár Kaminski szolístaként Violinski néven lett az asztalra egyet s mást. A Move időkből származó dobos, Bev Bevan, a néhány hónapos Black Sabbath közreműködést kivéve ugyancsak nem jutott előbbre, az általa kezdeményezett ELO 2 létrehozása nem tartozik a tisztesség kategóriájába. Jeff, a sokoldalú, ám öntörvényű hangszeres, szerző fenomén az elmentmondások embere. A szimfonikus rock szenzációs ötletét lassan-lassan feláldozta a siker és a bankszámla oltárán. Soha nem felejthető dalai mellett - a külső szemlélő számára teljesen feleslegesen - nyergelt át a diszkóra. Amikor az a korszak is lecsengett, már nem kísérletezett tovább, inkább mások szolgálatába szegődött és sikerre vitte George Harrison Got My Mind és Orbison You Got It kislemezeit. A pop/rock egyik kiváló tehetségszülő előadója, életműve minden tekintetben példás. Komoly váltást és előrelépést jelentene, ha a műfaj jelenlegi képviselői egy picit is odakacsintának dalaira.

NOSZTALGIA

FUTÓSZALAGON

ILLÉS-METRO-OMEGA

SZUPERKONCERT

Népstadion
2001. június 2.

A médiákat (sajtó, rádió, televízió, újabban Internet) nyomkövető ember fia már előre és utólag szinte mindent megtudhatott erről az eseményről. Lapunk majd két hónappal a szuperkoncert után kerül a Kedves Olvasó kezébe, így nem valószínű, hogy krónikásunk sok olyan újdonságról tud beszámolni, amit korábban napfényre nem hoztak volna. Ennyi idő után talán még arra is fény derül(t), hogy egyes zenészek miért nem léptek vagy léphettek fel. Azt hiszem, a sikeresnek mondható buli után ez már nem nagyon érdekli a nagyérdeműt.

Tény: a stadion játéktere és a magasított lelátók tele voltak. Hogy ez hány fizető nézőt takart, arról hivatalos jelentést nem volt szerencsém látni, hallani. De talán ez sem érdekes a (még mindig) rajongónak. Ahogy azt a korábbi hasonló típusú népi megmozdulásokon megszokhattuk, most is több generáció jelent meg. Az, hogy a dalok nagy részét együtt énekelte a közönség az előadókkal, szinte természetes. Ez a három zenekar volt az, amely bebocsátást nyert a lemezyárba, a rádióba, a televízióba. Így az egész ország megismerhette ennek a három fővárosi székhelyű és a 70-es évek elejéig működő klubbal rendelkező csapat saját magyar nyelvű számait, slágereit.

Ha valaki nem értesült volna erről, ábécé sorrendben léptek fel a zenekarok. Bár a küzdőtéren nagyobb számban Omega-pólokba bűjt rajongók voltak és a transzparensok is? - fölényt mutattak, ahogy felcsendültek Illésék nótái, azon nyomban énekeltek őket, táncoltak rájuk az "ellenfél" színeibe öltözöttek is. Annak ismeretében, hogy milyen ellenségeskedések voltak a zenekarok rajongótáborai között, szinte megható volt látni ezt az "összeborulást". Illésék voltak az egyetlen banda, akik az eredeti ötös felállásban muzsikáltak végig a mindegyikük számára egyformán kiszabott 50 perccel. Különösebb, kifelé durván hallható hiba nélkül nyomták le műsorukat. Ha kaján akarnék lenni, hozzátehetném, ennyi búcsúkoncert után ez nem is csoda. Kisebbségnek csak az a nem nagyon publikált dolog számít, hogy Bródy "Tini" egy súlyos műtét után is vállalta a fellépést.

A másodikként színre lépő Metro együttes mondhatni bigband volt. Négy fúvós (Elek István, Muck Ferenc, Csizmadia Gábor és Almási Attila), három vokalista lány (Magyar Hajni, Nádaszi Veronika, Óvári Éva), billentyűs (Pálvolgyi Géza), gitáros (Szűcs Antal Gábor) és ütős (Horváth "Rongykező" Kornél) személyében plusz tíz (!) fővel vezették elő régi koncert műsorukat. A három nagy közül egyedülként indítottak külföldi nótával, emlékeztetve arra, honnan is indultak. A dobok mögött négy számonként váltotta egymást Brunner Győző és Veszelinov András. Az elhunyt zongorista-zeneszerző Schöck Ottó helyén Fogarasi János

Koncertmenü:

Illés: 1. Ne gondold, 2. Óh, mondd, 3. Légy jó kicsit hozzám, 4. Kéglidal, 5. Az ész a fontos, nem a haj, 6. Óh, kisleány, 7. Sárika, 8. Az utcán, 9. Még fáj minden csók, 10. Amikor én még kisser voltam, 11. Keresem a szót, 12. Miért hagytuk, hogy így legyen, 13. Good Bye London.

Metro: 1. Bouna Sera Signorina, 2. Édes évek, 3. Pár csepp méz, 4. Mi fáj? 5. Ne szólj rám, 6. Gyémánt és arany, 7. Egy szót se szólj, 8. Dohányfüstös terem, 9. Hómadár, 10. Ülök egy rózsaszínű kádban, 11. Citromízű banán, 12. Mária volt, 13. Kócos ördögök.

Omega: 1. Petróleumlámpa, 2. Addig élj, 3. Léna, 4. Időrabló, 5. Örültek órája, 6. Éjfél koncert, 7. Tízezer lépés, 8. Nem tudom a neved, 9. Gyöngyhajú lány.

Közös előadásban: 1. Kócos ördögök, 2. Régi csibészek, 3. Kéglidal, 4. Citromízű banán, 5. Az utcán, 6. Ha én szél lehetnék.

ült. Ha emlékezetem nem csal, akkor nem hallottam, hogy egy szóval is megemlékeztek volna róla...

Az Omega döntően a második, '71 utáni korszakából játszott, kivéve egy-két megkerülhetetlen korábbi számot. Azt már korábbi stadionbeli bulijukon megszoktam, hogy Szekeres Tamással (gitár), Gömöri Zsolttal (billentyűk), továbbá Demeter Györggyel és Vértes Attilával (vokál) ők sem csak öten adják elő műsorukat.

A két utóbbi zenekarnál föltűnt, hogy egyikük sem mutatta be a kiegészítő zenészeket. Ezt Cintula, a műsorvezető tette meg, amikor valamennyi szereplőt színpadra szólította, hogy két-két számot előadjanak közösen egymás műsorából. Az igazi poén az lett volna, ha nem az eredeti szolísták énekelik a dalokat, de erre úgy látszik nem volt elég idő. Az pedig, hogy a vokálba segítettek be a többiek, az a nézőtéren már nem volt érzékelhető, hiszen körülöttem mindenki harsogta a dalokat. Szinte "tábortűzi" hangulat alakult ki és az sem zavart senkit, hogy az elviselhetőnél több volt a "zs"-hang.

Nemes Nagy Péter-Fotó: Dávid Zs.

Megadeth

karcosan, keményen...

PeCsa

2001
június 28.

Nem volt szerencsénk az időjárással, mert annak ellenére, hogy délelőtt verőfényes napsütés volt, délutánra már fülledt, párs volt a levegő, majd jött egy nagy zuhó is. A koncert szervezői pedig nem merték megkockáztatni, hogy egy esetleges szabadtéri bulit elmosson az eső, ezért a teremben lévő színpadra pakolták fel a motyót, így megúsztuk az esőt, a vizet azonban nem, mivel a rendkívüli meleg miatt saját levünkben főttünk.

A nyolcórás kezdéshez képest húszperces csúszással léptek "Mega-Dave"-ék a színpadra. A durván háromnegyed háznyi nézősereg kitörő ovációval fogadta kedvenceit, akik nem is lajácáztak sokat, azonnal a hurok közé csaptak. Már az első pillanatban érezhető volt, hogy valóban újjáéledt a zenekar, mert a '97. októberi koncerthez képest teljesen más "feeling" jött le a deszkákról. David Ellefson bögös és az új gitáros Al Pitrelli helyeserés támadásokat vezetve föl-le szaladgáltak a színpadon, amikor pedig épp pihenőt tartottak, akkor vokáloztak. A kórusok-refrénnek sokkal nagyobb szerepet kaptak, mint korábban, és ez nagyon jól tett az egyes daloknak. Al-nek nem jelentett nehézséget az, hogy gitározás mellett énekeljen is, hisz korábbi zenekarában, a Savatage-ban többszölmű kórusokon "nevelkedett", új csapatában pedig nagyon jó partnerre talált Dave személyében. Az várható volt, hogy az új számok már ebben a felfogásban hangzanak el, de szerencsére a régebbiek is - pl. "Wake Up Dead" - ugyanígy fel lettek turbóztatva.

Pitrelli kollégának viszont még egy területen komoly kihívással kellett szembenézni, nevezetesen, hogy immár ő játssza elődje, Marty Friedman által írt szólókat, betétrészeket. Épp ezért egy kicsit meg is lepett, hogy a szólórészeknél úgy kiemelték az "akcióban" lévő gitárt, hogy majd szétszakadt a dobhártyánk. Így már az elején biztos volt, hogy nem ijedős fickó, majd a program előrehaladtával be is bizonyosodott, hogy nincs is mit takargatnia. Persze nem játszott mindent hangról-hangra ugyanúgy, mint Marty, aki hihetetlen precizitással, zeneprofesszor módjára kivitelezett futamokkal kápráztatott el minket bő három éve. Ezzel szemben ezen az estén utódja igazán érzésből játszott, és nem hinném, hogy kevésbé technikás lenne, mint Friedman, talán csak nem híve annyira az arpeggio-knak.

Nagyon együtt volt a négy muzsikós, szívdobogató érzés volt látni, ahogyan örületes módon headbangeltek, és ezzel nosztalgikus érzéseket keltettek a '80-as évek thrash muzsikáin felnevelkedett rockerekben. Ez persze nem azt jelenti, hogy kizárólag a harmincas - ne adj' Isten azon túli - korosztály képviselte volna magát a közönség soraiban, mert a húszas éveiket taposó rockerek mellett szép számú tizenéves is ott tombolt a dühöngőben. Szóval, nincs gond az utánpótlással.

Dave Mustaine elég szűkszavúnak bizonyult végig a koncert folyamán. A köszöntésünkre is csak annyi időt és erőt vesztegetett a már említett "Wake Up Dead" előtt, hogy a mikrofonba kiáltotta, hogy "Good fuckin' night!", és már nyomultak is tovább. Az új, "The World Needs A Hero" c. album dalait nem helyezték előtérbe, ha jól tévedek, úgy négyet nyomtak el közülük. A "Moto-Psycho" igazi koncertnótának bizonyult fogós refrénjével, húzós riffjeivel, a nagyérdemű talán erre gerjedt a legjobban a friss számok közül. A régi nagy slágerek természetesen osztatlan elismerést arattak, annak ellenére is, hogy a koncert elején túl karcosan - már-már bántóan - szólt a cucc. Az idő előrehaladtával azonban ez mérséklődött (Vagy csak a füleim magas hang érzékenysége csökkent az igénybevétel miatt?), és egyensúlyba kerültek a dolgok. A színpadkép egyszerű volt, az emelvényen elhelyezett doboszkó két oldalán Marshall hegyek álltak, a háttérben pedig hatalmas fekete vászon volt kifeszítve, amelyen a Megadeth felirat alatt az új lemez borítóján is látható csontvázfigura, Vic ijesztgetett minket. A nagy hőség talán egyedül Jimmy DeGrasso dobost nem zavarta, mert egy ventilátor kavaratta mellette a levegőt, így ő végig lobogó sörénnyel - ami látványának sem volt utolsó - dobolta végig a koncertet.

A két gitáros nagyon egy húron pendült, és fantasztikus ikerszólóval kápráztattak el bennünket. Ez így leírva eléggé közhelynek tűnhet, de ez alkalommal minden klappolt: technika, fantáziadús volt, látványosan adták elő, és egyáltalán nem tűnt ódiavatúnak. (Mellesleg többünknek leestett az álla...) Látszott is mindegyik muzsikuson, hogy nagyon élvezik az előadást, és mindent beleadtak a játékba. Igazi csúcspont - az első - volt a "Hangar 18", amitől teljesen feje tetejére állt az egész ház, akarom mondani az egész hangár. A közönség örületes erővel énekelte végig a dalt, az első sorok felé rohanó emberek valósággal magukkal sodortak...

Dave továbbra se bizonyult szószátyárnak, két-három számonként pár szóval elintézte a konferálást, ez alól csak a "Symphony Of Destruction" előtt tett kivételt, amikor is bemutatta a zenekart. Szép sorban elmondta mindenki nevét, majd amikor a sajátjához ért, a közönségtől várt némi segítséget, ám annak ellenére, hogy sokan kiáltottuk a nevét, a hangorkán elmaradt. Ettől nem rendült meg túlságosan, és azonnal meg is szólaltat a "Pusztítás Szimfóniája"-nak baljós kezdőfutamai. Az ezt követő "Peace Sells..." révén újabb csúcspontjához érkezett a buli, ekkor már ismét leírhatatlan volt a hangulat, és hidegzuhanýként hatott, amikor a zenekar levonult a színpadról. Csak ekkor vettem észre, hogy már közel száz perce játszottak...

Nem várakoztatták sokáig továbbra is kiéhezett közönségüket, és Dave gitárjával szó szerint hergelni kezdte a jónépet, majd fergeteges lendülettel elnyomták a "Holy Wars"-t, ám itt becsúszott egy-két fals hang az énekbe, de ez ekkor már senkit nem érdekelt, valamint az se, hogy Al egy kicsit belegabalyodott a "latinos" futamba. A hangulatot mi sem jellemzi jobban mint, hogy mellettem táncra perdült egy pár, és olyan figurákat mutattak be, hogy bármelyik - félek leírni, de így van - diszkóban is megállták volna a helyüket. Aztán ők is, én is arra ocsúdtunk, hogy felkapcsolják a villanyt...

Deni - Fotó: Dávid Zs. / Interjú a következő számban!

Végző akkord

Negyvenkilenc éves korában elhunyt Magyar László, az Aréna együttes dobosa. A zenekar június 2-ról 3-ára virradóra a Geronimo klubban adott jó hangulatú koncertet. A második menet után a dob mellől felállva hirtelen rosszul lett és a jelenlévő lánya, valamint az együttes vezetőjének karjaiban meghalt. A Finci becenéven ismert dobos korábban játszott többek között az Albatros, a Dr. Újhajnal és a Backing Group nevű csapatokban, más kevésbé ismert formációk mellett. Nem volt csatlós zenész, a Moszkva téren újságot árult. Temetését június 28-án volt a Farkasréti temetőben.

STONE TEMPLE PILOTS REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a Warner Music által felajánlott Stone Temple Pilots: Shangri - La Dee Da c. CD-t (2db) ill. MC-t (2db) sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. szeptember 03-ig beküldeni.

1. Melyik az új album első videóklipje?

a) Days Of The Week b) Enter Sandman c) Jeremy

2. Mivel gyűlt meg Scott Weiland baja?

a) lányokkal b) fiúkkal c) kábítószerral

3. Hányadik albumuk a sorban a Shangri - La Dee Da?

a) ötödik b) huszadik c) tizedik

Eredményhirdetés a 2001. októberi számban!

Digitalizált ÖRDÖGÖK

Divatok és (divat-) zenekarok sűrűn váltják egymást, ez kétségtelen. Vannak azonban a már rég bevett szokásaikhoz hűen ragaszkodó, megingathatatlan zenészek is. A napokban megjelenő jubileumi, tizedik lemezüket, *God Hate Us All*-ra keresztelték. A kaliforniai Huntington Beachen, '82-ben alakult thrash-király Slayer legénysége ezek közé tartozik. A napokban megjelenő, jubileumi, tizedik lemezüket *'God Hate Us All*-ra keresztelték. Ennek apropóján hívta szerkesztőségünket a banda basszusgitáros/éneke, Tom Araya, akinek először a tavaly, Amerikában lezajlott *Tattoo The Earth* turnét emlegettem fel, illetve azt a kérdést szegeztem, hogy miket hallgat manapság...

Tom Araya - Mivel a Slayernek ez idáig ilyen "napfényes, nyári" kanyarra nem volt lehetősége, a *Tattoo The Earth* egy érdekes nyári móka volt számunkra. A bulikon rengeteg srác vett részt, és a hangulat is óriási volt. Az azon a turnén szereplő bandák közül a Slipknotot néztük meg, ha jól emlékszem. Az a helyzet, hogy a sok koncert következtében nem emlékszem, kivel mikor is álltam együtt a deszkákon. Egyébiránt a zenehallgatás napjainkban már nem igazán érdekelt, az utóbbi időkben megjelent lemezek közül egyet sem tudnék megnevezni... A manapság üzemelő bandák legtöbbje a régi dolgokat hasznosítja újra; mondjuk a Slipknotban is sokszor hallom magam vissza, de azért jó. (Nevetünk...)

Rockinform - Tom, közreműködöttél a Soulfly második lemezén. Milyen érzés volt azok után Max Cavalierával együtt dolgozni, hogy tettetek egy-két, nem éppen szalonképes kijelentést a Sepultura tevékenységével kapcsolatban, pár évvel ezelőtt? Elsimultak már az ellentétek a két tábor közt?

T.A. - (Egyre erősödő nevetés után...) Szó sem volt kritikáról, egyszerűen csak az újságírók félreértelmezték az egyik velük kapcsolatos kijelentésünket, amelyből aztán a legtöbben azt szűrték le, hogy nem kedveljük egymást, holott ez közel sincs így. Köztem és a Max közti viszonyt sem nevezném haragosnak, hiszen amikor felhívtak, és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem részt venni az új lemeze egyik dalában, azonnal igent mondtam.

R.I. - Úgy tudom, 2001 nem a legszerencsésebben indult számotokra. A mélyen megrendült, még mindig gyászoló, szomorú szülők ismét előhúzták azt az 1995-ös bűnügyet, amelyben a három vádlott mellett részben benneteket is felelőssé tettek lányuk elvesztéséért. Milyen ítéletet hoztak ebben az ügyben?

T.A. - Sajnos ez még egy folyamatban lévő, még nem lezárt procedúra, és nem szívesen beszélnék róla, úgy-hogy várom a következő kérdést! (Nevetünk...)

R.I. - Úgy tűnik, vonzódtok a filmzenéhez, hiszen két ilyen albumon - *Bride Of Cucky*, *Dracula 2000* - is feltűntetek az utóbbi időben. Ez az, amiben jobban meg szeretnétek a továbbiakban merítkezni? **T.A.** - Ezt azért nem mondanám. Mindössze annyi történt, hogy könnyen kaptuk ezeket a lehetőséget ahhoz, hogy megmutassuk magunkat, bemutatkozzunk egy még szűz, ismeretlen közönség előtt. Minket bárki bármikor felhívhat, hogy szeretne ehhez, vagy ahhoz a produkcióhoz egy-egy dalt megkapni tőlünk, mi a lehetőségtől biztos nem hátrálunk meg, szívesen adjuk oda a szerzeményeinket.

R.I. - Beszéljünk a lemezről is! Hogyan válogattátok ki a felkerülő tizenkét szerzeményt, és mennyi időt vett igénybe a nótairás, és a felvétel összesen?

T.A. - Miután a *Diabolus In Musica* turnéjáról hazaérkeztünk, pihentünk egy-két hónapig, majd hozzáfogtunk az ötletek kovácsolásának. Szóval ezt az anyagot majd két évig írtuk. (Nevet...) De a dalírás folyamatát olyan váratlan tényezők szakították meg, mint két amerikai turné, vagy a *Hand Of Doom* c. *Black Sabbath* feldolgozás rögzítése a nagy kiadós tribute második részéhez. A dalok közt sem volt nagy válogatás, mivel összesen tizenöt nótát született, ennyi azonban túl hosszúra tette volna a korongot, ezért egyet le kellett hagynunk róla, a maradékot pedig eleve kislemezekre szántuk. A felvételeket január végén kezdtük, és három hónapig vacakoltunk a vancouveri Warehouse stúdióban. Először Kerry és Jeff

párosa kezdte a munkát, hozzájuk aztán a dobos Paul csatlakozott, legvégül én énekeltem fel a témáimat. Ezután jött a keverés, és az utolsó simítások elvégzését követően, április végén hagytuk el a terepet.

R.I. - Eddig minden megjelent alkotásotokat Rick Rubin csúcsproducer felügyelete mellett segítették világra, ezúttal azonban a pszichedelikus *Monster Magnet* hangmérnökeként nevet szerzett *Matt Hyde*-dal rögzítette a dalokat, akinek ráadásul nem sok fogalma lehet az ilyen zenéről. Miért nem dolgoztatok újra Rick-ke?

T.A. - Egyikről sincs szó, rossz irányban kutakodsz. Tudod, Rick Rubin úr hatalmas rajongónk, aki eddig valahogy mindig szakított ránk időt, ezért volt lemezeink készítése közben velünk a stúdióban. Mivel ő egy elfoglalt ember, és az idén a dolgai - a tervezettel ellentétben - máshogy alakultak. Egy megbeszélésen aztán elárulta, hogy már a *Dracula 2000* betétdalát sem tudja felvenni velünk, viszont segítségként olyan embert szeretne mellénk állítani, aki jobban odafigyel ránk, a kezét jobban rajtunk tartja, és *Matt Hyde* urat ajánlotta, a döntéshez pedig huszonnégy órát adott. Nem haboztunk, rögtön elfogadtuk... A számunkra tökéletesen, és természetesen megszólaló *Bloodline* (a *Dracula 2000*-n hallható, új nóta - *norbitam*) felvételekor döntöttük el véglegesen, hogy a nagylemezt is vele szeretnénk megcsinálni. Valahogy így kötöttünk ki nála. Egyébként nem szólt semmi be bele, mindenben szabadkezett kaptunk, csak a legideálisabb rögzítési körülmények megteremtését oldotta meg. Abban igazad van, hogy hozzánk hasonló csapattal korábban nem dolgozott még, és nem igazán ismerheti az efféle zenét. (Nevet...) Különleges trükköket alkalmaz, emellett él a modern, digitális technika lehetősége-

ivel. Nézd, ez a tizedik nagylemezünk, hosszú, rögsz fej-
lődésen mentünk, és megyünk még mindig keresztül.
Szóval nekünk mindig szükségünk van a vérfrissítésre.

R.I. - Mivel nem kaptunk semmilyen előzetes CD-t,
vagy kazettát, arra kérek, válaszd ki a lemez leg-
egyenibb dalát, és mondd róla valamit!

T.A. - Nagy bajban vagyok: mindegyik az. (Nevet...) Sok
düh, fájdalom, agresszió, és gyűlölet van ezekben az
egyéni dalokban. Akad néhány személyes kötődés is,
mint a hét halálos bűn történetén alapuló Seven Faces,
vagy a God Send Death, amelyben azt fejezzük ki, hogy
szenvadás, zaklatás és fájdalom nélkül hogyan lehet é-
lni. Egyébként ennek a dalnak a szövegéből kölcsönöz-
tük a lemez címét is, amely eredetileg a Soundtrack Of
The Apocalypse volt, azonban Kerry-t nagyon megfogta
a nóta ezen sora, és ő ajánlotta ezt a dologot. Amúgy a
cím nagyon találó, ráadásul megint kiakasztjuk vele az
emberek legtöbbjét.

R.I. - Szövegeitek legtöbbször az agresszió, a hábo-
rú, és az erőszak témaköreire épül. Hogyan jelenik
ez meg a mindennapi életben?

T.A. - Úgy, ahogy bárki másban is, hiszen ezek minden-
ki életének, a társadalomnak egyaránt részei. Ez na-
gyon szomorú, de igaz. A legtöbb dalunk még mindig
erről az ellehetetlenült légkörű világról szól.

R.I. - Majd' húsz éve nyomultok ebben a zenében.
Ennyi idő elteltével sem ciki szerinted a legna-
gyobb kisleveket tartalmazó számcímekkel, például
az Itt jön a fájdalom, stb., előrukkolni?

T.A. - Igen, de miért ne? Ennek ez a lényege, ez a dolog
erről szól. Már vagy húsz éve szakadatlanul ontjuk ezt a
fajta ígét, és az elkövetkezendő harminc-negyvenre
sem terveztünk semmiféle váltást. Ennyi luxus azért en-
gedtessék már meg nekünk is.

R.I. - Dalszerzőként mennyit változtál az utóbbi
években?

T.A. - Nem hinném, hogy erre a kérdésre egyértelműen
tudnék válaszolni. Tudod, azonos szinten vagyok/va-
gyunk nagyjából a kezdetektől fogva. Természetesen
érzem mindazt, amit csinálunk, az összes albumunk új-
nak, frissnek nevezhető. Szóval hozzáállunk az indu-
lástól eltelt hosszú évek alatt mit sem változott. Mi min-
dig ezt csináltuk, és ezt is fogjuk. Tudod, mi vagyunk a
Slayer, és csak ehhez értünk, máshoz nem.

R.I. - És a koncertezést is ugyanúgy élvezed, mint
mondjuk tizenöt évvel ezelőtt?

T.A. - Feltétlenül. Ahogyan azt a közönség is teszi. Tu-
dod, a színpadon állni nagyon-nagyon csodálatos do-
log.

R.I. - Júniusban, Amerikában egy nagyszabású kör-
útra indultok a Morbid Angel, a Pantera, és a Stat-
ic X társaságában. Ezt azt jelenti, hogy ezekkel a
bandákkal rokonszenveztek mostanában?

T.A. - Tudod, mi is része vagyunk ennek a nagy metál
generációnak, emellett valamennyi igazi tőkös, karak-
teres banda. Jó bulinak, igazán súlyosnak ígérkezik az a
másfél hónap. Az esedékes Európa portya valamikor
szeptember-október magasságában következik, talán a
Tattoo The Earth itt folytatódik majd. Ez úgyben pilla-
natnyilag még nincs semmi konkrétum.

R.I. - Ha egyszer öregem, ülsz a kedvenc karosszé-
kedben, és az unokád a Slayerről faggatóznak,
mit mondasz majd nekik?

T.A. - Semmit. Fecsegés helyett felrakom a lemezejátszó-
ra az egyik lemezünket, feltekerem a hangerőt, és meg-
kérdem: "Na, mit szólsz? Ez is én vagyok, csak akkor-
ban hajam és hangom is több volt."

A hívást norbitam fogadta...

HD fesztivál

Alsóörs

június 15-16.

Steppenwolf, Motörhead

A második alkalommal megrende-
zett hivatalos alsóörsi Harley talál-
kozó nem titkoltan a picit koro-
sabb, klasszikus chopper-rajongók
zenei ízlését vette célba. Tavaly
Uriah Heep, ez évben pedig a Step-
penwolf és a Motörhead volt a főze-
nekar.

A program a megszokott: több ezer
motor, Balaton-part, bungee-jump-
ing, kaszkadőr show, divatbemuta-
tó, légi bemutató, ügyességi verse-
nyek, tetováló sátrak, ökörsütés,
sörsátor és koncertek.

Pénteken a Cry Free és a Naked
Soul, szombaton Török Ádám & Mi-
ni és a Madarak lépett fel a küsszín-
padon, jó hangulatot biztosítva a sörözés mellé. Szá-
momra kellemes meglepetés volt a jó hangzás, emellett
pedig üdítően hatott a Mini megszokott profi fellépése.

Sokan találgatták, hogy fel fog-e lépni a P. Mobil, meny-
nyire volt megrendítő számukra az az affér, amikor állító-
lag kidobóemberek támadtak az együttesre. Szerencsére
Rudán Joe-ék itt voltak, és Lóri is kibírt másfél órát poli-
tízálás nélkül, így bemelegítették a közönséget a nagy
öreges előtt. Kb. fél tízkor kezdett a pénteki est fény-

pontja. John Kay és prérifarka-
sai, akik harmincegy éve ala-
kultak, tehát akkor, amikor egy
átlagos Rockinform olvasó még
meg sem született, s bár azóta
számtalan átalakuláson, tag-
cserén, problémán ment ke-
resztül a csapat, ma újra itt áll-
nak előttünk, s bebizonyítják,
hogy némelyik zenekar hasonló
a tokaji borra, az évek múlása
nem válik hátrányukra.

John, aki az NDK-ban született,
nagyon örült, hogy Magyaror-
szágra jöhetett, köszönetet
mondott az '56-os forradalo-
mért és a határnyitásunkért,
ami nagyban hozzájárult a né-
met egyesítéshez. Szívesen,
John!

1968: Csehszlovákia lerohanása volt a nagyszerű alka-
lom arra, hogy a Steppenwolf nevű amerikai együttes
megjelentesse azt a számot, ami talán azóta sem fejezi
ki jobban az emberek szabadságvágyát. Ez az opus az-
tán bekerült a "Szélid motorosok" című filmbe és har-
minchárom éve minden motorosok himnusza lett: Born
To Be Wild. Erre a számról hatalmas üdvölgzés és tom-
bolás volt a válasz, sok motoros mintha csak ezért a pár
percért utazott volna mérföldeket, még a koncert után is
sokan csak ezt üvöltötték.

Szombat késő délután a Hooligans négy
tagja mellett négy táncosnő segítette a
hangulateltét. Csipáék szokás szerint fél-
meztelenül zenéltek, remélem, ezt kötelező-
vé teszik a lányoknak is a későbbiekben.
Közben besötétedett, és Mickey Dee is le-
szállt a kölcsönkapott Harley-ről, ugyanis
egész délután egy Playboy-nyuszi társasá-
gában száguldozott. Ezalatt Lemmy és Phil
több doboz cigareta és korsó mellett mú-
latták az időt, gondosan vigyázva arra, ne-
hogy nap érje a testüket.

Három nagyon hosszú év után, újra magyar
színpadra léptek Lemmyék, és rögtön meg-
ígérték: "Sziasztok, mi vagyunk a Motör-
head, és szétrúgjuk a seggétet!" Ezzel be-
lecsapott Rickenbacker basszusgitárjába,

és elkezdődött a Rock 'n' Roll brutális változata. A keve-
rés jó, a zene pontos és olyan hangos, hogy a halak
sem tudtak aludni a Balatonban. A gitárok zúznak, a dob
kitűnő, Lemmy hangja pedig 60 felé is vérfagyasztó, mi-
kor az Orgasmatron-t hőrji. A trió oly nagy repertoárral
rendelkezik, hogy a legutóbbi "szigeti" fellépésükhöz ké-
pest, szinte mindegyik szám más volt. A régi klassziku-
sok - Overkill, Damage Case, Ironfist - mellett számos
újabb - Civil War, We Are Motörhead, és természetesen
a God Save The Queen (a csapat egyetlen feldolgozása,

irgalmatlanul átírva a saját stílusukra) - is elhangzott.
Valamint a R.A.M.O.N.E.S. c. szerzeményük, Joey
Ramone emlékére. Nagy meglepetésre senki sem szá-
mított, és nem is volt, mivel a Motörhead nem változik,
az aktuális divatirányzatok nem befolyásolják, mégis el-
képesztő erővel döngöl a földre.

A legközelebbi koncertig pedig nincs más lehetőségünk,
mint kívánni a nyár végén megjelenő új koncert DVD-t,
és a szeptemberben elkészülő, de csak jövőre megjele-
nő új lemezt.

Krap

A bejutás a Petőfi Csarnok szabadtéri mini-aré-
nájába meglepően könnyen ment: a biztonsági
őrök rutinszerű beléptető-rituáléja - már nekik
rutinszerű: jegyletép, letapi: van-e nálad alko-
hol, és/vagy gyalogsági fegyver - után nem kel-
lett különösebb közelharcot vívni a tömegben az
előrejutásért. A rockerek egyelőre laza csopor-
tokban álldígáltak a betonplaccon, meglehető-
s foghíjakat hagyva ücsörögtek a kopottas lépcső-
kőn. Az első előzenekar, - mondhatjuk: az
előzenekar előzenekara - a Raza Loca csöröm-
pölésére a színpad elé sodródó lézengőkből las-
san szerényebb, "közönségnek látszó" sokada-
lom gyűlt össze, azonban a jelenlévők nagyob-
bik része még a söröspultoknál keresett vigaszt.
(Én is. Drága vigasz - lásd a Bikini vonatkozó
tantételét.)

Féló volt, hogy a mai estén a népsűrűség nem
nő tovább a PeCsában: a koncerttel egy időben
ugyanis több ingyenes rendezvény zajlott a fővá-
rosban, többek között az Ifjúsági- és Sportmi-
niszterium által szervezett Sportsziget, amely
adott esetben könnyen elcsábíthatta (volna) a
kispénzű(bb) rockereket a TCS turnézáró kon-
certjéről. (Ahogy Lukács is megénekelte: "Ahol
a kormány, ott van a gáz...") A félelmek végül
nem igazolódtak be.

A főzenekar elég időt hagyott közönségének a

Néztem az embereket a villamoson: az egész fővárost (sőt: országot) megmozgató,
"nagy" koncertek előtt a helyszín felé tartó BKV-viszonylatokat rendszerint benépesítik
az adott zenekar rajongói, mintegy rock 'n' roll-járatát lényegítve át a lepusztult
tömegközlekedési eszközt. A fékezhetetlen rocker-hordákat ezúttal három Tankcsapda-
pólós srác képviselte, önfelédtt lelkesedéssel danolva Lukács László veretes sorait. Fradi
meccs (is) volt aznap: a Népligetnél - a Fradi pálya állomásánál - a villingerre töbttucat-
nyi áthévílt Fradisa nyomakodott fel és rettenetes futball-indulóikkal elnyomták a TCS-
funkklub kihelyezett tagozatának apró kórusát. Az egyik zöld-fehér pólós egyszerre két (!)
mobiltelefonnal tájékoztatta az otthon maradottakat a meccs végeredményéről; a vil-
lamost egy kis Polski hagyta el, azt egy 1200-s Merci előzte: a kint zajló életet nézve a
benti hangzavarban lassan nekem is Lukács "evangéliumának" legfrissebb szemelvényei
jutottak eszembe. "Pénzért bárki bármit megtesz, te is jobban teszed, ha mentesz. /
Hiába vannak rendőrök, itt rend attól még nem lesz." - Agyarország.

rát gyarapítottam: élőben a zenekar durvaság-
foka állépte az ingerküszöbömet. A koncerten
elhangzó szerzemények az "Emberről játszan"

stúdióverzióinak minden "finomságát" nél-
külözték; emellett a hangtechnika sem
szegődött a Mantra legénysége mellé: az
énekszólókat a hangszeresek megmoz-
dulásai rendre maguk alá temették.

A Mantra elcsúszása után, míg a színpad két
oldalán függőszekrényi kivetítőkre az öltözőből be-
vetésre induló Tankcsapda-trió elmosódott képe
úszott be, a küzdőtér felett egyfajta időtlen Walt
Disney-rajzfilmzene harsant, némileg ellenpon-
tozva a rövidesen közénk vágó hangrobbanásoka-
kat. Csupán az utalt arra, hogy egyfajta "álte-
natív" TCS-szignált hallunk, hogy Miki Egér bú-
csúzóul vékonyka orrhagán beszólt: "Fuck
you!"

A kezdésben nem is kellett csalódnunk: a trágár
bubble-gum indulóra Lukács ujjai alól rápatant
a "Legyen köztünk híd" basszus-riffje, majd be-
lépett - szó szerint és zenei értelemben egyaránt
- Cseresnye is: lehetett üvöltöni ezt a kökemény
szeretettel: "...adj ha kérek, gyere ha várok, le-
gyen köztünk híd, ne csak az árok!"

A zenekar a következőkben a közönségikert
már a kezdetekben biztosítandó, ledarált né-
hány punknótát, köztük az "Agyarország" kéne-
gyedes üdvöskéit is: "Vigyetek haza", "Itt vannak
a tankok-Üvöls, mint egy állat."

Az új lemezt szinte minden tételét eljátszották:
élőben is jól szólalt meg az "Akinek látsz", a
"Meg kell halnom", az "Ez az a ház" és a kevés-
bé fajsúlyos, de annál szórakoztatóbb "Pokol-
bár" és a legfrissebb klipnótá, a "Mindig pén-
tek". Némelyeket akár önvizsgálatra is készítet-
hetett Lukács, amikor az "Ez az a ház" befeje-
zésével az "Ahogy élsz, annyit érsz, a válasz ott
van a szemedben." - sor után bemondta: - "Ha
hazaértél, majd nézd meg a tükrömben!"

Frontemberünk egy csöppet meg volt hűlve ezen
az estén, mondjuk énekhagján ez nem sokat
rontott - sőt! -; talán néhány magas nem jött ki
úgy, mint máskor, de - mint rendesen, ha egy-
szer igazán beindultak a tankok - ez nem sokat
számított. Cseresnye is elég jól hozta azt, ami
elvárható: odafigyelt a részletekre - a megfelelő
időben torzító ki-bekapas, wah-pedal taposgató -
szépen ledarálta a szólóit és és játék közben(i)
jellegzetes máskálásával segített betölteni a
színpadot a "mikrofonhoz láncolt" Lukács mes-
ternek. Fejes Tamás a dobok mögött mára telje-
sen beilleszkedett a dúo a zenei környezetbe:
a szilárd alapok biztosítása mellett itt-ott még
némi díszítésre is futotta. (Cinjáték a kellő he-
lyen, virblizés, miagymás.)

Egyetlen gondom - ezúttal is - a "Mitől legyen?"
és a "Johnny a mocskban"-típusú vegetatív
punk-röffenések erőltetése volt. Annak a zene-
karnak, amelyik meg bírta írni az "Ember ter-
vez" acélosra edzett rockteteleket (pl.: "A Nég",
"Lopott könyvek" stb.), vagy a szégyellnivaló za-
bigyerekként kezelt "Connektor" zajos, ám in-
venciózus szerzeményeit ("Kérdezz!" "Bárány"),
annak nem kellene ennyire a közönsége kedvé-
ben járni. Rockrajongó-korban fogékonyak ám
még az emberek...

Azonban magamat - és azon jámborakat, aki a
punkolás mellett sokszor szívesebben fülelik/fü-
lelnék a dalszövegeket és pagózás helyett na-
gyobb átéléssel villáznak a "Csapda tisztán
(hard)rockos szerzeményeire - nos, azokat a
Bibliai Lukács evangéliumából vett idézettel in-
teném - ha nem is önvizsgálatra, de legalábbis -
tárgyilagosságra, miszerint: "Vigázzatok, ho-
gyan hallgatójátok! Mert akinek van, meg kap
hoyz, akinek pedig nincs, attól még azt is elve-
szik, amiről azt véli, hogy az övé." (Lukács 8./
A gyertya hasonlata.)

B. Németh Balázs - Fotó: Dávid Zs.

BiG Stick®

Lásd, halld, érezd a különbséget!

**MAGYAR
DOBVERŐ!**
AMERIKAI MODELLEK!

BŐVEBB INFORMÁCIÓ:
Tel./fax: 06-1/258-32-75
Mobil: 06-20/913-13-03

Tel.: 06-70-310 3339, 06-70-230 2527
Tel./Fax: 06-1-260 5525
e-mail: fibre@hotmail.com
Internet: www.fibre.hu

Gitár ODÚ
Megnyílt!
Nyitva:
hétfőtől péntekig
13.00-19.00

**HANGSZERBOLT
Budán!**
Tel./fax: 250-1924
E-mail: gitarodu@westel900.net
Bp., III., Árpád fejedelem útja 50.

Vörös András (ének): - Direkt nem is akartunk rá több nótát feltenni. Nem bizonyítvány-magyarázás gyanánt, de ha a Sick Of It All csinálhat huszonnyolc perces lemezt, akkor mi is egy harmincegy perceset. Azt megtehettük volna, mint a Limp Bizkit, hogy írunk öt számot, aztán telerakjuk, mit tudom én milyen gépes szarokkal, de a gépeket teljesen kiszedtük a zenéből. Az anyagon annyi van, amennyi 2001-ben kell. Ettől függetlenül azt mondják rá, hogy tényleg nagyon jól szól, ami elsősorban a felistenként tisztelt Hidas Barna...

- Érdeme. Ennek következtében Barna keze nem áll rá egy adott stílusra, hangzásra?

Szűcs Szabolcs (gitár): - Amikor a Strong Deformity-ben elkezdtem keverni, akkor már gyakorlatilag

temtől konkrétan három számot ismerek, meg egy-két feldolgozást. Persze sokan mondták már, hogy a "Sugar" akár a saját dalunk is lehetne. Ami miatt végül is lehet párhuzamot felfedezni, hogy ők is idióta metalt játszanak. Nem félnek olyan dolgokat beleírni a zenéjükbe meg az énekbe, ami egyébként nem illene bele egy kemény image-be. A Black Sabbath feldolgozásukban is megy a zene, és egyszer csak az énekes elkezd beénekelni a gitárdallamot, és ez így halálosan idióta baromság, amit ugye normál esetben az ember nem tenne meg, mert hogy nem fér bele a metalba. Ők viszont meg merik csinálni. Ez teljesen jó, és nálunk is ez van: nem félünk olyasmiket belecsempészni a muzsikánkba, ami nem metal, vagy nem felel meg az adott stílus kívánalmának. Ettől egy kicsikét más is lesz, s ennek...

érvényesülnöttek, elvégre a FreshFabrikénál be-tegebb zenét játszottok?

V.A.: - Ez mostantól derül ki. Most még abban a helyzetben vagyunk, hogy a Superbutt egy relatíve ismeretlen csapat, aminek szerencséje van abban, hogy sikerült lemezt készítenie, ki is jött, meg van videóklip. Nyilván ezt már egyszer végigcsináltam, meg mindenki más is. Most viszont sokkal gyorsabban mennek a dolgok, most egy év kellett ahhoz, amihez annakidején négy. Ez az egész érvényesülési kérdés annyira jelentéktelen, mert mit jelent Magyarországon érvényesülni? Mindannyian tudjuk, hogy mik a határok itthon, meddig lehet eljutni ezzel, és mivel abszolút szeretjük azt, amit művelünk, maga az, hogy hogyan és mennyire lehet érvényesülni, igazából...

Superbutt

Május 21-i dátummal került kiadásra a Superbutt bemutatkozó albuma, a "2 Minutes For Roughing", ami annyit jelent: durva játékért kettő perc. Ez amolyan kettőperces kis büntetés, egyfajta jégkorong flash, de ezt nyilván át lehet ültetni az együttes környezetébe is. Már csak azért is, mert a tízdalos anyag harmincegy perces lett.

kint volt a "Racket" lemezük. Aztán okoskodtunk, hogy mi az, ami a nyugati albumokon jól szól, összedugtuk a fejünket a Stronggal, és kitaláltunk egy-két újabb fogást, amit természetesen a Superbutt lemezen be is vetettünk. Az a lényeg, hogy azért Barnának kikértem a véleményét, hogy ezt meg ezt gondolom, mi lenne, ha ezt így csinálnánk. Mondta, hogy "Nagyon jó ötletek", és...

- Formába öntöttétek. Ennek során milyen albumokat vettetek alapul?

V.A.: - Sok mindent, kezdve a System Of A Downtól, a Slipknoton át a Puya-ig mindent, ami jól szólt. Az alapul vévésnél nem a zenei stílus volt a lényeg, hanem az, hogy hogyan szólt meg. Másrészt eleve sok kézen ment át ez a dolog, mert a gitárosunknál, Szentpéteri Zsoltinál - a saját kis stúdiójában - vettük fel az anyagot, utána a felvételeknél beleturkált Szabika, majd Hidas Barna túrta össze az egészet, és Regi csinált rá egy masteringet.

Amit mondtál igaz, hogy kicsit ráállt már a keze dolgokra, viszont cserébe séróból tud egy csomó mindent, amit más nem feltétlenül. Tehát neki már nem kell kitalálgatnia például egy gitárhangzást. Az más kérdés, hogy nálunk van még ilyen plusz műhelytitok, hogy egy csomó gitársávnál van egy pitchshifter segítségével egy oktávval lehangolt és digitálisan torzított gitár alatta. Nálunk ráadásul az a szerencse, hogy bárkinek a soundját is "lopkodjuk le", a zenénk sokkal másabb. Hiába mondjuk, hogy szóljon úgy, mint a Kornból valami, de mivel az ének és a basszus nem olyan, ezért semmiképpen sem fog semmire hasonlítani. A Primusra, meg a Suicidal Tendenciesre ugyan emlékeztet a basszusgitár, de ezekre viszont sem a gitár, sem az ének...

- Nem hasonlít. Azért a System Of A Down-os "közös nevezőket" csak elismeritek, nem?

V.A.: - Megmondom neked őszintén, hogy a Sys-

- Örülsz is. A gépek leépítésére miért volt szűkség?

V.A.: - Egyrészt már korábban is gondolkodtunk rajta, hogy szép-szép, de hát ezt már korábban is elstűtötték sokan, meg nem is lehet jól megvalósítani. Mert ha előben nincs rá külön ember, akkor bármilyen cuccot használsz is, soha nem fog rendesen megszólalni. Ráadásul ehhez még hozzájött két tök véletlen esemény: az egyik koncertünkön valamilyen letörlődött az egész hard disc recorder winchestere, egy másikon pedig leborult az állványról, s akkor megint nem tudtuk használni, és így iszonyú jól éreztük magunkat. Nem volt megköve a kezünk olyan szempontból, hogy felkonferálás után meg kell várni, míg benyomódik a play gomb, hogy jöjjenek az effektek is, meg hogy minimálisat sem lehet improvizálni, többet vagy kevesebbet játszani. A másik fele pedig, hogy teljesen készre megírtunk minden számot már gép nélkül, s rájöttünk, hogy ehhez tényleg csak annyit elektronika kell, amennyit 2001-ben azért bele kell raknia még egy tradicionális true metal bandának is. Ide egy subot, oda egy fordított cint, tehát egy-két dolgot, mert ettől különbözik egy stúdió...

- Egy koncertlemeztől. Amúgy mennyire nehéz

- Nem foglalkoztat benneteket. Egymáshoz képest mennyire nehéz érvényesülnöttek?

V.A.: - Ezzel sincs gáz, mert én tisztában vagyok azal, hogy mondjuk a zenébe nem igazán kell belepo-fáznom, mert mindenki jobb nálam. Furcsa módon még viccből is ezer minden másért cseszegetjük egymást, de a zenéért soha. Itt már a kezdeteknél is látszott, hogy ezt az együttest azért hoztuk össze, mert itt tényleg mindenki jól szeretné...

- Magát érezni. Gondolom ennek semmi köze a gitáros cseréhez.

V.A.: - Lalónak született egy kislánya, illetve megházasodott. Azt mondta, hogy a családot választja, ami teljesen érthető a saját szempontjából, és halálosan korrekt volt. Hálásak is vagyunk érte, s még az albumra is játszott dolgokat, de az utódja Szabika lett. Sz.Sz.: - Gyakorlatilag a Strongnak voltam keverős hangmérnöke, és nagyon sok Strong/Superbutt buli volt együtt, s olykor Andrásék is kértek, hogy keverjek már nekik. Innen megvolt az ismeretség, s tavaly decemberben megkérdezték, hogy mi lenne, ha elmennék segíteni a lemezfelvételekre, majd András a stúdióban nekem szegte a kérdést, hogy nem szállnék-e be hozzájuk gitározni. Hát itt vagyok.

Bánfalvi

Rammstein,

Clawfinger

Rammstein
Mutter - Tour
Bécs/Stadthalle
2001.05.22

A Német zeneipar időnként képes jelentős meglepetést okozni a világnak. A korábbi befutók - mint az Accept vagy a Scorpions - legfontosabb közös jellemzője, hogy dalszövegeik angol nyelven íródtak, biztosítva a verbális feltételeket a világhírnév eléréséhez. Azonban vannak olyan csapatok, akik fittyet hánynak a gyakorlatnak, nyelvi szükség-szerűségnek bemennek a stúdióba, csinálnak egy lemezt, aztán odavágják "ne-sze világ ezt hallgasd meg"! A világ meghallgatja, megkedveli és a csapatot a csúcsra emeli. Pontosan ez történ(ik)t a mókásan Rammstein nevet viselő zenekar esetében is, mellyel lapunk az osztrák - német lemezbemutató turné bécsi koncertje alkalmával készítet interjút.

Az Interjú...

A beszélgetésre a Stadthalle folyosók labirintusában elrejtett - egyik - öltözőjében került sor, ahol némi frissítő és egy pár szál cigaretta társaságában kérdeztük meg Richard Z. Kruspe-Bernstein-t.

Rockinform: -Miért ezt a nevet viseli az anyag, illetve mire akartatok utalni a "Mutter" lemezcímmel?

Richard: - Az anyag elkészítését követően leülünk és megbeszéljük a lemezcímet, amelyet mindig valamely dalhoz kötünk. Ebben az esetben ez a Mutter volt. Hogyha megfigyeled az első és a harmadik lemez címeit is, ezeket összeköti egy bizonyos vonás, mely által egy folyamatos egységet alkotnak.

Rockinform: -Érzések szerint ez a lemez egyenes következménye az előző két anyagnak?

Ric.: - A két lemez közti legnagyobb különbség talán abban áll, hogy az előző albumnál a Sehnsucht-nál - nagyon függünk a gépektől, az új lemeznél szerettünk volna egyszerűbb, gitárcentrikusabb dalokat írni, kevésbé a gépektől függeni. Nagyon sok időbe tellett elkészíteni ezt az új albumot, kb. három évig mindeközben voltunk a mennyben és a pokolban. Nagyon változatos időszak volt ez számunkra, sokat dolgoztunk az anyagon, és a végeredményt igazán kielégítőnek tartom.

Ri.: -A kritikák szerint az új album zenei anyaga kiforrottabb, megfontoltabb...Egyetértetek Ti ezzel?

Ric.: - Az ember máshogy áll a dalok írásához akkor amikor elkezdi zenélni, illetve amikor már a sokadik lemezt készíti. Egyrészt az évek során nagyon sokat tanulunk, másfelől viszont most már nemcsak az öserőből kiindulva - amely az első lemezeket jellemezte - írunk a dalokat, hanem sokkal inkább mi irányítottuk, mi próbáltuk a formájukat meghatározni. Ebben az esetben nem az volt, hogy csak beálltunk "középre" és vártuk a hatást és egyszer csak kialakult valami, most sokkal tudatosabb volt a dalok írása.

Ri.: -Amerikát az előző a Sehnsucht c. albummal sikerült meghódítani. Milyen a friss CD fogadtatása odaát, érzések szerint felül tudja majd múlni elődje eredményeit?

Ric.: -Mint minden zenekar számára, nekünk is nagyon fontos az amerikai piac. Nagyon komoly zenei kultúrával rendelkezik az USA, ebből adódóan gyakorlatilag túlkínálat van. Ezen a piacon részben hátrányban vagyunk, részben viszont előnyben. Az előnyünk abból fakad, hogy viszonylag kevés olyan együttes van, amely Amerikában sikeressé tudott válni úgy, hogy a saját

anyanyelvükön énekelnek. Ez az előző albumunk esetében feltétlenül fennállt, hogy egy különlegességnek számítottunk. Természetesen sok szempontból továbbra is megőriztük ezt az eredetiséget, amely részben a koncert show-ink látványelemének köszönhető. Azonban úgy véljük, hogy a harmadik lemezünkkel az a kezdeti meglepetés értékű különlegesség, amely abból

eredt, hogy idegen nyelven énekelünk, azt most ellensúlyoznunk kell azzal, hogy minél többet játszunk, hogy más előnyeinket - mint az élő megjelenésünket - előtérbe tudjuk helyezni.

Ri.: -Az egyéb kontinenseken milyen eredményekkel büszkélkedhettek?

Ric.: - Nagyon jól megy az album hál' Istennek! Az első tizenen vagyunk Mexikóban, Ausztráliában és természetesen Európában is igen kedvező a lemez fogadtatása.

Ri.: -Tudomásunk szerint június 12-én Prágában léptek fel az AC/DC vendégeként. Hatott rátok valaha az AC/DC zenéje?

Ric.: -Mindenképpen komolyan befolyásolt minket fiatalabb korunkban... Tudod mi is "keleten" nőttünk fel, ahol akkoriban a zenében ilyen kis klasszikus fiókok voltak. Azaz ott volt a Kiss, és ott volt az AC/DC. Tulajdonképpen mindkét zenekar előnyeiből vettünk át - egyrészt a show, illetve zenei elemeikből - amelyek összeolvasztva valami újat alkotnak.

Ri.: -Kik befolyásolták még a zenéteket?

Ric.: -Sokféle zenei hatás ért minket. Kiemelném a Led Zeppelin-t, a Depeche Mode-ot, ahol Martin Gore-t az egyik legnagyobb zeneszerzőnek tartok, és a Ministry-t.

Ri.: -A Sehnsucht album amerikai kiadásán szerepelt dalok angol nyelven is. Készítettetek az új lemezetekhez is angol változatot?

Ric.: -Önmagában a gondolat, hogy angol nyelven csináljunk zenét az abszolút nem ellenszenves. Azonban azt meg kell jegyeznem az említett szám kapcsán, hogy amikor készítettük azt a lemezt nem igazán voltunk még azzal tisztában, hogy a nemzetközi zenei életben mit tehetünk meg és mit nem. Amikor szétválasztottuk azt az egységet amelyet a zene és a szöveg jelent, és amely a Rammstein esetében túlságosan is szoros, úgy éreztük mi is és a hallgatók is, hogy más szöveggel ugyanaz a zene valahogy nem az igazi. Pontosan emiatt nem tartom szerencsésnek egy adott dal angol verziójának elkészítését. Vagy maradtunk a németnyelvű szövegnél, vagy csak angol nyelven készítettünk lemezt. Mindenképpen külön kell választani a kettőt.

Ri.: -Merre halad a turné?

Ric.: - Most egy Német-Osztrák turnén vagyunk amely június 2-ig tart. Június közepétől Amerikában koncertezünk augusztusig. Hazatérve ezt követi egy európai, illetve egy záró német koncertsorozat.

Ri.: -Két évvel ezelőtt felléptetek Magyarországon, milyen élményeitek vannak ezzel kapcsolatban?

A koncert során elhangzott dalok:

1. Intro	10. Weisses Fleisch
2. Mein Herz Brennt	11. Sehnsucht
3. Links 234	12. Asche Zu Asche
4. Feuer Frei!	13. Du Hast
5. Rein Raus	14. Engel
6. Adios	15. Nebel
7. Mutter	16. Rammstein
8. Spieluhr	17. Sonne
9. Zwitter	18. Ich Will

Ric.: - Tudod Magyarország az akkori keletnémetek számára mindig egyfajta kis sziget volt, ahol ki lehetett nézni a nyugatra, így amikor nálatok játszottunk, az egyfajta különleges nosztalgikus érzéssel töltött el minket. Nagyon kellemes volt.

Ri.: -Várható hogy ismét ellátogattok hazánkba?

Ric.: -A turnékat nem teljesen magunk irányítjuk, szervezzük, ez általában ügynökségeken keresztül történik, így még nincs teljes rálátásunk az európai sorozat helyszíneire, időpontjaira, de én úgy gondolom lehetséges hogy Magyarország is bele fog férni.

A koncert...

Az esemény helyszíne az a bécsi Stadthalle amely számos világsztár koncertjének adott otthont az elmúlt évek során. Volt aki szkeptikusan meg is jegyezte "nem nagy ez egy kicsit nekik"? A kérdésben benne a válasz: nem! Ezt a tényt nem csak az indokolja hogy lassan világsztárokká cseperedtek a srácok, de mindemellett német nyelvterületen került megrendezésre a buli.

Az interjúkészítés miatt sajnos csak két számot élvezhettünk a nyitó Clawfinger műsorából. Amit láttunk, hallottunk az elegendő volt ahhoz, hogy megállapítsuk a megszólalás és a színpadi megjelenés rendben. Nem tudni mi az oka, de nyitóbándaként is sikerült szinte tökéletesen megszólalniuk...(bár lehet hogy ez csak erre a két számra érvényesíthető)

A szokásos átszerelés befejeztével kialakultak a fények, jöhetett az est fénypontja a Rammstein. A sötétségben felmorajlott az intró idegtépő, pszichedelikus dallama és az elsötétített színpad háttere halványan kivilágosodott, az emelvényt mint egy koszos kőrbontermet (sokkal inkább mint egy tiszta szülészobát) bemutatva. A percek gyorsan teltek, de a zenekar még sehol. Érdekes koncert lesz ez így zenészek nélkül - gondolhatta az ember...

Aztán a színpad felett a tetőszerkezeten megmozdult valami, és szép lassan aláereszkedett egy véres-nyálkás a belső mozgásuktól szinte lüktető óriási anyaméh, amely szép lassan a világra hozott hat "gyanúsán zenész külsejű" egyént, akiket egy orvos (boncorvos?) egy szekrényméretű defibrillátor elektrodáival végérvényesen életre hívott. Az újszülöttek a tanulási fázisokat kihagyva hangszert ragadtak, elfoglalták helyüket és az intróval egyidőben fejezték be a program bevezető szakaszát.

Egy gyors átöltözés és a "német Marilyn Manson"-t a már megszokott extrém színpadi öltözködben fogadhatta a tíz-tizenkétezer fős hallgatóság. Nyitásnak mindjárt bevetették a Mein Herz Brennt című szerzeményüket melynek mondanivalóját a hallgatókarsultak és a nyelvi nehézségekkel küzdő rajongók számára is egyértelművé tették azáltal, hogy Till Lindmann énekes láthatóan fájó szívét, egy másfél méteres lángnyelv kíséretében még a testében dobogva elégették. A következőkben sorra tértek rá kerültek a három nagylemez ismertebb szerzeményei mint a Mutter, a Rein Raus, Ich Will, és amelyek közt természetesen helyet kapott a Mátrix soundtrack Du Hast is.

A pirotechnikai trükkök széles skáláját használták fel a koncert során. Iszonyú méretű tűzgömbök, égő gitárok, erősítők. A Links 234 menetelése közben szikrát, lángot vetett Till cipőcskéje, valamint a Rammstein dal előadása közben - utalva a katasztrófára - az énekes teljes egészében lángba borult. Fenygetőztek lángszóróval is, a közönség feje fölé lövelt lángsugárral. Az alkalmazott pirotechnika intenzitására jellemző, hogy a színpad környezetét, légterét vízpermettel, és széndioxid füsttel nem egyszer hűteni kellett.

A gitárosok meglehetősen biztonságosan kezelték hangszereiket, de hogy valójában mire képesek az sajnos nem derülhetett ki a játéuk alapján. A Rammstein zenéjére a húzós, egyszerűbb futamokkal spékelt - szülő szkeciótól mentes - kvintes hangzatokból felépített riffek a jellemzők, melyek lássuk be, megfelelő szorgalommal begyakorolható. A hallottak alapján így nehéz teljesítményüket megítélni. Az egyszer biztos a gitárosok nem virgázták agyon a műsort. A zenészek közül talán a legélvezhetőbben a dobos muzsikált. Precízen, a zenei egység "szétütése" nélkül csak a kellő díszítéssel szögelte az ütemeket, így megteremtve az ideális alapokat, sőt attól sem riadt vissza, hogy egy biztonságosan kezelt dobsszóval ámulatba ejtse a közönséget.

A közönség szinte az egész este folyamán énekével végigkísérte a csapatot, amely örületes hangulatot teremtett és végig kézben tartotta a bulit.

A megszólalás összességében véve rendben volt, azonban adódtak nehézségek. Egy ízben láthatóan komolyabb probléma adódott melynek során még a zenészek is levonultak a deszkákról. Mivel a keverőpult közvetlen közeléből figyeltük az eseményeket jól láthattuk azt az eszeveszett kapkodást, melyet a pult személyzete mutatott be ez alatt a pár perc alatt.

Mindent egybevetve azonban színvonalas és élvezetes show-t produkáltak a legények, bebizonyítva azt, hogy nem véletlenül sikerült kivívniuk Európa és az egész világ elismerését.

Limp Bizkit

Interjú...

A Chocolate Starfish... lemezük megjelenése kapcsán Európában turnézó Limp Bizkit legénységéből Fred Durst énekessel és Wes Borland gitárossal beszélgettünk, a bécsi Stadthalle-ben megrendezett koncertjük alkalmával. Az előzetesen az érintett médiáknak meghirdetett sajtótájékoztató helyszínét - amelynek a csapatot elszállásoló hotelét jelölték meg - és az időpontot a zenekar kérésére törölték, így a beszélgetésre jóval később a buli helyszínén került sor.

A két frontember közül javarészt Fred volt aktívabb és beszélt a ...

Magyar lányokról...

Találkoztam már Amerikában egy pár iszonyú jó, magyar csajjal. Csak találkoztam velük és semmi több. Emlékszem rájuk, mert igazán gyönyörűek voltak.

Egyszer beszélgettem az egyikükkel. A nevét nem is akartam megtudni, mivel nem érdekelt. Valami nagy hülyeségről beszélgettünk. Egy idegesítő kis picra volt, de remekül nézett ki.

A lányáról, a vele való kapcsolatáról...

A lányommal való kapcsolatom? Úgy érzem teljesen normális. A jövő héten ő is ideutazik. Nemhogy nem érdekli, de utálja hogy híres vagyok, mert emiatt őt az iskolában is zaklatják. Nagyon szép lány és okos. Énekes akar lenni, amennyiben megy neki, semmi kifogásom el-lene, azt csinál amit akar. Egyébként már fel vagyunk készülve az új gyerek szeptemberi érkezésére, aki egy kisfiú lesz.

A Chocolate Starship... lemezük felvételéről...

Az új lemezünk dalait - ha jól emlékszem - egyetlen egy helyiségben vettük fel, és még a stúdióba vonulás előtt elkészültünk az egésszel. Kibéreltünk egy régi hetvenes évekbeli stúdiót, magunkra zártuk az ajtót és ott írtuk meg a dalokat. Azokat a rövid kis bejátszásokat, dobreszeket, átkötő részeket pedig a turné sound-check-ek alatt rögzítettük. Azonban mostanában ezeken a nagy turnékon erre már nincs időnk. Nincsenek sound check-ek, egyetlen egyet tartunk a turné elején... Az előzenekarunk a GodSmack természetesen minden alkalommal megcsinálja a beállást, mivel ők kezdenek, így a mi cuccunk elé pakolják be a sajátjukat.

Az új anyagok írásáról...

Mindegyikőnknek egy saját kis stúdiója, egy Proton készüléke van, amellyel dolgozhatunk - a buszon és a hotelszobákban egyaránt, így - folyamatosan készülnek az új dalok. Nekem például máris van egy-két ötletem az új lemezzel kapcsolatban.

A hiányzó látványelemekről...

Szerettük volna a nagy színpadot Európába is áthozni, de több millió dollárba került volna, és erre sajnos nem volt pénzünk, pontosan két millió dollárba került volna a behajózása...

A divatdiktatori szerepköréről...

Azt hiszem az öltözködés mindig is fontos marad egyesek számára, míg másoknak teljesen jelentéktelen marad. Mikor felvesszünk, csinálunk valamit a színpadon, vagy amikor valamilyen ruha van rajtunk például egy fotózás során, ez hirtelen átalakul ilyen divatviseletté. Amikor felveszem a piros baseball sapkát azt azért teszem, mert számomra fontos - szerencsét hoz - tehát csak babonából. Közben addig mindenki meg van arról győződve, hogy ez is része, kel-léke, a fellépő cuccainak, kosztümjeimnek. Do you know me?

A sikerről...

Már az is egy örületesen hihetetlen dolog, hogy Amerikában ahol annyi ember él, és ahol annyi zenekar van, sikeresek tudunk lenni, valamint az, hogy olyan országokban is veszik a lemezeinket ahol nem értik mit is énekelek. A mondanivalónkat lehetetlen más nyelvre átfordítani, így kell hogy legyen a zenénkben valami, ami mindenki számára érthetővé teszi azt...sokszor el sem hisszük, hogy most itt tartunk.

A harmadik lemezét megjelentető sikercsapat elérkezettnek látta az időt, hogy legújabb - Chocolate Starfish and Hot Dog Flavored Water - albumuk megjelenése kapcsán egy kisebb taktikai atomtöltet pusztító erejével felérő koncertjei segítségével - bevegve a jó öreg Európát. Ezen fellépéssorozat keretein belül látogattak el Ausztria fővárosába, ahol mintegy tízezer fős tömeg gyűlt össze, hogy személyesen is üdvözlje az amcsi mother - fucker istenségeket. Hálából a csapat egy irdatlan méretű színpaddal (melynek a középső szakaszából egy keskeny híd vezetett mélyen a közönség soraiba) megawattokban hozzá igazodó fény és hangtechnikával lepte meg a tisztelt nagydéműt. Sajnos anyagi megfontolások alapján, az amerikai turnén alkalmazott színpadi látványelemeket nem hozták át, de egy rock csapat igazi erénye-ereje a zenéjében rejlik. Hát a Bizkit megmutatta! Kiálltak a deszkákra, amely csak egy hatalmas Limp Bizkit felirattal volt díszítve és a kicsivel több mint másfél órás koncert során adtak olyat a közönségnek, hogy az emberek örömeikben szinte sírva, könnyekkel küszködve fejfel rohantak a falnak, vagy aminek tudtak. Az öt srác tette a dolgát rendesen, láthatóan élvezve amit csinálnak. Pusztító hangulat uralkodott a csarnokban - szó szerint mivel mi is annyira élveztük a show-t, hogy egy erőteljesebb ugrás során az emeletről a korláton keresztül majdnem a földszinti tömegben landoltunk. Na az lett volna látványelem a javából! Fantasztikusan kidolgozott és mind látványtechnikailag, mind zeneileg megkomponált koncertet élvezhetett végig a közönség, ahol rendre megszólaltak a legsikeresebb szerzemények, mint a Hot Dog, My Generation, Full Nelson, My Way, The One, Rollin', és az elmaradhatatlan Mi2 Sountrack a Take A Look Around. Becsempészték repertoárjukba a George Michael által megkomponált Faith című dal Limp Bizkit átíratát is, melynek már az elővezetése sem volt piskóta. Tudni illik Wes gitáros barátunk a számok közti álló időt arra használta, hogy a Nirvanás All Apologies és a Heart-Shaped Box mesterművek gitártémáit riffelgetve a

közönséget a végletekig vadítsa. Felesleges részletezni, hogy ilyen bevezető után milyen fogadtatása volt a Faith-nek. A tömeg inkább hasonlított egy vadul, őrzöngve fortyogó lávafolyamra, mint egy "kellemesen szórakozó úri közönségre". Az ember szinte kiválasztottnak érezhette magát, hogy nézőként részt vehet a koncerten. Különösen igaz ez annak a négy-öt srácnak az esetében, akiket a My Way mondanivalójának érzékelte végett a színpadra hívtak. Ezeken a szerencsés legényeken kívül volt még egy lehetősége a publikumnak, hogy fizikai kontaktust létesítsen (ha nem is az egész zenekarral, de legalább) az énekes Fred-el. Ő bátor ember lévén a buli záró szakaszában, a közönség hátsó soraiban felállított külön emelvényt csak úgy A'la Nature, "Félre az útból, hadd menjek oda!" módon közelített meg, illetve hagyott el. A megközelítési fázis még hagyján, mivel az emberek még észre sem vették, hogy ki jár közöttük, azonban az emelvény elhagyása már jóval keményebb diónak bizonyult. Szegény Fred-et annyi jóindulatú, bátorító, istenítő "pacsi" érte (ahol érte), csoda, hogy ép bőrrel megúsza.

A pontos, erőteljes megszólalás párosítva az energikus színpadi megjelenéssel mindenképp telitalálat show-t eredményezett. Fred Durst az elmaradhatatlan piros baseball sapkájában az amcsi "utcagyerek", a fekete festett maszkos Wes Borland gityós és a többiek DJ. Lethal illetve Sam és John hatalmasat alkotott, megajándékozva az aznap este a Stadthalle-ba látogatót egy örökörvényű, felejthetetlen koncertélménnyel. A záró tűzijátékot követően maximális elégedettséggel - ki több ki kevesebb élménnyel - hagyhattuk el az esemény helyszínét, hogy az utazás során az élményeket felelevenítve hazatérjünk.

Horváth Tibor / Fotó: Dávid Zsolt

Rec. Exp. ✂

Stone In Egypt

- a holland piramisok árnyékában -

Tjeerd de Jong: - A zenével gyerekkoromban, a szüleim révén kerültem kapcsolatba. Ők (a) The Kinks, (a) The Jam, (a) The Who féle régi angol bandákkal fertőztek meg. Magamtól (a) The Smiths-t és Morrissey-t fedeztem fel, akiket a Black Sabbath mellett azóta is istenként tisztetek. De kajálom a Dinosaur Jr. Gene, Afghan Whigs power-popját is. A doom bandák közül a St. Vitus, Cathedral jön be igazán. A stoner körből csak az újabb csapatokat, a Kyuss, a Monster Magnet, a Fu Manchut és a Queens Of The Stone Age-et ismerem... A '80-as évek közepe óta zenélek, rengeteg bandában játszottam az azóta eltelt tizenöt évben. Megfordultam a Letargy-ban, a Beyond Belief-ben és a Celestial Seasonben is. A Stone In Egyptet három évvel ezelőtt hoztam létre nyugodt, elszállt számok írása céljából. A basszusgitáros Han (Schindler) és a dobos Robert (Koole) unszolására kezdtünk stoner rockot játszani. Egy kisvárosban lakunk, ahol nem sok zenész él, tehetséges énekes meg pláne, úgyhogy ezért vállaltam fel én ezt a szerepkört. A nevünk - Kő Egyiptomban - semmi különösét nem jelent, nincs mögötte komolyabb tartalom, egyszerűen csak jól hangzik. Tudod, Egyiptom, piramisok, múmiák, sivatag. Szóval az ezek mögött megbúvó misztikumok miatt választottuk ezt, az egyébként üres elnevezést.

Rockinform: - Beszéljünk a lemezeiről! Áruld el, ezt a tíz számot mennyi idő alatt vettétek fel!

T.d.J.: - Az az igazság, hogy a korongon csak öt új nótá van, a többi már egyszer kiadtuk a Katmandu Dreampeace demón. Az előbbi három nap alatt, az utóbbit két nap alatt hoztuk össze.

R.I.: - A számokról mondanál valamit? A Snake Carrier hogyan született például?

T.d.J.: - Ez egy régi szerzeményem. Legalábbis, ami az elejét illeti. A bevezető riff még a Celestial Season-ös időkben fogant bennem, de abba a zenei világba, koncepcióba nem illett bele, és megtartottam magamnak. A vége pedig a Dinosaur Jr. hatására született.

R.I.: - És a szövegekkel mi a helyzet? Nekem egy kissé elszálltnak, nem e világnak tűnnek...

T.d.J.: - És milyen igazad van! Tudod, érdeklődöm a keleti tanok, a buddhizmus, a meditáció, a reinkarnáció iránt. Szóval én nem énekelek ostoba drogos élményekről, vagy jellegtelen, horrorisztikus dolgokról.

R.I.: - A koncertezéssel hogy álltok? Sűrűn léptek fel, nagy a rajongótáborotok Hollandiában?

T.d.J.: - Ezt azért nem mondanám. Egyfelől azért, mert ezzel a felállással eddig nem sokat koncerteztünk, másrészt igazi turnénk sem volt még... Tisztában vagyok a feldolgozások népszerűségével, de mi a saját dalainkra koncentrálnunk inkább, bár néha, a hangulat fokozása érdekében elnyomjuk a My Generationt (a) The Who-tól, esetleg egy-két korai Black Sabbath szerzeményt. Mivel nem értünk még igazán össze, jamelni, improvizálni sem szoktunk a deszkákon, de remélem, ez a helyzet hamarosan megváltozik.

R.I.: - Hollandiában a stoner műfaj meglehetősen népszerű, a szintér nagy, sok a tehetséges csapat, mint a 7 Zuma 7, vagy a Beaver. Szerinted ennek mi a titka? A legális fűélvezet? (A Holland törvények 1978 óta lehetővé teszik a könnyűdrog fogyasztását.)

T.d.J.: - (Nevet...) Ezt én nem tudom megmondani, egyébként mi nem élünk drogokkal, a lemezeinket nyúzzuk inkább. Számunkra megtisztelő érzés, hogy ilyen nagyszerű bandák közt ügynökhözhetünk, akik persze hatással is voltak ránk. Mindkét zenekart lát-

tam élőben, és el kell áruljam, nagyon intenzívek, ütősek a koncertjeik.

R.I.: - Távolabbi terveitekről tudsz konkrétumot? Van esélyetek rendes Európa-turnéra?

T.d.J.: - Remélem. Tudod, ez a lemez a Benelux Államokban már tavaly novemberben megjelent, csak a kontinensen kap most komolyabb terjesztést. Szóval éppen itt volna az ideje egy kiadás, hosszú portyának. Nagyon jó lenne hozzátok is eljutni, találkozni a magyar ' metálfejekkel'. Az Extrasonic-kal, vagy a God Was An Alien-nel kelünk majd út-ra, de még nincs semmi konkrétum.

R.I.: - Ha már említetted a tavalyi megjelenést, a következő kérdésem nem is elhamarkodott: az új anyag hogy áll? Vannak már új dalaitok?

T.d.J.: - Ez év elejétől dolgozunk rajtuk, és ha minden a tervek szerint halad, még a nyáron fel is vesszük, a jövő év elején pedig kiadjuk a második lemezőnket.

R.I.: - Hol, kivel szeretnétek dolgozni? Másrésztől van kedvenc produceretek, stúdiótok?

T.d.J.: - Persze, de kinek ne lenne? Chriss Goss és Billy Anderson munkái nagyon tetszenek, de sajnos mi sokkal kisebb költségvetéssel rendelkezünk, nem bírjuk megfizetni őket. Így aztán maradunk a jól bevált Bertus Westerhuis-nál, akivel ezt a korongot is csináltuk. Ő egy kellemes figura, hatékonyan dolgozik, emellett jó hangulat uralkodott munka közben a stúdióban, és ez a lényeg!

- norbitam

HELYESBÍTÉS!

A Rockinform 2001. június - 1/2 júliusi (92.) számában, a Radiohead interjúnál (31. oldal) tévesen jelent meg egy mondat Ed nyilatkozatánál. A válasz helyesen így hangzik: "Egyszámos zenekarnak a Creep után tartottak bennünket, és ezért (a) The Bends megjelenésekor azt mondtuk:..." Az érintettektől ezúton is elnézést

FUDZSI-JAMA

A Miskolci Judo Sportért Alapítvány

Az alapítvány célja, hogy támogassa a judos
gyerekek hasznos, értelmes időtöltését (szaba-
dids programok, táboroztatás, kirándulás), ruhák
és szőnyegek vásárlását.

Ha módodban áll, támogasd az alapítványt!

Cím: 3525 Miskolc, Kis-Hunyad u. 7.

Idén rendezték meg harmincadik alkalommal a Debreceni Jazz Napokat. Tekintélyt ébresztő idő ez. A különleges alkalomra több minden emlékeztette a látogatót: egy fotókiállítás és egy kiadvány; mindkettő a harminc év történetét tekintette át.

XXX. Debreceni Jazz Napok

A szervezők a meghívott előadók kiválasztásával is igyekeztek érzékeltetni az alkalom jelentőségét. Az első napon, június 29-én, péntek este a Lovarda színpadán a Debreceni Jazz Együttes kezdte a műsort. Rövid, mindössze három számból álló produkciójuknak csak a végét hallottam, mert az esős időjárás miatt kicsit késve értem a helyszínre.

A **Djabe** együttes következett. Az együttest jól ismeri a világszerte lelkesedő közönség. Ez alkalommal hét fővel léptek színpadra. A hat állandó tag: Banai Szilárd (dobok), Barabás Tamás (basszusgitár), Égerházi Attila (gitár), Kovács Ferenc (hegedű, trombita), Kovács Zoltán (billentyűs hangszerek), Sipos András (ének, ütőhangszerek), akik mellé vendégként az angol Ben Castle (szaxofon, fuvola, basszus klarinét) társult zene-

nélmi.

Programjuk: Willy Job The Sun, Distant Dance, Update-Flying, First Step, Ólomkatona, Close Dance, Debrecen, Majombe, Djabe.

A Djabe remek koncertzenekar. Hamar jó hangulatot tud varázsolni. Kár, hogy a két, azonos ritmusú számmal kezdtek. Ám amikor változatosabb darabok követték egymást, a közönség is kezdett belemelegedni a koncertbe. A fénypont a Debrecen c. improvizáció volt, amikor a hét zenész felsorakozott a színpadon, két kezükben egy bambuszsnádból készült hangszert, az angklungét tartva. Ezt rázással kell szólásra bírni és a Djabe valóban érdekes számot produkált.

A világszene rajongói színvonalas hangversenyt kaptak. Jazzkedvelőknek minden bizonnyal kicsit szétfolyik ez a zene. Nincs benne elég koncentráltság: Inkább elringat, mint felpeszdi.

Érdemes néhány szót szólni az egyéni teljesítményekről is. Kimagasló szólókat Barabás Tamás basszusgitáros és Kovács Zoltán billentyűs játszott. Ben Castle és Kovács Ferenc sokat szólózott, ám kevés invencióval.

A közönség beszélgetéseiből elcsípett mondatok alapján állíthatom, hogy a következő együttes, a lengyel **SBB** fellépését előzte meg a legnagyobb várakozás. Miattuk telt meg zsúfolásig a Lovarda. Magam is nagyon kíváncsi voltam szereplésükre, hiszen legutóbb, 1999-ben a Petőfi Csarnokban gyalázatos koncertet

adtak. Csak fokozta a várakozást az ún. sztárvendégnek beharangozott Paul Wertico, aki Pat Metheny zenekarának volt dobosa. (Nem állhatom meg szó nélkül, hogy Wertico nevét a kiadványokon és az interneten is rosszul írták: szimpla v-v-el.) Azt hittem, hogy Wertico vendég lesz. Erre utalt, hogy két dobfelszerelést állítottak fel a színpadon. Gondoltam, az egyik Werticóé, a másik az SBB dobosáé. Nagyot tévedtem: az SBB jelenlegi dobosa Wertico. A másik doboszerelésen a gitáros Antymos Apostolis játszott. Az SBB vezetője, József Szkrzek teljes felszerelést hozott magával: egy Steinway zongorát, két Korg szintetizátort, egy Mini-Moogot, basszusgitárt és szájharmonikát.

A program: Rainbow Man, páros dobsszó-ló (Wertico és Antymos), Feel No Pain, Wertico szólója, Odlot, Strawberry Jam, Singer, Oh Singer, Bar Wah Wah, három részlet a Follow My Dream szvitből (Freedom With Us, Wake Up, Mountain Melody), páros dobsszó-ló, The Golden Harp.

Az SBB-t jól ismerők néhány új számot fedezhetnek fel eme felsorolásban. Nos, a zenekar idén április 3-á és 5-e között cseh földön új albumot készített The Golden Harp címmel. Erről valók az új számok.

Az SBB szereplése most is nagyon gyenge volt. Ennek fő oka a rossz hangosítás lehetett. Wertico dobjai minden más hangszert elnyomtak. A zenészek láthatóan jól hallottak mindent saját hangfalaikról, ám a közönség alig hallotta a gitárt, Szkrzek három szintetizátora közül kettőt szinte seholgy sem, a basszusgitár is erőteljesen szólt. A trió nagyon érzékeny felállítás. Egyetlen tag szólomának kiesése az egész produkció felborulásához vezet. Most ennek voltunk tanúi.

A régi számokra bizony nehéz volt ráismerni. Annnyira átalakítva játszották, hogy gyakran csak a szöveg alapján tudtam azonosítani azokat. Ezek az átalakítások egyáltalán nem váltak előnyükre. Az új számok zenei értékét inkább a CD-t hallgatva lehet megítélni.

Az SBB pályafutását bemutató cikkemet (lásd a Rockin'form 72-73. számait) azzal a gondolatmal zártam, hogy: "a 90-es évek SBB-je nem több nosztalgia-zenekarnál... Csak remélhetjük, hogy további pályafutásukra nem lesz igaz mostani számomra értékelésem". Reményeim némiképpen megvalósultak: az SBB új albumot készített, új turnét szervezett. De... az új album huszonhárom(!) perces és öt számból áll. Fénykorában ez a zenekar egyetlen számmal töltött ki huszonhárom percet. Mit keres amerikai dobos egy lengyel együttesben? Minek egy lengyel együttesnek amerikai dobos? Nincsen elég tehetséges lengyel dobos? Az SBB 1991-es fel-támasztása óta hat albumot készített, de ezek együtt sem érnek fel a régebbi albumaik leggyengébbikével sem. Megkockázatom, a jelenlegi SBB nem több régi dicsőségét kamatoztató vállalkozásnál.

Az alaposan megfoggyatkozott és elfáradt közönség elé éjjel egy körül lépett a **Trio Midnight** a jól ismert felállásban: Oláh Kálmán (zongora), Egri János (nagybőgő), Balázs Elemér (dob). Érdemes volt

várni rájuk. Remek játékkal jól befejezték adtak ennek a hosszú koncertnek.

Két saját számmal kezdtek: Lyric Song, Dry Dreams. Utánuk amerikai jazz-darabok következtek Cole Portertől és Ellingtontól. Játékuk kifogástalan volt. Egyénien értelmezett, ún. main-stem jazzt adtak elő, amelynek fókuszában sajátosan lírai zongoraszólások állnak. Oláh Kálmán érzékeny zongorázását Egri puha bőgőhangjai jól egészítették ki. Balázs alapfelszerelésen is kiválóan dobolt. Nagyon kár, hogy ennyire késői órán kerültek sorra.

N. Pap Gábor - Fotó: Mocsi

Második nap

A Debreceni Jazz Napok a második napra (június 30.) kinőtte az első helyszínét, és néhány házzal odébb költözött. Az új hely, a Városi Sportszarnok majdnem túl tágasnak bizonyult. Az elsőként fellépő zenekart még jó félház fogadta, ám a csarnok fokozatosan telítődött, ha fullra nem is.

A szervezők alighanem biztosra akartak menni, ezért nem hívtak most magyar formációt. Nos, ami azt illeti, el tudtam volna képzelni hatásosabb bemelegítést a honi kínálatból a francia **Briegel Bros Band**-nél, ám kétségtelen, hogy rosszabbul is járhattunk volna. A tizenkét éve működő, stabilnak nevezhető csapat (amely most járt először hazánkban) nem vonultatott fel extrát, nem zavarták különösebben a vacsora utáni ejtőzést, sörözést. Egyszerű, megbízható latin dzsesszt hoztak, pontosabban: annak valamiféle afro változatát. Utóbbi nem eshetett nehezükre, hiszen a teljes ritmus-szekció színes bőrű muzikusokból állt. A koncert elején ütős dominancia volt érezhető. Hamarosan a gitáros is bebizonyította, hogy "beszél latinul". Később mindenki kapott szóló-lehetőséget, ahogy illik, de maradandót csak az ütős, Yvon Susini tudott alkotni.

A magam részéről - ellentétben a közönség kilencven százalékaival - a **Bill Frisell Band** fellépését vártam aznap a legjobban. A gitáros már megfordult a debreceni sportszarnokban, bő évtizeddel ezelőtt, Jan Garbarek oldalán. Most akár az új Frisell-album, a "Blues Dreams" is lehetett volna a koncert apropója (az egyik hetilap ezt harangozta be), de az nem igazán jött össze. A dolog fő oka az volt, hogy a lemezen meghatározó szerepet kapott fúvósok közül Frisell egyet sem hozott el Debrecenbe. Az alapemberei viszont, mint az akusztikus gitár mestere, Greg Leisz és az állandó bőgősnek számító David Pilch, jelen voltak. A blues-témák sorjázása helyett egy nyújtott hangok özőnéből álló, vérbeli Frisell-es, izgalmas, változatos, összecsiszolt, összerélt kamaradzsessz-műsornak lehetett fültenni. A négy muzikus nagy odafigyeléssel követte és reagálta le a másik valamennyi rezdülését. Leisz például nem csinált mást, csupán kiszolgálta Frisell-t: folyamatosan pakolta a hangokat a gitárja alá, mégpedig mestéri módon. Pilch a hagyományos felfogás szerinti kísérő szerepe mellett alaposan ki-

vette a részét az együttes játéknak színezéséből is. Amikor vonót vett a kezébe, ritkán hallható hangokat csalt ki vele a hangszereiből. A dobos, Kenny Wollesen minden pillanatban érdekeszítően kevert. Az irányítás, a váltások joga és feladata persze Frisell kezében maradt.

Mintha csak az új lemez anyagát szeretnék volna kompenzálni, előben lényegesen több torzított hangot produkáltak. Nemcsak Frisell tette ezt nagy előszere-ttel (mellesleg: rettenetesen profi módon), hanem bögös csapatársa is alaposan kivette a részét a munkából. Blues is előkerült néha, de csak érintőlegesen, mintegy fűszerként felhasználva. A "Blues Dreams"-ről jó, ha két számot elővettek. Vigyorral a képükön, a poén kedvéért countryt is nyomattak. Mit mondjak, hiányoltam volna!

A közönség többségének előzetes várakozásához képest egy más összetételű csapat más műsorral állt elő. Más mennyiséget kaptunk tehát, de a megszokott, magas minőségben. Nos, valami ilyesmi az, ami miatt érdemes koncertre járni! És hol volt még az estnek vége?

Marcus Miller semmi érdemlegeset nem csinált, éppen csak befejezte a beállást, máris felcsattant a taps! Azt hiszem, az e-féle megnyilvánulás a világsztárság egyik különös ismertető jele. Engem viszont megijesztett: féltem, hogy ezek után túlságosan bulira veszi a figurát. Különösen, mert az utolsó, "M2" címet viselő lemeze jelentős részében cél nélkül virgákat dobált egymásra. Márpedig, a groove nem lehet (ön)cél, szerintem, legfeljebb eszköz, ám neki mintha más lenne a véleménye.

A biztonság kedvéért, meghallgattam otthon a Miles Davis-szel készített munkái közül azt, amelyikből oroszlánrészt vállalt ("Tutu"), és amelyik elkészülte után először jött Budapestre, Davis oldalán ("Amandla"). Akkor még határozot-tan a zenéé, nem pedig annak díszítő elemeié volt a főszerep. Ezek után az volt az érzésem, hogy Miller sokat tanult Davis-től, de nem eleget.

A koncert elején Miller, mintha csak igazolni akart volna engem. Hatalmas szolóval kezdett, ami még teljesen rendben volna, de ugyanúgy folytatta! Észvesztő elánnal, megállás nélkül nyomta a dzsesszfunkot. Amikor mégsem szóló-

zott, akkor is annyira szolisztikusan pengetett, hogy mellette senki nem rúgha-tott labdába. Egy ismert tévés személyiség nem bírta cénával: eltávozott a te-remből. Üzenem, hogy sajnálhatja, mert a dolgok menetében gyökeres fordulat állt be. Gondolt egyet Marcus barátunk, és hagyta kibontakozni a társait is. Első nekifutásra a fúvósok ezt szédületes pár-bajjal hálálták meg, az est egyik csúcspontját produkálva! Aztán, Miller lá-gyabb hírokat is meg mert pengetni, majd a legnagyobb meglepetésemre el-kezdte az "M2" egyik legjobban sikerült darabját, az ott vokálisan felhangzó "The Amazing Grace" sokadik feldolgozását - basszusklarinéton! Talán mondanom sem kell, hogy klassziszokkal jobb basz-szusgitáros, mint fúvós. Ezek után még klarinétal is próbálkozott, hátha tényleg gyönyörködtet a változatosság...

A "fő műsor" végére egy elemeire szedett, majd funkysan, háttorzongatóan és zse-niálisan összerakott "Come Together"-t tartogatott. Válaszul standing ovation-t kapott, teljesen megérdemelten! A Grammy-díjas, filmsztár külsejű fickó, a potenciális Pastorius-utód ezzel Debre-cenben is kétséget kizáróan bebizonyí-totta: ő a dzsesszfunk királya!

A ráadás: Davis-szám. Nem utánérvés, nem megidézés, csupán tiszteletadás. Mert Miller mégiscsak jó tanítványnak bizonyult.

Marcus Miller

POPZENEI SZOLGÁLTATÁSOK IRODÁJA

5 évesek lettünk! Köszönjük az eddigi bizalmat!

St-Art Produkció

Továbbra is várjuk szíves érdeklődésüket, teljeskörű produkciós szolgáltatásainkra! (Zenekarok, rendezvények, események részére)

Produkcióink: Áramház című rockzenei rádióműsor hálózata és Zenemix című pop-rockzenei magazinműsor a vidéki rádiók és TV-k műsorán, minden hónap közepén és végén!

Nézzon – Hallgasson – Hirdessen!

Bővebb infó: St-Art Produkció:

Tel.: 06-20/924-67-05, Tel./fax: 204-94-89

Levélcím: 1119 Bp., Fehérvári út 161. (Panasonic Topex Kft.)

MEGA ROCK PUB

Bp. XIV. Öv u. 210. (Erzsébet királyné-Öv u. sarok)

Asztalfoglalás: 221-46-94

Nyitva: minden nap 12 órától - hajnalig,

Melegkunya 02-ig
Belépés ingyenes!

KONCERT UTÁN ROCK DISCO - Dj Eric, Dj Tomi

Július

3. kedd - 100-as klub (Csipkebagó, VW, Sovány Vigasz)
5. csütörtök - Kyru Gotta Humble
6. péntek - U2 est - Inka-H
7. szombat - Cool Head Clan
8. vasárnap - MEGA TINI PARTY
9. hétfő - INERDZIA (Italy) streetpunk + Böiler, Human Error, Hátsó Szándék
10. kedd - 100-as klub (Keserű Gilisza, 06-90)
12. csütörtök - Mother Funker Fan-kör Papp Gyulával (ex-Dinamit, Skorpio)
13. péntek - I. Californiai Deszkás Fesztivál (Bankrupt, Deadbeats)
14. szombat - Black-Out
15. vasárnap - MEGA TINI PARTY 17-20 óráig
15. vasárnap - Civil Rádió Feszt. (Blues Street, Croom, Never Wood)
17. kedd - 100-as klub (TEDD AZTI, Demagóg, Kollega és Káder)
18. szerda - Greenpeace, Galapagos klub
19. csütörtök - Kyru Gotta Humble
20. péntek - Hooligans
21. szombat - Zártkörű party
22. vasárnap - MEGA TINI PARTY
24. kedd - 100-as klub (Tömberdek, Betyárkörte)
25. szerda - Blues Condition
26. csütörtök - Mother Funker Fan-kör Papp Gyulával (ex-Dinamit, Skorpio)
27. péntek - Depresszió Fesztivál (Replika, Depresszió, Marekrizum)
28. szombat - M.A.K. + C.A.F.B.
29. vasárnap - MEGA TINI PARTY
31. kedd - 100-as klub (Tekintetes úr)

Augusztus

3. péntek - Mega Rock Buli
4. szombat - Mega Rock Buli
10. péntek - Ramones "In Memoriam" Mánia sztárvendégekkel
11. szombat - Snake Heart
17. péntek - Superbutt
18. szombat - Nemesis
24. péntek - Actio
25. szombat - Antiparádé Fesztivál

Megközelíthető: Mexikói úti földalatti végáll.-tól 69-es villamos; Őrs vezér tértől 62-es villamos; Keleti pu. 67-es vill. pótló busz; Bosnyák tértől 24-es busz; 173-as éjszakai busz a Keleti pu.-ig 30 percenként.

I. QUALI-TOP KUPA
DRAGBIKE STREET BIKE VERSENY
2001. augusztus 4.
csőnap augusztus 5.
Ózd, Brassói út.
¼ mérföld mért szakasz
azaz 402 méter Fullgázon !!
Nevezés a helyszínen 08-tól 10-ig.
Érkezés: 08-tól 11-ig. Aerobic és kajakadór show 11-től 12-ig. Verseny 12-től.
Info.: 06/30-9853-057

KONCERN 10 ÁRUL
JESSE JAMES
& BANDÁJA
REMORSE
FüregRókaLábak
EMPIRE

AMM GAM STIHL GAZZARD GaGa

Hobo

Blues Jim Morrison-nak

Július 3-án volt harminc éve, hogy meghalt Jim Morrison. Ezen a napon a Hobo Blues Band emlékkoncertet adott, továbbá megjelent Blues Jim Morrisonnak címmel Hobo lemeze. Ebből az alkalomból beszélgettünk Földes Lászlóval munkatársunk, Nemes Nagy Péter a HBB hétfői Petőfi Csarnok-beli nyári sörkertő buli-ján...

Rockinform: Mit jelent számodra Jim Morrison munkássága és versei?

Hobo: Nagyon nagy és nagyon izgalmas tapasztalat volt a dalszövegeinek fordítása után hozzájutni a verseihez. Egy teljesen eredeti gondolkodót ismertem meg benne és még világosabbá vált számomra, hogy abban a rockzenében, ami a '70-es években volt, már nem nagyon talált volna helyet, és nem is keresett. Úgy gondolom, hogy dalszövegeinek is egy teljesen szubjektív világa van, de a verseinek különösen. Teljesen eredeti, az amerikai költőkhöz, Walt Whitman-hez, Ginsberghez vagy a dalszövegírók közül mondjuk Bob Dylan-hez képest is egy teljesen eredeti gondolkodású, külön, követhetetlen úton járó ember volt. Nekem Morrison nagyon sok erőt adott.

R.I.: Befolyásolta-e a Hobo Blues Band irányát Jim Morrison és a The Doors?

Hobo: Nem, egyáltalán nem befolyásolta, mert a zenészek, akikkel játszottam, nem nagyon szerették. Morrison és a Doors zenéje nem egy gitárcentrikus zene. A Hobo Blues Band többi dalához, a Rolling Stones-hoz, vagy a néger blueshoz képest is szövegcentrikusabb, és ezt elég nehezen tűrték a zenészek. A '80-as évek közepén, Fuchs Laci idejében volt egy korszak, amikor két-három éven keresztül játszottunk egy teljesen komplett, kétórás Jim Morrison műsort. Az ő távozásával aztán ez is, és a másfajta költészet is kikerült a programból. Az alkotói munkát egyáltalán nem befolyásolta tehát Morrison és a Doors, mert nem ilyen fajta zenét írtak a kollégáim és én sem ilyen szöveget. De nagyon erős példa volt ahhoz, hogy az ember a saját útját keresse meg. Úgy gondolom, hogy a Hobo Blues Band-ben is inkább a szövegírás volt mindig az, ami nem hasonlított semmire - a zenékkel szemben.

R.I.: Most, ahogy említetted Fuchs Laci nevét, jut eszembe zenekarod új zongoristája, Nagy Szabolcs. Vele lehet ezt a fajta, Doors-féle utat csinálni?

Hobo: A Doors is, meg a Tom Waits is egy kirándulás, amit játszom vele. Ő

nagyon jó komponista. Egyrészt összefogja a zenekart, másrészt pedig úgy gondolom, hogy nagyobb lélegzetű művekben is, nemcsak dalokban tud gondolkodni, és én készülőök egy ilyenre, amihez társat keresek és bízom benne, hogy benne megtaláljam.

R.I.: Már régóta készültél az új Jim Morrison album elkészítésére, vagy esetleg az évforduló hozta előbbre a dolgot?

Hobo: Ez a lemez a kiadó felkérésére készült. Ugyanez a kiadó, a BD Records öt évvel ezelőtt kiadott egy anyagot, az Amerikai imát, és azt szerettem volna folytatni. Mivel ez a zenekari felállás alkalmasabb, mint ami legutóbb volt, így belevágtunk ebbe a dologba, és úgy gondolom, hogy az előző két Doors publikációhoz képest a mostani zeneileg sokkal jobb, mint az "Amerikai ima" vagy mint az a bakelit lemez. Sokkal végiggondoltabb és ez nyilván Szabolcsnak is köszönhető, meg Varga Jánosnak. Az Amerikai ima és a mostani lemez között nincs semmi átfedés, tehát a két anyag nem

csak annyiban tér el egymástól, hogy az egyik koncert, a másik pedig stúdiófelvétel.

R.I.: Az emlékkoncertet már jó korán reklámoztátok a Hobo Blues Band nevével, az emléklemez pedig Hobo név alatt jött ki.

Hobo: Pribil Gyuri csak vendég volt a lemezen, azért nem Hobo Blues Band néven jelent meg, nehogy valaki arra gondoljon, hogy Gyuri kimaradt a zenekarból.

R.I.: Mi alapján válogattad a lemezre, illetve a koncertre kerülő dalokat?

Hobo: Az albumra tíz dal került, de eredetileg tizenhat készült el, ám hatnak (pl.: "Óda Los Angeles városához", "Furcsa a nép", "A rock anatómiája" stb.) még várunk az engedélyére. A kiadó egyébként tervezi, hogy karácsonyra ezzel a hat számmal kiegészítve, díszdobozban kiadja a két lemezt.

Próbáltam egy ívet adni a lemeznek, illetve az estnek. Figyelembe vettem a dalok szövegét, az egész tempóját, hogy odajusson, ahová. Szándékosan tettem "A vég"-et a ráadásba, azért, hogy a hegedűs, Szarka Tamás a Ghymesből meg tudjon mutatkozni egy olyan helyen, ahol nagyon nagy reflektorfény esik rá. Tudtam, számítottam rá, hogy mit fog csinálni. Azokat a pontokat, amelyek ehhez az ívhez nem voltak elég világosak, azokat versekkel pótoltam. Nagyon tudatosan kialakítottam,

hogy ne olyan legyen,

amilyenek a korábbi Morrison-koncertek voltak, sőt két saját dalt is írtunk, a "Séta a Pere Lachaise-i temetőben" és a "Blues Jim Morrisonnak" címűeket. Ezek még a saját repertoárunkban is nagyon izgalmasak. A "Séta a Pere Lachaise-i temetőben" című dalunkhoz fogható az elmúlt huszonnégy évben nem volt. Szerintem jól is tett az egész műsornak, hogy a mi viszonyunkat Jimhez egy kicsit megmutattuk.

1. Vándor az úton
2. Szeress kétszer
3. Spanyol karaván
4. Miss Maggie McGill
5. Vad szerelmem
6. A másik oldalra törjünk át
7. Lobbants lángra
8. Amerikai ima
9. A vég

1. Invokáció (bevezető szöveg)
2. Blues Jim Morrisonnak (új felvétel)
3. Vad Srác (Wild Child)
4. A Spion (The Spy)
5. Országúti Fogadó Blues (Roadhouse Blues)
6. Öten Egyért (Five to One)
7. Alabama Song
8. A Napra Várva (Waiting For The Sun)
9. A Zenének Vége (When The Music Is Over)
10. Séta a Pere Lachaise-i temetőben (Chopin e-moll prelude)

R.I.: Amikor a koncerten meghallottam Chopin e-moll prelűdjét, akkor eszembe jutott, hogy használtátok Chopint a Ginsberggel közös lemezeteken.

Hobo: Andrzej Wajda "Hamu és gyémánt" című filmjében hallottam Chopint, de azt, hogy itt most Chopin legyen, a Pere Lachaise temető hozta, mert Chopin is ott (Párizsban) van eltemetve, több más híresség mellett.

R.I.: Hallottad a Stoned Immaculate című Doors-emléklemezt?

Hobo: Nem. Nem hallottam.

R.I.: El tudnád képzelni a Doors együttest más énekessekkel? Napról-napra röppennek fel hírek arról, hogy esetleg Ian Astbury (a) The Cult énekesese csatlakozhat a csapathoz.

Hobo: Nem tudom megítélni, mert olyan ez, mint a film. Egy nagyszerű színész, Val Kilmer eljátszotta Morrisont, fantasztikusan, de hát ő mégse Morrison. Az egy másik zenekar lenne, bár lehetséges, hogy megvannak a jogok, hogy a három túlélő csinálja azt tovább. Tudom, ki az az énekes, és az egy jó ember. Ez olyan dolog, mintha a Hobo Blues Band játszana nélkülem. Úgy gondolom, hogy ez nagyon nehéz feladat, de hát lehet... Majd kiderül, hogy milyen, meg kell hallgatni.

R.I.: Mostanában szó volt arról, hogy megjelenik egy könyved.

Hobo: Most jelent meg ötszázötven oldalon és "Hobo blues" a címe. A dalszövegeim, fordításaim, novelláim, egy

monodráma és egy-két rockzenével kapcsolatos írás van benne. Fodor Lajos nevű úr szerkesztette, nem én csináltam a könyvet. Egy böhöm nagy, fényképekkel teli, hatalmas kötet. A Cartaphilus adta ki, akik "A zenének vége" című Jim Morrison kötetemet vagy Göbölös N. László "Jim Morrison" könyvét újra kiadták. Ők akarnak mindent kiadni tőlem. Jövőre lesz egy Rolling Stones-kötet, amit már most írok a zenekar negyvenedik születésnapjára.

R.I.: Mennyiben veszed föl ehhez a kapcsolatot a Rolling Stones együttesel?
Hobo: Egyáltalán nem keresem velük a kapcsolatot. Az én Rolling Stonesomról írok. Amit róluk meg lehet tudni, azt megtudhatja mindenki. Szabadság van, és minden könyv megvásárolható. Arról írok, amit nekem jelentettek, meg ahogy én fölöttem. Ilyen generációs dolog ez inkább.

Szabad kezet kaptam erre, és nem azt akarom, hogy összegyűjtöm azt a rengeteg mindent, amit már mások összegyűjtöttek és azt magyarul kiadom, ahogy húsz évvel ezelőtt se ezt csináltam. A véleményemet írom le le különböző lemezekről, történetekről, az ő szerepükről.

R.I.: Az Új Színház tagja vagy. Milyen színházi terveid, feladataid vannak?

Hobo: Két darabban, egy vígjátékban és egy drámában fogok játszani. Bulgakov Moliere darabjában és Feidon "Bolha a fülbe" című gyalázatos vígjátékában. Ezek kis szerepek ahhoz képest, hogy a "Vadászat"-ot 2002 áprilisában vagy május elején színpadra visszük. Egy szcenikus koncert lesz, tehát nem színdarab. Nem más jelleget kell a Vadászatnak adni, hanem egy csomó lehetőséget, amit a színházművészet adhat. Két felvonás, kétszer hetven perc, benne harmincöt dal, köztük egy csomó olyan, amit betiltottak, vagy ami csak más lemezekről maradt le. Nagyon érdekes lesz és nekem ez a legnagyobb vágyam. Régen szeretném már ezt megcsinálni, és eddig nem sikerült. Készen van a darab, megvannak a számok, benne lesz a Hobo Blues Band is, az egész zenekar. Az előadás forgatókönyve is kész, tudjuk, milyen dalok lesznek és a prózai részek is megvannak. Tehát csak próbálni kell. Sajnos a film álom marad, mert nem tudok összeszedni annyi pénzt, hogy elkészülhesen.

Mind a két lemezt a MUSIC Budaörs Kft. terjeszti, és postai utánküldést vállal (akár régebbi albumokból is). Elérhetőség: tel.: 23/440-582, e-mail: cdmarket@westel900.net

Július 29-én Kapolcson a művészeti napok kertében a teljes Jim Morrison-est előadásra kerül!

A ZENÉNEK VÉGE...

A Hobo Blues Band emlékműsora Jim Morrison halálának 30. évfordulóján Budai Parkszínpad, 2001. július 3.

Sokan az utolsó pillanatra hagyták a jegyvásárlást, így még fél kilenckor is sor kígyózott a pántár előtt, ahová erősítést kellett kérni. Amikor mindenki bent volt, akkor Hobo a színpadról lejött a nézőtérre, magával vitt egy lányt és egy fiút, akiket arra kért, gyűjtsanak meg egy hatalmas gyertyát. Ez a gyertya végig égett az előadás alatt. A zenekar Pribil Gyuri nélkül kezdett a színpadon. Hobo Morrison stílusában konferált, de nem utánozta szolgálait. Az első négy szám alatt nem éreztem lendületet, "húzást", pedig a zenészek külön-külön jól játszottak. A keveréssel lehetett valami gond. Aztán az 5. számmal bejött Pribil Gyuri mint vendég és az addig üresnek tűnő hangkép jobb lett, "húzni" kezdett a zene. Gyuri a bluesos darabokban (5., 6.,

13. és 18., lásd koncertmenü) volt jelen. A műsorban három olyan szám hangzott el, amelyek még nem kerültek lemezre, ezek a Kocsik zúgnak ablakom előtt című darab, Varga János hosszú gitárfelvezetőjével, majd orgona szólóval, valamint A rock anatómiája és a Furcsa a nép. A verzék után Pribil kanyarított egy jó virgát. Varga Jani gitárszólói bár emlékeztettek a Robbie Krieger féle hangzásra, de egyéniek voltak. Nagy Szabolcs orgona hangjai tetszettek, de jó volt a kuplészerű darabokban is zongorajátéka. 105 perc után, a Blues Jim Morrisonnak című új saját dal bemutatását követően lement a zenekar, de a ráadást nem kerülhették el. Ekkor jött A vég, benne meglepetésre Szarka Tamás, a Ghyms együttes hegedűse. Féllelmesen jó volt a hegedű hangja ebben a darabban. A második ráadás Chopin e-moll prelűdjére épült Hobo és Nagy Szabolcs előadásában. Gyertya elfűj..., és az estnek is vége. Teltház előtt korrekt, jó előadás, esőisten is megkímélt. Talán a hang lehetett volna jobb, vagy ne legyen telhetetlen...? De azért a zenének csak nincs vége?

(nnp)

Koncertmenü:

1. Vad srác, 2. Szeress kétszer, 3. Vándor az úton, 4. A rock anatómiája (részlet), 5. Maggie McGill, 6. Kocsik zúgnak ablakom előtt, 7. Furcsa a nép, 8. Öten egyért, 9. A zenének vége, 10. Vad szerelmem, 11. Alabama Song, 12. Spion, 13. Országúti fogadó blues, 14. Vártuk a napot, 15. Lobbants lángra, 16. A másik oldalra törjünk át, 17. Amerikai ima (részlet), 18. Blues Jim Morrisonnak, 19. A vég, 20. Séta a Pere Lachaise temetőben

John Mayall

PeCsa szabadtér
2001 június 26.

Budapesten a harmadik évezredben is

John Mayall az elmúlt tizenhat év óta hatodszor jött hazánkba. Ezúttal legfrissebb albumát, a sztárvendégekkel teletűzdelt Along for the Ride-t hozta természetesen a vendégek nélkül. Nyilván nem 4500.- HUF lett volna a jegy az utóbbi esetben, meg egy-egy számért akkora stábot hozni...?! De hát nem is azért szoktak vendéget hívni egy albumra, hogy aztán már mindig vele fusson a nóta. Szóval a Bluesbreakers jött, ahogy szokott.

Az 1985-ös első magyar koncertkörút óta Joe Yuele folyamatosan Bluestörőként püföli a dobokat. Ha az utcán jönne szembe, senki se mondaná meg, hogy egy nagyszerű muzsik. Akárcsak a pufók, vagy inkább hordóhasú Buddy Whittington, aki harmadszor tartott Johnnal. Hasa alatt a kitérdesedett jeans (bocsi, farmer), az inge fölcszik, ...szóval, mint egy kocsmapultot támasztó rakodómunkás. De amit játszik...! Még Johnny Winter-őrült haverom is "betekeredett" tőle. A basszeros Hank van Sick-le először jött hozzánk - egész jó "pedigrével, lásd a hivatalos Mayall honlapot (www.johnmayall.com), amire a Mester maga is hivatkozott a koncert során. A Bluesbreakers ezúttal kiegészült Tom Cannings billentyűssel.

A band két darabbal indított, melyeket Buddy énekelt egészen jól. A tempós bluesok rendben voltak, aztán egy hosszabb zenekari felvezető után vibrálni kezdett a levegő és a 67 éves Mester ruganyos léptekkel jött a színpad közepére, ahol saját billentyűzete, gitárja és szájharmonika arsenálja várta. Szinte zsinórban eljátszottak úgy tíz számot az új albumról. Mayall a billentyűs háttér mellett kevesebbet zongorázott és meglehetősen sokat gitározott, többnyire slide-gyűrűvel. Szájharmonika játéka változatlanul az erőssége. Nekem bejön az éneke is, bár tudom, hogy nem mindenki kedveli. Az új - majdnem azt írtam, ismeretlen - számok pörgősen követték egymást és a szép számban egybegyűlt közönség is vette a lapot. (A blues kötött formái miatt még az új számok sem szoktak ismeretlenként hatni.) A publikum azért szemmel láthatólag a középső korosztályból került ki, akik nem épp a Chumbawambával szívták magukba a zene szeretetét. Az eddigi Mayall-turnék magyar állomásain többnyire a régi, bevált bluesok eljátszása volt műsoron, egy-egy szám becsúszott az újak közül, amik azért nem is annyira újak zeneileg, inkább csak szövegieleg. A műsor vége felé azért előjött egy-két régi téma is. Az 1966-os "Beano" albumról a Have You Heard és a Hideaway (beleszőve néhány más téma is) és természetesen elmaradhatatlan volt ezúttal a Room to Move. (Csiki-csiki-bap-bap-boom) A részletes koncertmenüt nem áll módomban mellékelni, mert "jobb emberek" valahol "megszabadítottak" jegyzeteimtől, meg néhány tudósításokhoz szükséges kelleimeitől. Talán majd felébred a lelkiismeretük, lévén zenei rendezvényen történt az eset... (Addig is mindent jól!)

-s -y -r- Fotó: Dávid Zs.

Szerelemmel kapcsolatos gátlások

Dave Navarro

Júniusban jelent meg a Red Hot Chili Peppers egykori gitárosának első szóló albuma Trust No One (Ne bízz senkiben) címmel, amellyel egyidejűleg napvilágot látott első könyve is, mely a Don't Try This At Home címet kapta. Az alábbi interjúban a jelenleg Jane's Addiction tag a lemez dalairól nyilatkozik, majd néhány kérdésre is válaszol.

REXALL

Az első dalt egy Rexall nevű gyógyszerár inspirálta, mely szülővárosomban, Hollywoodban található. Érdekes, hogy a szüleim is itt ismerkedtek össze. Ebben a gyógyszerárban van egy kis fülke, ahol azonnal készíthetsz magadrol fényképet. Bárkivel is csináltam ott fotót, egy idő után eltűnt az életemből, így azt találtam ki, hogy a fülke megszünteti a kapcsolataimat. Így a dal is a kapcsolatok végéről szól, arról, hogy milyen is az, amikor már elmúlt a "várázslat". Nagyon fontos dala a lemeznek, mivel az album tartalma és a szövegek sokszor a kapcsolatok, az élet és a szerelem negatív oldalával foglalkoznak. Nagyon tetszik nekem, hogy a könyv és a lemez kiegészítik egymást, mivel a számokban a témával kapcsolatos kérdések átvitt értelemben merülnek fel, a könyvben pedig a szó szoros értelmében vett válaszokat kapjuk.

HUNGRY

Amikor ezt a dalt írtam, volt egy barátnőm, akit nem mertem közelebb engedni magamhoz, mert féltem egy komolyabb kapcsolattól. Éppen ezért csak szállodákban, éjszakai bárókban, vagy nála találkoztunk. Rövid találkák voltak ezek, amit az én részemről a félelem indokolt. Egyszer felhívtam és azt mondta: "itt az ideje, hogy továbblépjünk". A dal is arról szól, mennyire vágyok a szerelemre, ugyanakkor mennyire félek attól, hogy megtalálom.

SUNNY DAY

Ez egy nagyon cinikus és ironikus dal a kettősségről. Odakinn süt a nap, csiripelnek a madarak, miközben én belül teljesen egyedül vagyok, fázom és reszketek. Szó van benne olyan emberekről, akiket nem nevezhetsz a barátaidnak, mert kapcsolatunk felületes és csak akkor kezdenek el érdeklődni irántad, amint feltűnsz a TV-ben. Akkor aztán állandóan csörög a telefon, és azt mondják mennyire hiányoztál, hol voltál eddig. Valójában azonban te kérdezheted: "és ti hol voltatok két évig?".

MOURNING SON

Saját magamról szól, a szomorú gyermekről, aki megpróbálja legyőzni az édesanyja halála után megjelenő démonokat. Tizenöt évesen veszítettem el őt, akit - nagynénemmel együtt - az akkori barátja ölt meg. Ez adhat némi támpontot ahhoz, hogy a szerelemtől való félelem nálam honnan is fakadhat. A Rexall-ban a szüleimről is szó esik, akik hét éves koromban váltak el, majd a következő mé-

lyebb kapcsolat, amelybe édesanyám került, a halálával végződött. Most már kezdek elég idős lenni ahhoz, hogy lássam, honnan is származnak a szerelemmel kapcsolatos gátlásaim. Gyerekként csak azt láttam, hogy rengeteg fájdalmat okoz, s ez a negatív szemléletmód az életem más területeire is áttért.

EVERYTHING

Ez a dal egy gyönyörű, tehetséges színésznőről szól, akinek mindene megvan, de heroin-függővé válik. Amíg nem használt drogot, jó néhány évig a barátom volt. Amint azonban elkezdte az önpusztítást és majdnem megölte magát, akkor vetődött fel bennem a tragédia cinikus idealizálásának gondolata. Valójában mindent elveszt, de a refrén mégis így szól: "mindene megvan". Ezt az életstílust én is megtapasztaltam és végül semmim se maradt.

NOT FOR NOTHING

Egy olyan kapcsolatom végetéréséről szól melyben a nőt jobban érdekelte a státuszom és az ünneplésem, mint saját magam. Néhány év együttélés után azt mondogatta nekem, mennyire hiányolja azt, aki voltam. Én azonban úgy éreztem, hogy ugyanaz vagyok, mint régen. Úgy éreztem, hogy amikor találkoztunk, ő azt gondolta, én majd valaki más leszek és az a személy hiányzott neki. Ez valószínűleg összefügg azokkal a külsőségekkel, melyekre az emberek egy művész, vagy színész láttán asszociálnak.

AVOIDING THE ANGEL

Ez a dal ismét a szerelemtől és magányosságtól való félelem témáját járja körül. Valójában az egész lemez erről szól: szembesülnöm kell azzal, hogy félelmeim honnan erednek és ezt el kell fogadnom. Nyilvánvaló, hogy szüleim elválása, majd édesanyám és nagynéném halála meghatározó élmény, s ebből fakad az, hogy bármihez, vagy bárkihez is kötődök érzelmileg, mindig attól rettegek, hogy elveszem.

VERY LITTLE DAYLIGHT

Hallottam egyszer egy mondást, miszerint az embert a legféltettebben őrzött titkai fogják megölni. Akkor azt gondoltam, én ismerem a titkaimat és nincs semmi bajom, de mások titkaitól nagyon meg tudok rémülni. A dal mások titkaival foglalkozik, azzal, amit én nem tudok s ezt a túl sok gondolkodásból fakadó paranoid állapotot tükrözi. A refrén több kérdést is feltesz, mint pl. mennyi titok lesz még, hányféle emberi kapcsolat. Ez összefüggésben áll azzal is, hogy régebben aszerint a filozófia szerint éltem, hogy ha valakinek szert teszek a barátságára, az később vagy elhagy, vagy meghal; bárhogyan is, de valakit nagy fájdalom ér. Mára ez megváltozott és most már azt gondolom: talán tanulhatok valamit, amit a következő kapcsolatomban hasznosíthatok, talán kaphatok egy kis élvezetet, egy kis békességet, egy kis józanságot.

VENUS IN FURS

Ez egy régi Velvet Underground szám feldolgozása, amit mindig is szerettem. Egy részét a Red Hot Chili Peppers-szel is előadtuk koncerten. Amikor ezt a lemezt felvettem, a dobosuk, Chad Smith csatlakozott hozzám ebben a dalban. Olyan dolgokhoz szolgáltat csodálatos zenei háttérrel ez a dal, melyek mindig is érdekelték. Lehetőségem volt arra is, hogy eljátszszam Lou Reed-nek, és úgy tűnt, tetszett neki ez a változat és nagyra becsülte a munkámat. A vele való találkozás és a véleménye hihetetlen élmény volt számomra.

SLOW MOTION SICKNESS

Az album lezárása szempontjából fontos ez a dal, mely a lemez végén egyfajta bocsánatkérés azoktól az emberektől, akiket megbántottam, és elismerése annak, hogy sok mindent rosszul ítélt meg. Gyerekként sokszor megérintett az általam hallgatott zenéből jövő fájdalom, de valamennyire megnyugtatót a tudat, hogy nem én voltam az egyetlen, aki így érzett. Éppen ezért ezen a lemezen azért is esik oly sok szó a fájdalomról és szenvedésről, hogy akik mindezt ugyancsak megtapasztalták, azok tudjanak róla, hogy nincsenek egyedül, és van lehetőség a továbbléésre.

VOLT EGYSZER egy Ifipark

Petöfi Csarnok - szabadtéri színpad, 2001. június 9.

Mondj valamit a lemezről zenei szempontból is!

Eddig a projectig elsősorban gitáros voltam, ez a hangszer volt önkifejezésem eszköze. Most, hogy képes voltam megírni a dalokat és összeállítani a zenei koncepciót, kevésbé hagytakoztam rá. Éppen ezért ez nem egy gitár orientált lemez, sokféle hangszer és elektronikus elem is megtalálható rajta. A dalok többségét - még a keményebbeket is - vagy akusztikus gitáron, vagy zongorán írtam. A lemeznek van is egy eredeti, akusztikus változata, melyhez az idő múlásával egyre többet tettem hozzá, így alakult már Ozzyval is, valamint barátom Pinky, aki háttér vokálizik a Mourning Son-ban, és John Brion aki a Fiona utolsó albumának producere volt. A gitárok nagy részét én játszottam, de nem azért mert azt gondoltam, hogy én vagyok a legjobb, hanem azért, mert én voltam kéznél.

Mit hallgatsz mostanában, milyen stílusok vannak rád hatással?

Ez állandóan változik, mert mindig vannak bizonyos szakaszok az életemben, melyeken keresztül megyek. Gyerekkoromban rockzenekarban szerettem volna gitározni, ezért akkoriban csak a gitár-orientált hard rock és a heavy volt az, amit hallgattam, például a Led Zepelin, vagy a Cream. Amikor már kicsit idősebb voltam, akkor elkezdtem agresszívabb dolgokat hallgatni, például punk-rock-ot, és metált. Később hosszú időre nagyon megkedveltem a klasszikus zenét, ám a populárisabb dolgokra mindig csak akkor figyeltem fel, amikor azok már lecsengtek. Mostanában nagyon sok elektronikus zenét hallgatok, például az Aphex Twin-t, Chemical Brothers-t Massive Attack-et és más DJ-eket, amelyek most nem igazán újak de sosem figyeltem oda rájuk és ahhoz egyébként sem kötődtem. Ezek a fajta instrumentális zenék azért is jók, mert gyakran remek háttérzenének bizonyulnak ahhoz, hogy kitisztuljon a fejem. Ezek nem idéznek fel bennem emlékeket, mint ahogy teszi ezt sok másfajta zene. Ha például beteszek egy Nirvana lemezt, tudom, hol voltam akkor, amikor először hallottam, mi történt és mit éreztem. Néha éppen ezért nehezemre esik őket meghallgatni.

Milyen terveid vannak a jövőt illetően?

Szerencsésnek érzem magam, mert elég kreatív személy vagyok, és valószínűleg még sokáig fogok zenélni. Ami az új lemezt illeti, szeretnék turnézni vele, és klipet készíteni hozzá. Szeretnék sokféle projectben részt venni, mert ez nagyfokú szabadságot biztosít számomra. Természetesen zenekaromról, a Jane's Addictionról sem feledkezem meg.

Összeállította: szabógé

jól foglalta össze a zenekar (nemcsak) ifiparkbeli korszakát. Pataky Attila és Gömöri Zsolt az Eddát idézte meg tíz percre az Álmodtam egy világot és a Minden sarkon álltam már előadásával. A Karthago fél órát töltött a színpadon és hat sikerdarabját adta elő. Az ős Bikini Nagy Feróval és a Go Go Boys-szal mintegy húsz percig nyomta. Németh Lojzi helyén a jelenlegi Beatrice basszerosa szerepelt. A banda gyöngyszemeiből elevenítették fel néhányat, végére hagyva a Lángosképűt.

Ezután egy magyar rocktörténetinek nevezhető esemény következett. Este fél 11 után néhány perccel Arató András bejelentette: "A színpadon Póka Egon vezetésével a P. Mobil!" Erre még nem volt példa, Lóri nélkül lépett föl a Mobil. A Rocktóberrel indítottak, de a zenekarvezető távollétének indoklására nem kellett sokat várni, mert Póka felkonferálta, hogy a banda előadja "A zenészeket leverik" című műsorát. Ezután jött a "Maradsz aki voltál, leszel aki vagy..." A számok között a basszusgitáros több célzást tett Schuster Lóri előző heti megverésére. Még két Mobil szám után bejött Bill és innen "A zöld, a bíbor és a fekete" után egyfajta Hobo Blues Band program következett a Három 20-szal, a Kőbánya blues-zal és a Kopaszkutyaival.

A rockerek után a pop zene hívei kapták meg a maguk adagját a Gemini előadásában a Néked csak egy idegentől a Ma-Nah, Ma-Nah-ig. Ekkor már tovább ritkult a nézőtér létszáma, hiszen éjjel felé járt már az óramutató. És még hátra volt Zalatnay Sarolta, Fenyő Miklós és az Old Boys együttes. Nostalgia és rock and roll. Kicsit sok volt a jóból... És, ha már nostalgia: miért nem lehetett zsíros kenyeret vagy pogácsát kapni, miért csak pizzaszelettel tömhette a fejét a nagydémű? A korabeli vizezett langyos "lőbányai homályost" azonban örömmel nélkülöztem, bár az egykori sör árakra gondolva...

-s -y -r - Fotó: D. Zsolt

CSAK ITT? CSAK MOST?

A Palermo Boogie Gang a New Orleansban
2001. június 8-9.

A főcím kérdőjelei helyén a plakátokon felkiáltójelek álltak. Nem tudom ki hogy' van vele, de én már régóta unom a bombasztikus jelzőket, a sok utolsónak kiáltott koncertet, a csak nálunk, csak itt stb. kitételeket. A zenekaroknak, szervezőknek sikerült szinte minden lehetséges jelzőt lejártni, csontig lerágni, mert használták minden alkalommal, ha kellett, ha nem. Kövezzetek meg, de főleg akkor érzem ezt nevelésesnek, ha egy szűk réteget megmozgató zenekart próbálnak meg így eladni. Isten látja lelkemet, nagyon szerettem a Palmót, de engem bánt, ha így próbálnak közönséget toborozni nekik egy újbóli fellépéshez. Az 1997-ben a Szigeten utolsó koncertjét adott Palermo Boogie Gang ismét színpadra lépett a főváros exkluzív szórakozóhelyén. (Igaz, két évvel előzt a paksi fesztiválon volt már egy repríz öt szám erejéig, de ki törődik azzal, ami nem Budapestzen történiék?)

A fiúk kissé darabosak, bizonytalanok voltak az első napon kezdetben. Aztán fokozatosan jöttek bele és egyre felszabadultabban játszottak. És amikor Bacsa Gyuszi a nyakába vette a tangóharmonikát, előkerültek a régen hallott zydeco nóták, a lelkesebbek táncra perdültek a színpad előtt. Majd jöttek a bugi-vugik is. Az egy órás első rész után a második etap már a régi időket idézte. Talán csak Szabó Tamás tűnt némiképp kedveltennek, de játéka ellen kifogás nem lehetett. A többiek magukat hozták és a lelkes közönség melegen ünnepelte őket.

(enenpé)

JOURNEY: A nagy utazás

Mint ahogy minden hosszabb utazás közben beiktatnak a résztvevők pihenőidőt, amelyek során kifújhatják a kalandok fáradalmait, átbeszélhetik a történeteket, úgy a Journey is szeret leparkolni időnként. Még ha ezek az időszakok hosszú-hosszú éveken át is tartanak. A világ egyik legmeghatározóbb dallamos rock-AOR zenekara pár év szünet után ismét nekidurálta magát a közelmúltban, hogy tegye névjegyét a rockzenei palettán és megmutassa az igazi hangszerekkel előadott, érett gondolatokat közlő és komoly hangvételű melodikus muzsika értékeit.

A főnököm - arra kért a japán kiadó után végre világviszonylatú terjesztésben részesült és az "Arrival" címet kapott album kapcsán -, hogy tegyek egy visszazapillantást a Journey múltjára, és értékeljem ezt a csaknem harminc éves periódust ezen lemez fényében. Ám mivel itt nem csupán az együttes múltjáról, hanem a rock történelem egy nagyon fontos, az utókorra nézve meghatározó formációjáról van szó, ezen terjedelemben ezt a témát nem lehet kimeríteni. Így most inkább csak néhány fontos pillanatát emelném ki a banda munkásságának különös figyelmet szentelve a friss műnek.

A KEZDETEK

A Journey rajongók többsége elsősorban a Steve Perry énekes nevéhez köthető éra lemezei, dalai miatt szerette meg a zenekart és talán sokan közülük nem is hallották az első albummal kezdődő és egészen az első állandó énekes, Robert Fleischmann felbukkanásáig tartó félig-meddig instrumentális korszak anyagait. Pedig mondjuk a "Raised On Radio" szellős, könnyed slágerei nagyon távol állnak a '75-ös debütáló album Of A Lifetime vagy Kohoutek című, az akkori progresszív forradalom jegyeit erősen magán hordozó dalaitól. Azonban már ezzel a Pink Floyd árnyékában meghúzódó, fúziós-pszichedelikus rock muzsikával jelentős közönségbázisra tettek szert.

A Journey megalakulásáig egészen 1973-ig kell visszamennünk, amikor is Carlos Santana zenekarának egyik ifjú gitáros tehetsége, Neal Schon a menedzser Herbie Herbert unszólására külön utakra lép és a bőgős Ross Valory, a gitáros George Tickner, a dobos Prairie Prince valamint a billentyűs Gregg Rollie közreműködésével megalapítja az együttest. Neal Schon kivételes zsenijét bizonyítja, hogy tizenhat évesen, amikor még a volán mögé sem ülhetett be, azzal a dilemmával kellett szembeesnie, hogy Santana vagy Eric Clapton invitálásának tegyen eleget (végül a latin virtuózt választotta).

A menedzser szinte üzte-hajtotta már a kezdetekben is a csapatot, és minden lehetőséget megragadott azért, hogy élőben játsza a zenekart. A Journey kezdeti sikereit éppen ezért elsősorban az aktív koncertezéseinek köszönhetette. Ma már furcsán hangzik, pláne az álomszerű (bár összesített), hatvanmilliót is meghaladó álom-lemezeladások tükrében, hogy a Columbia Records eleinte dobni akarta őket, és az első három album idején állandóan noszogatta a tagokat, hogy végre kezdjenek el megjegyezhető, slágeres darabokat írni. Schon-ék erre először akkor hajlottak, amikor Fleischmann képében egy állandó énekest hoztak a hangszeres szekció mellé. A dalnok Journey-beli pályafutása azonban tisztavízű élet volt. Egyrészt a rajongói kemény mag nem tudta elfogadni személyét, másrészt pedig ő még túl korán, az "átmenet" idején vált taggá, amikor még a kissé öncélú muzsikálás előnyét élvezett a dal és refrénközpontú iránnyal szemben (jól mutatja ezt, hogy élőben a frontember csak a harmadik számnál lépett a színpadra).

AZ ARANYKORSZAK

Elsősorban Steve Perry énekes, másodsorban Jonathan Cain billentyűs belépésével finomodott, tisztult le a

Journey zenéje. Azonban ez az éles váltás nem járt tisztáltozatok nélkül. Elsősorban a Tubes-ba távozott Prairie-t váltó nagyszerű dobos, Aynsley Dunbar itta meg mindennek a levét, akiről Schon így nyilatkozott: "Egy fenomenális játékos, ám a mi dalainkat csak belemegítésnek használta a dob szólóihoz." Az improvizatív, kísérletezős stílusra azonban már rég nem volt szüksége a teljesen új módszerben komponáló, átlátható dalszerkezetekre törekvő csapatnak. Pláne úgy, hogy Perry és Cain személyében nem csupán kitűnő zenészekkel gazdagodott a Journey, hanem egy remek dalszerzőpárossal is. Dunbar helyére a dzsessz képzettségű, és előtte Jean-Luc Ponty zenei kísérleteiben résztvevő Steve Smith érkezett (Schon-hoz hasonlóan már ő is tartott bemutató jellegű előadást Magyarországon), aki viszont teljesen alá tudta magát rendelni a csapat elképzeléseinek. Vele lett tökéletes a Journey máig klasszikusnak bizonyuló Perry-Schon-Cain-Valory-Smith felállása.

A Journey a negyedik, "Infinity" lemezével talált rá arra a west-coast-os stílusra, amelynek a hangvétele a későbbi lemezek szempontjából is mérvadóná vált. A zenekar a '81-es datálású "Escape" albummal éri el legnagyobb sikereit (ezen már az imént vázolt aranycsapat rúg labdába). Itt már a lemezeladásokban is-listavezető az albumok között-megmutatkozik a bandának eddig csak koncert látogatottságban mérhető hihetetlen népszerűsége, és három kimásolt szám, a Who's Crying Now, a Don't Stop Believin' és az Open Arms is felveszki magát a kislemezlistára elt mezőnyébe...

Picikét nehezebben emészthető, de ugyanúgy sikergyáros albumnak bizonyult a "Frontiers", amelyről a Separate Ways vált örökérvényű klasszikussá. Ezután pedig mintha elpattant volna valami, a zenekar kimerült, belefáradt a megállás nélküli turnézásba, és kivette (jól megérdemelt) szabadságát. Mintha a Separate Ways már előre jelezte volna, a tagok nagyrésze a saját útjait kezdte járni. Neil Schon a billentyűs Jan Hammerrel, utána pedig Sammy Hagar-ral kezdett közös produkcióba, Steve Perry saját dalait vette fel szólóalbumára, Smith pedig a Vital Information című dzsessz albumán élhette ki magát.

A "Frontiers" után három évvel jelent meg a visszatérő album, a "Raised On Radio", amit már egy megbontott társaság rögzített. A Perry-Schon-Cain szerzőtrío megmaradt ugyan, de a ritmusszekciót már csak stúdiózenészek alkották. A '86-os lemez is közönség sikernek (és zseniálisnak) bizonyult, ám túlonúl is szoftos, lágy hangzása révén a szakma már kételkedve fogadta. A zenekar megmaradt tagjai is szélnel eredtek a megjele-nés után, hogy végleg belefeledkezzenek saját dolgaik-

ba. A tagok legközelebb csak '91-ben a Bill Graham halálára szervezett emlékkoncerten röppentek össze egy fellépés erejéig.

ÚJ IDŐSZÁMÍTÁS

Senki sem hitte volna, hogy a Journey feltámasztására irányuló kísérletek '96-ban, tíz évvel az utolsó hivatalosan megjelent album után realizálódni fognak. Méghozzá az a tagság lépett ismét rivaldafénybe, amely utoljára a "Frontiers" albumon képezett egységet. A "Trial By Fire" tizennégy dala a "Raised On Radio" egyenes folytatásának bizonyult számos lírai pillanattal, ám a modern kor követelményeinek megfelelően egy vastagabb, harapósabb sound-dal felvértezve. Mivel az album eladási mutatói jelentősen elmaradtak a várakozástól, így újra minden lecsendesedett a zenekar körül. Sőt, a következő években olyan vélemények is lábra kaptak, hogy a banda ezzel a lemezzel a saját hattyúdalát írta meg, kellően szentimentális és dramatikus stílusban, és újabb reinkarnációra már nem fog sor kerülni. Azonban úgy tűnik, ebben a bandában dolgozik valami ösztönös, állandó élniakarás, amely sohasem hagyja teljesen kialudni a tüzet. Ismét egy hosszabb, öt éves periódus után fellélegezhetek a zenekar pártolói, hiszen az "Arrival" megérkezett.

Diszkográfia:

- Journey 1975
- Look Into The Future 1976
- Next 1977
- Infinity 1978
- Evolution 1979
- In The Beginning (válogatás) 1980
- Departure 1980
- Dream After Dream (filmzene) 1980
- Captured (koncertlemez) 1981
- Escape 1981
- Frontiers 1983
- Raised On Radio 1986
- Greatest Hits (válogatás) 1988
- Time 3 (három CD-s kollekció) 1992
- Trial By Fire 1996
- Greatest Live 1998
- Arrival 2001

EGY HANG KÉT TESTBEN

A tagság megint csak cserélődött, és a három régi motoros - Neal Schon, Ross Valory és Jonathan Cain - mellett két újabb tag tűnt fel a zenekar soraiban. A Tyketo és a Tall Stories egykori frontembere, Steve Augeri nem teljesen ezen a lemezen debütál, hiszen már bemutatkozott abban a Remember Me című szerzeményben, amely az egyik szenzációja volt a '98-as, Armageddon filmhez készített filmzenealbumnak (a korong, köszönhetően elsősorban az Aerosmith világslágerének, "number one" pozíciót ért el a Billboard listán). Szóval Augeri már itt átesett a tűzkeresztségen, és akik hallották azt a dalt, azok nagyjából felkészülhettek arra, hogy mi várható az új énekestől. Neil Schon még a Tall Stories idejéből ismerte meg Augeri adottságait és némileg meg is döbbsentette a Perry-ével azonos hangfekvése: "Még a Bad English idejében történt, hogy autóval LA-be igyekeztem, és a rádió pont egy Tall Stories számot játszott. Ezt meghallva majdnem behajtottam az árokba! Teljesen felkavart ez a hang! Benne volt Steve lelke, képzettsége és ereje, de egyben keményebbnek is tűnt."

És valóban, egy méltó utód foglalhatta el az egészségügyi problémák miatt visszavonuló Perry helyét. Ugyanúgy egy magas fokon iskolázott, széles hangsávot átfogó, egyben "koszos" és határozott orgánus hallhatunk, csak ezúttal Augeri-től. Egyből beleegyezett abba, hogy San Francisco-ba repüljön egy zenekari meghallgatásra, ahol mély benyomást tett a többiekre, és ő lett a Journey harmadik énekese.

A másik váltás dobos poszton esett meg és Deen Castronovo személyében egy olyan ütős került a bandába, aki a Bad English két albumán már zenélt együtt Schon-nal és Cain-nel: "Azt már korábbról tudtam, hogy Neil és Jonathan milyen nagyszerű zenészek, ám most még bejött a képbe Ross Valory, akit enyhén szólva állat bögsneknek tartok. Szóval mit ne mondjak, a felkészülés elején volt egy kis lámpalázam".

Így vált teljessé az a felállás, amely létrehozta a Journey már sokadik mestermunká-

ját. Az "Arrival" album telis-tele van fogósabb témákkal, remek dallamokkal (a Schon-Cain páros keze szinte minden nótában benne van, ám ezúttal olyan társszerzők is segítették a munkájukat, mint a Night Ranger-es Jack Blades) és a sokat kritizált súlyeltolódás a lírai momentumok felé most nem annyira egyértelmű. Ennek is megvan a maga miértje, hiszen az eredeti tervezet az "Arrival"-ra jóval kevesebb nótát foglalt magában a végül kiadott tizenöttnél. Ám az utómunkálatok fázisában valahogy felkerült a Napster internetes oldalára az anyag, amiért a társulat tagjai először a plafonon voltak mérgükben: "Hihetetlenül csalódottak voltunk -nyilatkozta Cain. Felfoghatatlannak tűnt számunkra, hogy az anyag, amivel annyit görcsöltünk, hirtelen ingyen elérhetővé vált". Az elkeseredett zenekar eleinte tehát nem is gondolt arra, hogy később mennyit profitálhatnak majd a dologból. Ugyanis farkaséhes Journey rajongók ezrei látogatták az "ingyenkönyhát", és a letöltött számokra olyan kritikák érkeztek, amelyek hiányolták a keményebb, rockosabb oldal meglétét. Ekkor kapott észbe Schon, aki eredetileg is több húzóssabb nóta mellett érvelt, és mivel volt még idő a megjelenésig, visszaroanva a stúdióba még felkaptak néhány újabb dalt Kevin Shirley producerrel (aki már a Trial By Fire anyagnál is a pultok mögött ült). Így talán először esett meg egy mammutcéggel, hogy a Napster jótékony hatással volt egy megjelenésre várt album szerkezetére. A Columbia kiadó, a rajongók és persze a zenekar elégedett nyugtázása mellett olyan dalokkal egészült ki a korong, mint a Nothing Comes Close vagy a World Gone Wild.

Az "Arrival" lemez a tagok egybehangzó véleménye szerint egyaránt jól reprezentálja a régi és az új Journey-t. Sőt Ross Valory böggmágus azon a véleményen van, hogy egyenesen az "Infinity"-hez nyúltak vissza, de a múlt ápolása mellett egyfajta kreatív energia is árad a csapatból. A visszatérést a régi idők muzsikájához megfelelően illesztik a borítón is, hiszen azt a szkarabeusz motívumot használták fel ismét, ami a '70-'80-as évek alatt állandó jelképpé vált. Az ókori egyiptomiak isteni szimbólumként tisztelték az állatot, amelyet egyenlőnek tekintettek a természet ön-alkotó, újjászülő, regenerálódó erejével. Felfoghatjuk ezt oly módon is, hogy ez az alakító erő végig részese volt (és reméljük lesz is) egy olyan csodálatos pályafutásnak, amely több mint negyed évszázada vette kezdetét San Francisco-ban és még ma is képes átadni a melodikus rockzene sava-borsát.

Simkó Péter

Rejtvények

SCORPIONS

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Warner Music** által felajánlott 4-4 db Scorpions pólot és sapkát sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. szeptember 03-ig beküldeni.

1. Sorolj fel legalább három Scorpions dalt az Acoustica c. lemezzel!
2. Ki volt a producere az Acoustica lemeznek?
3. Mi a zenekar jelenlegi felállása?

THE CULT

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Warner Music** által felajánlott 2-2 db legújabb The Cult CD-t ill. MC-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. szeptember 03-ig beküldeni.

1. Melyik évben jelent meg (a) The Cult első nagylemeze, a Dreamtime?
a) 1980, b) 1982, c) 1984
2. Melyik zenekarban játszott előzőleg Matt Sorum dobos?
a) Metallica, b) Guns 'N' Roses, c) Megadeth
3. Mi a legújabb albumuk címe?

SLIPKNOT

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésre, a **Record Express** által felajánlott 10 db Slipknot kulcstartót sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. szeptember 03-ig beküldeni.

Honnan származik a a Slipknot zenekar?

Eredményhirdetés a 2001. októberi számban!

Az Angus-szobor kalandjai

Prága.
Strahov.

2001. június 12.

AC/DC, Rammstein, FreshFabrik

Angus Young

Tízórás busz utazás végén szinte percre pontosan a félhatos kezdésre "zuhanjunk" be a stadionba. Ekkor már közel harmincezer ember gyűlt össze a nézőtérben. A helyszín méretei lenyűgözőek voltak, a hatalmas színpad is szinte aprónak tűnt az egykori futballpályán, amelyet ma már sóderszőnyeg borít. A szervezők a színpadot úgy helyezték el, hogy a teljes terület kb. egy ötödét - lelátók, küzdőtér - foglalja el a nagyerdemű, azaz teltház esetén - sacc per kábé - negyvenötezer nyien férjenek el.

A koncerten elhangzott
FreshFabrik,
III. AC/DC dalok:

FreshFabrik:

Genious • Drive My Hand • This Time • Fight • Let's Start • Lamentation • Wide Open Eyes • Doom, Gethsemane • Shorty • Serious Tap-Tap, • Voila!

AC/DC:

Stiff Upper Lip • You Shook Me All Night Long • Problem Child • Thunderstruck • Hell Ain't A Bad Place To Be • Hard As A Rock • Shoot To Thrill • Rock And Roll Ain't Noise Pollution • What Do You Do For Money Honey • Bad Boy Boogie • Hell's Bells • Up To My Neck In You • The Jack • Back In Black • Dirty Deeds Done Dirt Cheap • Highway To Hell • Whole Lotta Rosie • Let There Be Rock • TNT • For Those About To Rock

Magyar viszonylatban mindenképpen kiemelkedő esemény volt ez a koncert, hisz' eddig nem fordult elő, hogy ilyen szintű külföldi rendezvényen honi zenekar fellépjen. Nos, a FreshFabrik töretlenül halad a tagság által megálmodott úton, és amennyiben ennek a stadionbulinak lesz folytatása, akkor valóban egy újabb szinttel feljebb léptek. Durván ötven perc játékidő állt rendelkezésükre, ami a cseh közönség előtti bemutatkozáshoz épp elegendőnek bizonyult. Mivel a koncert előtt csak pár nappal került forgalomba Csehországban a "Drive My Hand" c. CD-jük, ezért teljesen szűz területre merészkedtek a fiúk.

Ennek megfelelően a koncert első perceiben némi megilletődöttséget éreztem egy-két tagon, ám ez a show előrehaladtával teljesen

B. Béci

eltűnt. A jó hangzásnak köszönhetően, és attól függetlenül, hogy a hangmérnökök még nem tölték fel teljesen a hang-erőpot-métért, süttöttek a FF-tételek. Az új album dalainak felét

eljátszotta az öttagú - plusz a három állandó session muzsikos: Sub-E, Balázs Bence (C.H.I.C.) - scratch és Bodrogi András - billentyű, ének - csapat, emellett természetesen régebbi gyöngyszemek is helyet kaptak a műsorban. A két gitáros, Matyi és Béci viszonylag keveset mozogtak, inkább hangszereikre koncentráltak, ám kerékpár balesetéből épp' felépülőben lévő - törött (!) vállán rögzítőkötést viselő - Pityesz igen jó formában volt, valódi frontemberként emberesen "bemozdította" az első sorokat. Szinte felszántotta a színpadot. Levente bőgőjével a kézben kőkeményen alapozva szintén örökmozgó játszott, neki pedig tö-

kéletes partnere volt a "fülessel" a fején játszó Szabó Andris.

Az idegen ajkú közönséggel való kapcsolat-teremtés egyik legnehezebb részében, azaz a számok felkonferálásában oroszán részt vállalt az énekrészekben is szerephez jutó Bodrogi András, aki, amikor csak tehetett, mikrofonnal a kézben rendesen beindult. Érződött, hogy apait-anyait beleadtak a srácok, és ezt meg is hálálta a nagyerdemű,

ugyanis - a szinte pillanatoknak tűnő, bő háromnegyed órás műsor után - még egy ráadás szám (Voilà!) erejéig vissza is tapsolták a zenekart.

Rövid átszerelés után következett a Rammstein, akik ezúttal "fesztivál programjukat" vették elő, mivel nekik is ötven perc játékidő állt rendelkezésre. Róluk most csak annyit jegyezniük meg, hogy az ő megszólalásuk is nagyon "süti" volt, a közönség vette is a lapot rendesen. (Bécsi koncertjükről Horváth Tibor kollégám részletes beszámolójában olvashattok a 39 oldalon!)

A legenda fél kilenc magasságában kezdte műsorát, és már az első pillanatban sokkolták a durván negyvenezres tömeget. A "Stiff Upper Lip" alatt a hatalmas kivetítőkön mozifilm-szerűen mutatták be az új album borítóján látható, hatalmas színanangy Angus-szobor kalandjait. Életre kelve Godzillaként zúgta porrá bolygónk túlnyomó részét. Már az első pillanattól fogva volt egy "zavaró" momentum, ami aztán a koncert folyamán végig minden másról rendre elvonta a figyelmemet. Nos, Phil Rudd-ról beszéltek, aki úgy dobolta végig a bulit, hogy az már emberfeletti volt. Látványlag semmi különösét nem csinált, csak hozta a kettő-négyeket, ám ezek a Rudd-féle tempók hihetetlen életet, energiát leheltak az egész csapatba. Fel voltam készülve, hogy helyenként unni fogom a már ezer éve ismert koreográfiát - ahogy a '91-es Népstadionbeli koncertjükön is történt -, ehelyett döbbenetben konstataáltam, hogy folyamatosan lúdbőrözik a hátam. Phil-lel kiegészülve Malcolm

Pityesz

Young és Cliff Williams valami eszemment "rock 'n'roll-t nyomott". Ebben minden benne volt... Szerencsére kezdetben jól szólt a cucc, ám ez egy idő után sajnos megváltozott, és úgy fél órával a kezdés után helyenként torz hanghegyek hömpölyögtek felénk. A technikusok valószínűleg keményen dolgozhattak, mert úgy kétszáznyári idő alatt rendbe tették a motyót.

Angus természetesen hozta szokásos formáját, már ami a mozgást és a ruházatot illeti. Másodikként egy régi dalt (Hell Ain't A Bad Place To Be) vezettek elő, ezért még szembetűnőbbé vált az, ahogy az "iskolás srác" átírta a szöveget. Nagyvonalakban azt játszotta, ami a lemezekben is hallható, ám egy-két dolog nem igazán úgy jött le, ahogy kellett volna. Mentségül szolgáljon, hogy a - nem csak az évszázhoz képest - meglehetősen hűvös prágai esténben lehet, hogy nem voltak elég lazák az ujjai.

Érdekes módon viszonylag keveset játszottak Angus-ék a friss lemezről, inkább a korai gyöngyszemekből - úgy a "For Those About To Rock" albumig bezárólag - nyújtottak át egy csokorra valót. Ez persze egyáltalán nem zavart senkit, mert ha "fikasz" sem, mert ha bármilyen bajom volt, rögtön elmerültem Phil Rudd játékában, és máris minden a legnagyobb rendben volt. Ő meg csak püfölte gyönyörűsége fekete Sonor cuccát, néha pergőt cserélt, vagy éppen rágyújtott egy cigire, és azt szinte elrágva nyomta tovább. Persze a "Thunderstruck" kihagyhatatlan, ezért becsületesen elő is vezették, és egy szám erejéig (Hard As A Rock) a '95-ös "Ballbreaker"-hez is visszakanyarodtak. Ez utóbbit újabb filmbejátszásra került sor, ahol a némi akustumutatták be többféle módon, persze burkolt módon, ám a készítőik származó fantáziáról tettek tanúbizonyságot.

Brian Johnson tökéletesen összedolgozott Angus-szal, és amellett, hogy ezúttal is bizonyította, hogy ő a világ - szándékosan - legrekedtebb énekese, még szavalni is tud, mivel a "Rock And Roll Ain't Noise Pollution"-ban az első néhány sort monológgá gondolta át. Mit mondjak, hatásos volt! A szólógitáros pedig eközben nyugodtan előadhatta magánszámainak egyikét, amitől a közönség azonnal megvadult. Most se maradt el a vetkőző-show, ám ezúttal a cseh nemzeti zászló nem csak az élő gitáros boxeralsójának fenékrészén volt látható, hanem a háttérben magasodó - és időközben megforduló - szobor hátsóján is ott díszelgett, mindenki legnagyobb meglepődésére. Persze volt itt minden, Brian a pokol harangján lögött, gigantikus, felfújható Rosie, Angus parádéja a kifutón, majd a keverőtorny felső szintjének körbejárása és -gitározása.

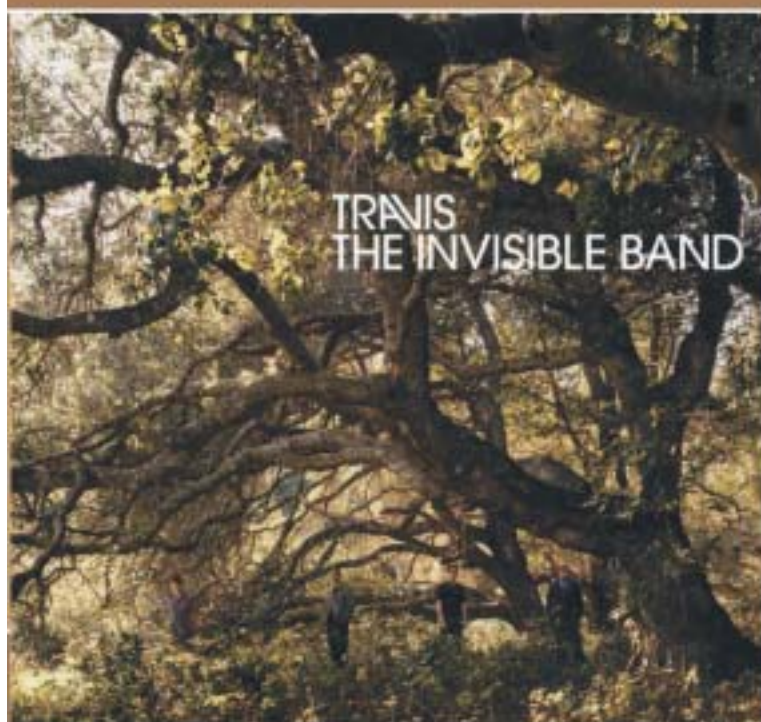
Ráadásként még elnyomták a "TNT"-t, majd jött a "For Those...", amely szám közben egy hat ágyúból álló üteg okáda ránk tüzet és füstjét, az egyes dördüléseket és a sortüzeket természetesen "belekomponálva" a dalba. Szállt a konfetti, a színpad fényárban úszott, a hangerő időközben elérte maximumát, majd - nem is oly rövid - tűzijátékkal zárult a program. Én pedig tekintetemmel Phil-t kerestem a dobok mögött, de ő ekkor már valószínűleg törülközővel a fején újabb cigarettáját szívta az öltözőben.

Deni

ELO FILMEN

TRANS

THE INVISIBLE BAND

A LÁTHATATLAN CSAPAT
LÁTVÁNYOS
LISTÁS HELYEZÉSEI:

Anglia: #1
Írország: #1
Norvégia: #1
Izland: #1
Németország: #3
Ausztria: #3
Music & Media: #3
Svédország: #5
Dánia: #5
Svájc: #6
Olaszország: #13
Finnország: #13

Sony Music
www.sonymusic.hu

CD + MC

independiente

Terjesztőink:

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP

1114 Bp., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruháza

7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.

Bp. VII., Erzsébet krt. 17.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 321-56-83 www.extra.hu/rockworld

ROGER'S

CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Batthyány u.22. Tel.: 52/454-768
Széles választék, barátságos árak, egyedi igények teljesítése.
Torzvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

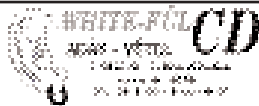

HANGLEMEZBOLT

9700 Szombathely, Fő tér 24.
Tel./Fax: +36/94-344000

NEPHILIM LEMEZBOLT

9022 Győr, Újvilág u. 1.
9022 Győr, Újvilág u. 3.
Tel.: 96/326-291

WAVE Lemezbolt

1065 Budapest, Révai köz 2.
Tel./fax: 06-1-269-42-31

MUSIC BOX

Hangszerkereskedés
8600 Siófok, Hock János köz 2.
Tel./fax: 84/319-913

KÁOSZ Zenebolt

8000 Székesfehérvár, Budai u. 27.
Tel.: 22/339-363

HAMMER ZENEBARLANG

1114 Bp., Villányi út 10.
Tel.: 361-49-64

HAMMER ZENEVÁR

3300 Eger, Csiky S. u. 5.
Tel.: 30/340-51-66

HAMMER ZENEBÁNYA

2800 Tatabánya, Sárberki ltp.
30 évesek parkja. Tel.: 34/319-775

MUSIC DISCOVERY

1136 Budapest, Pozsonyi u. 22.
Új és használt CD, LP, MC

SomAudio

CD-LP Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

STEREOPHONICA

Hanglemezbolt
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

VICTOR AUDIÓ Lemezbolt

CD-k és bakelit lemezek vétele-eladása!
Kecskemét, Vörösmarty u. 6. Tel.: 76/417-672
www.extra.hu/victoraudio

ROCK-TÉKA Lemezbolt

9200 Mosonmagyaróvár, Fő u. 16.
Tel.: 96/217-401

RATMAN Lemezbolt

Bp., Rákóczi út 54.
Nyitvatartás: h-p: 10-18 h
szó: 10-13 h

HANGSZERBOLTOK

BUXA

HANGSZERKERESKEDÉS

9022 Győr, Széchenyi tér 7. (Lloyd)
Tel./fax: 96/328-930 Tel.: 96/316-642

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ

VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téri bejárat
313-82-88, 210-34-01, 30/948-40-20, 20/947-08-35
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok,
hangosítási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetési lehetőség, akciók!

Cornett Hangszercentrum

Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/343-774

ELDORÁDÓ HANGSZERKERESKEDÉS

Már két helyen!
1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szó.: 10-13

1067 Budapest
Westend City, Fsz. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szó.: 10-21hvas.: 10-18

ARATÓ ZENEDE KFT.

1066 Bp., Zichy J. u. 21.
Tel./fax: 322-66-69, 332-89-20, 301-00-74
Elektronikus, akusztikus hangszerek, orgonák, szintik, gitárok,
tartozékok, hangosítók forgalmazása és szakszervize
"Hűrfonoda" hűrzem: vonós, pengetős és egyéb hangszerekhez

TAJTI MUSIC Hangszeráruháza

1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel: 268-08-20
MONITOR Kft./ Pellérd Tel.: 72/373-115

MUSIK WORLD Hangszerbolt

4400 Nyíregyháza, Bercsényi u. 4.
Tel.: 42/414-368, 20/988-12-45,
20/952-48-43 Fax: 42/310-519

HARMÓNIA HANGSZER ÉS ZENEMŰ-BOLT

Adás-vétel Mezőkövesd, Mátyás kir. u. 132. Tel.: 49/411-402
Használt és új billentyűs, fúvós, pengetős, ütős, vonós hangszerek és kellékek, erősítők, keverők, hangfalak, mikrofonok és egyéb hangtechnikai eszközök, és kották forgalmazása!

SOLTVADKERTI

Hangszerbolt:

6230 Soltvadkert, Bocskai u. 11.
Tel.: 78/481-347

Javítószervíz

Csöves erősítők javítása
1078 István út 32.
Tel.: 322-82-02,

MUSIC SHOP-RON Hangszerüzlet

IV. László kir. u. 31. Tel.: 0630/9467-136 Fax:
99/312-281 e-mail: musicshop@freemail.c3.hu
musicshop@fullnet.hu,
www.musicshopron.homestead.com

4400 Nyíregyháza, Szabolcs u. 16. Tel./fax: 42/314-188

MUSIC CITY Hangszerüzlet

7621 Pécs, Citrom u. 5. Tel.: 72/333-375
Új és használt hangszerek adás-vétele!

Új és használt hangszerek adás-vétele. Hangszerek és hangtechnikai eszközök javítása. Hangtechnikai rendszerek telepítése. Kedvező áruválasztási hitel. ZENEOKTATÁS ISKOLÁZOTT, ELISMERT ZENESZÉK VEZETÉSÉVEL!
Miskolc, Andrássy út 15. (Bartók Béla Műv. Ház)
Tel.: 46/370-360, 30/987-45-07

HEVESI Hangszerbolt

5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

VINTAGE '52 Hangszervíz

Budapest XIII. Tátra u. 23/b Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage@mail.matav.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek értékesítése! Nyitva: h-p.: 10-18h

OZIRISZ REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, az Ozirisz zenekar által felajánlott 5 db "...mint a jég" c. CD-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. szeptember 03-ig beküldeni.

1. Hányadik lemezük a "...mint a jég"
 - a) első
 - b) második
 - c) harmadik
2. Hova valósi a zenekar?
 - a) Kiskunhalas
 - b) Kiskunlacháza
 - c) Kiskunfélegyháza
3. Hány dal hallható az új albumon?
 - a) 14
 - b) 10
 - c) 9

Eredményhirdetés a 2001. októberi számban!

ÉS A KÖVETKEZŐ?

ROCKINFORM A NETEN: www.rockinform.hu

A kreativitás egy új korszaka

Depeche Mode

Az "Exciter" hivatalosan május 14-én jelent meg, bár a türelmetlen rajongók már egy hónappal előtte letölthették az Internetről (...). Az 1997-es "Ultra" óta ez az első stúdió-albumuk, persze közben ott volt az 1998-as "The Singles 86-98" dupla válogatás CD is. Gahan legszívesebben mégis ez utóbbihoz hasonlítja friss alkotásukat, mondván "olyan ez, akár egy 'greatest hits,' még meg nem jelent számokból".

1981 óta a Depeche Mode több mint ötvenmillió nagylemezt adott el, és egyik legfőbb erényüknek azt tulajdonítják, hogy máig megtartották azt a bizonyos underground törekvésüket, amiért a legtöbb mai szupersztár ölni tudna. (Fletcher: "Mindig is felvállaltuk azokat a punk és indie ideálfajnákat, akiken felnőtünk." Gore: "El sem tudom képzelni, miért vagyunk olyan régóta emyire népszerűek. Talán, mert sohasem igazodtunk egyetlen trendhez sem.")

Az új albumról kimásolt első kislemesz, az április 23-án kihozott "Dream On", melynek videoklipjét Stéphane Sednaoui rendezte. Az a Stéphane Sednaoui, akinek nevéhez olyan videók fűződnek, mint a U2 "Discotheque"-je, Madonna "Fever"-je, a Red Hot Chili Peppers "Around The World"-je, vagy Alanis Morissette "Ironic"-ja, de dolgozott Tricky-vel, a Massive Attackkel, Björkkel, valamint a The Smashing Pumpkinszal is. Ennek a kollaborációnak a felvételei Amerika hírhedt 66-os útján zajlottak, a sivatag kellős közepén (a sors különös fintora, hogy a Depeche Mode annakidején még fel is dolgozta a klasszikus "Route 66"-ot...). Az akusztikus és misztikus jelzőkkel illelhető dal klipjében a Depeche Mode-ot útközben találjuk egy klasszikus, fekete Lincoln Continentalban, közel Barstow-hoz (Los Angeles és Las Vegas között felúton), s az autót Gahan vezeti: "Martin és Andrew az utasaim, de a nézők nem vehetik biztosra, hogy tényleg ott vannak velem a kocsiiban." A misztikum mindig is a Depeche Mode fontos részét képezte.

Ennek jegyében vágott bele a trió aktuális világtúrájába, az "Exciter Tour"-ba is. A kemény öthónapos, huszonnégy országot (köztük hazánkat is) érintő koncertsorozat június 15-én startolt Montrealban, s ez az első turnéjuk az 1998-as "The Singles Tour" óta, ahol is több mint egymillió néző előtt játszottak tizennyolc országban. Ennyit a számszerű adatokról, mert hogy a statisztikáknak mindig is fontos szerepük volt az effajta sikertörténetekben. Ugyanúgy tények ezek is, akárcsak az, hogy a most zajló fellépéseken ugyanazok a zenészek kísérik a magot, akik a "The Singles Tour"-on is (név szerint: Christian Eigner -dob, Peter Gordino -billentyűs, Janet Ramus és Jordan Bailey -háttervokál), vagy hogy a látványos színpadi díszletért, a vizuális elemekért a - akár a Metallica kapcsán is - jól ismert fotós, Anton Corbijn felel.

- Négy év után hogyan tekintetek vissza az "Ultra"-ra? Így utólag elégedettek vagytok vele?

Andrew Fletcher: - A kritikákban nagy lelkesedéssel fogadták; a rajongóink is szerették, de nagyon nehéz körülmények között íródtak, és ott volt az a tény is, miszerint mindannyian jelentős személyes problémákkal küzdöttünk. Végül is úgy érzem, hogy egy jó album volt, ám a legújabb anyagunk már a lehető legjobb körülmények között született, és ez meg is mutatkozik rajta.

A Depeche Mode aktuális remekműve, az "Exciter" a kreativitás egy új korszakát jelöli. Hangzása (elektronikus és akusztikus elemével egyaránt) meglepően változatos, a szerzemények pedig érzelmekben rendkívül gazdagok. Az albumot különböző helyeken rögzítették, Santa Barbara-tól New York City-n át, egészen Londonig. Martin Gore, Dave Gahan és Andrew Fletcher először dolgoztak Mark Bell producerrel (aki Björk "Homogenic" illetve "Selmasongs" lemezein remekelt), és ennek eredménye lett ez az atmoszférikus dalgyűjtemény.

- Mi futott át az agyadon az "Exciter" megjelenése előtt? Idegesebb vagy ilyenkor?

Martin Gore: - Nem, nem aggódtam nagyon, de mivel élveztem a zenészerzést, s egyszer csak befejeződött, máris a promó dolgokat kellett intéznem, ezt pedig nem szerettem annyira. Így alig várom, hogy eltűnjön az összes sajtó, rádió és tévé, és elkezdhesük a turnét.

- Amikor nem foglalkoztok a zenéléssel, érzitek a játék, a felvételek hiányát?

Dave Gahan: - A stúdiómunkák egyáltalán nem hiányoznak. Inkább csak az élő fellépések... Hiányoznak a koncertek. Ezt mindig is jobban szerettem, mint a stúdiózás fájdalmas procedúráit. Ez azért lehet, mert a felvételek felettébb unalmasak tudnak lenni.

- Martin te, mint fő dalszerző, milyen típusú muzsikákat hallgattál a stúdióba vonulás előtt? Hatással voltak ezek a lemez hangzására?

M.G.: - Egy csomó absztrakt, elektronikus zene vett körül akkoriban, háborzongató, furcsa dolgok. Olyasmik, amiknél a készítőik nem aggódnak az eladások miatt. Azt hiszem már akkor bol-

dogok, ha elmegy a lemezeikből öt példány. Ez egy egészen friss felfogást eredményezett nálam, máshogyan kezdtem szemlélni a dolgokat. Nem állítom, hogy a mi albumunk is feltétlenül olyan lett, mint az ő műveik, mert nálunk azért megvan az a valódi kommersz él is, de egy rakás ritmus témánál merítettünk néhány ötletet tőlük.

- Melyik volt az első nótá, amit felvettetek az "Exciter"-hez, és mennyire volt fontos ez a darab az album további részének elkészítésénél?

A.F.: - Először a "Dream On"-on dolgoztunk, s ez volt az első, vagy talán a második dal, amit Martin megírt az anyaghoz. Amúgy ez a szám határozza meg legjobban az albumot: keveréke az elektronikus ütemeknek, az akusztikus, bluesos gitároknak, néhány igazán jó dalszöveg ötletnek, és ehhez jön még egy óriási, fogós kórus. Azért is volt jó, hogy ezt a darabot vettük fel először, mert ez meghatározta az album nagy részének irányvonalát.

- Milyen tartalmi jelentés, esetleges üzenet rejlik a "Dream On" mögött?

M.G.: - Nem tudom. Mindig is utáltam megmagyarázni a dalainkat, mert számomra je-

lentenek valamit, viszont másoknak valami abszolút mást mondanak. Azonban a szám atmoszférájáról, arról, hogyan született, mesélhetek. Az eredeti demós változatnál csak játszottam a gitáron, és az elképzelésünk szerint nem lett volna benne gitár, teljesen más kontózt szántunk neki. Ám miután négy napot dolgoztunk rajta, kitaláltuk, hogy fusson a háttérben ez a hatásos, elektronikus percussion, és erre egyszerűen bevágtuk az eredeti, általam játszott gitárokat. Nagyon jól hangzott, mert különbözött minden másától.

- A múltban különböző producerekkel dolgoztatok, például Flooddal, Francois Kevorkiannal és

Tim Simenonnal. Miért bizonyult jó választásnak Mark Bell az "Exciter"-hez?

M.G.: - Azt hiszem, amikor elkezdtünk producerek után nézni, rájöttünk, hogy nincs olyan sok, számunkra megfelelő szakember. Tudod olyasvalakire volt szükségünk, aki érdekes, ugyanakkor nagyon ért az elektronikához, és ezeknek a paramétereknek nem felelnek meg olyan sokan. Mindhárman szerettük azoknak a Björk anyagoknak a hangzását, amiket Mark készített, s így utólag ő egy óriási választás volt számunkra. Semmit sem csinál klisés módon, csak másképpen gondolkodik, mint a legtöbb ember.

A.F.: - Björk hangját Mark úgy használta, akár egy hangszert. Nagyon keményen dolgozik, és megvan a képessége ahhoz, hogy lássa mi a jó, akár zeneileg, akár az éneklés szempontjából. Ő nagyon fontos tényező volt ennek a lemeznek az elkészítésénél.

- A lemezfelvétel melyik szakaszát élveztétek a legjobban?

M.G.: - A teljes lemezkészítést nagyon élveztem. Ezért is vagyok egy zenekar tagja, mert szenvedélyt érzek a zene iránt. Az a legjobb az egészben, hogy atmoszférát teremthetek a daloknak a stúdióban, ez egy misztikus folyamat, és Mark Bell ezen a téren is fantasztikus tehetség. Ő az az ember, aki bármilyen hangzást meg tud valósítani. Csak elképzel egy soundot a fejében, majd megy és megcsinálja. Nem sokan képesek erre.

- Dave! Mark milyen jelentőséggel bírt a te szempontodból? Mennyire tudott segíteni neked, mint énekesnek?

D.G.: - Segített... Tudniillik nem vagyok a világ egyik legmagabiztosabb énekeke. Szeretek eltölteni egy bizonyos időt egy adott nótával. Mark sokat bátorított, és szerette, amit csináltam. Szükségem van a hátbaveregetésre, kell ez a biztatás. Tudnom kell, hogy valamit hozzá tudok tenni Martin dalaihoz, hogy ne aggódjak. Ismerem magam, de néha felteszem a kérdést, "Mit keresek én itt? Martin is el tudja énekelni ezt a számot. Miért nem csinálja ezt maga?" A lemezfelvétel során néha ezt éreztem, de Mark azt mondta, "Amit itt művelsz, az nagyon fontos, igazi érték, része a Depeche Mode-nak, és annak is, amivé egy dal válik" - ezzel bátorított. *M.G.:* - Dave-nek nagyon jellegzetes hangja van, remek orgánuma, és az erő, az agresszió sem hiányzik belőle. Rólam ugyanez nem mondható el, pedig ez nagyon fontos egy rock sztárnál.

- Hogyan tudnátok jellemezni az "Exciter" hangulatát?

A.F.: - Ez nagyon furcsa, mert az én meglátásom szerint optimistább lett. Viszont lejátszottam a "Dead Of Night"-ot az egyik barátomnak - aki nem Depeche Mode rajongó -, és a végén azt mondta, "Ez a legsötétebb szám, amit valaha is hallottam ebben az életben!" Szerintem azonban sokkal optimistább és sokkal dallamosabb, mint az előző albumunk.

M.G.: - Mindig is szokatlan popzenét játszottunk, és ez egy újabb nagyszerű példa erre.

Sehová sem illik be, de ez mindig is így volt, tehát emiatt nem fáj a fejük.

- Szerintetek aktuális művek a meglepetés erejével hat majd a hallgatókra? *A.F.:* - Remélhetőleg igen. Rengeteg tizenhét és tizennyolc éves van, aki még nem vett egyetlen Depeche Mode lemezt sem. Mindig próbálunk új embereket elérni, mert úgy érezzük, hogy a zenénk érdemes erre.

- Van különösen kedvelt szerzeményetek az albumon?

M.G.: - Nem vagyok benne igazán biztos. Azt hiszem pillanatnyilag a "The Sweetest Condition" a kedvencem, ami érdekes keveréke a stílusoknak. Bluesos, sok slide gitár van benne, és bár ezt már korábban is használtuk, most más módon közelítettük meg, és szeretem a szövegét is.

- És mi a helyzet az olyan tétellel, amilyen a "Goodnight Lovers", ami egy szerelmes, érzelmes darab?

M.G.: - Ezzel újra akartam élesíteni azt a fajta Velvet Underground-szerű érzést, amit annakidején az "I'll Be Your Mirror"-ral képviselték.

- Martin, te két dalban is szólót énekelsz. Mesélnél ezekről a számokról?

M.G.: - Egyrészt a "Breathe"-ben énekelek, ami egy '50-es éveket idéző darab. Nincs benne semmi különleges, de úgy hangzik, mintha a Twin Peaksből származna. Szeretek ilyen jellegű dolgokat elkövetni. A másik nótá, a "Comatose", ami számomra az egyik legőrlétebb, és az egyik kedvenc számom az albumról.

- Mit szeretnétek kihozni az emberekből az album meghallgatása után?

M.G.: - Szeretném, ha izgatottak lennének. Szerintem ez pop zene, de furcsa, ugyanakkor kortárs is. Megvan benne a modernség, és örülnék, ha az emberek különlegesnek találnák.

- Mennyire lesz nehéz élőben is visszaadni az albumon hallható tételeket?

D.G.: - Egyáltalán nem lesz komplikált, ha a megfelelő dalokat válogatjuk ki. Magától értetődően nem adhatjuk elő valamennyit, de vannak kötelező darabok, mint a "Dead Of Night" vagy a "Sweetest Condition". Szeretném, ha megcsinálnánk a "When The Body Speaks" egy új verzióját is. S úgy a "Dream On" is magától értetődik, bár véleményem szerint a "Free Love" is jól fog működni.

- Hogyan tudnátok jellemezni a kapcsolatokat egymással, főleg, hogy olyan régóta vagytok együtt?

M.G.: - El vagyunk egymással, de ez úgy hangzik, mint egy unalmas történet. Az emberek azt szeretnék hallani, hogy utáljuk egymást, és hogy mindig harcolunk egymással, de ennek az albumnak a készítésekor még a korábbiaknál is jobban kijöttünk egymással. Olyanok vagyunk, mint egy közeli család, bár a múltban volt bennünk feszültség bőven, s ezt nagyon jól dokumentálta a legutóbbi két stúdióalbumunk, az "Ultra" és a "Songs Of Faith And Devotion".

- A banda hosszú karrierjét tekintve, hogyan tudtatok együtt maradni?

M.G.: - Voltak idők, amikor nagyon közel álltunk ahhoz, hogy feloszljunk, de ez nem olyan egyszerű. Az utolsó év az "Ultra"-val, az volt a legrosszabb, és akkoriban nagyon sokat beszélgettünk erről. Emlékszem mennyire sok krízissel teli találkozásként volt, amelyeken a folytatáson elméltünk: "Nincs más mód, be kell fejeznünk", mindezt egyfajta rémálomként éltük meg. Valahogy mégis ez segített nekünk.

- Milyen terveitek vannak a jövőre nézve?

A.F.: - Egy évre előre be vagyunk ütemezve, tudjuk, mit fogunk csinálni az év végéig, de az azutáni lépésekkel még nem vagyunk teljesen tisztában. Szeretném azt gondolni, hogy elkészítünk még egy albumot, vagy valami ilyesmi. Ha meglesz a lehetőségünk arra, hogy a zenénk megmaradjon olyan erősnek, mint ebben a pillanatban, akkor folytatjuk. Ha viszont a dolgok másképpen alakulnak, be fogjuk fejezni.

összeállította: Bánfalvi Ákos

Ui.: A csapat szeptember 12-én a Kisstadionban lép föl Budapesten.

**Nézd meg!
Más mint az
újság.**

www.rockinform.hu

A használt dobok üzlete!!!

CORD-ON STÚDIÓ

Nagyon olcsón kínálunk:
dobszereléseket, cintányérokat,
egyes részeket stb. ...

Készpénzért vásárolunk!!!

Nézz be hozzánk, vagy telefonálj: 31-29-549

Cord-On Stúdió

1067 Budapest, Szondi u. 15. Nyitva: 10.30-17.00-ig

E-mail: cordonstudio@hdsnet.hu

ECLIPSE

Kiépülőben a légihíd

Van az országban néhány igazán tehetséges és "meg nem értett" underground metaltzenekar, akik első-sorban a művészi ambíciók és nem az anyagi perspektívák által vezérelve dolgoznak már évek óta. Ezek közül is kiemelkedik a miskolci Eclipse, akik már több mint tíz éve lelhetők fel hazánk elég sivár zenei térképén. Szinte ugyanabban az összetételben zenélték végig az elmúlt évtizedet, tehát a zenei kvalitások mellett az összeszokottság is az erőnyeik között említhetők. A csapat az idei évben tervezte piacra dobni második albumát, mi igyekeztünk többet megtudni a készülő anyagról és a kiadás körülményeiről, Barna Tamás gitáros beszélt a részletekről.

- Az Eclipse körül hirtelen felforrósodott a levegő, hiszen nagyban folynak a második nagylemez előkészületei. Mik az ezzel kapcsolatos legfrissebb fejlemények?

Barna Tamás: - A '97-ben kiadott "Soft Orange" album óta eltelt hosszú időt a második lemez anyagának összeállítására szenteltük. Mára pedig összerázódott egy olyan, tíz-tizenkét számos anyag, amit majd ősszel fogunk kihozni a Periferic Records gondozásában. Bár konkrét szerződést még nem szignáltunk, de az előbb elmondottak szinte száz százalékosra vehetők. Sőt, a céggel való munkakapcsolatunk már korábban kezdetét vette azzal, hogy az előző, "Soft Orange" lemezünkéből kétszáz darabot elküldtünk nekik terjesztésre.

- Azzal nem vállaltok rizikót, hogy egy, a szó legszorosabb értelmében vett progresszív rock körökben mozgó kiadóhoz szegődtek? Lévén a ti zenéteknek legalább annyi köze van a metalhoz is...

B.T.: - Szerintem a cégnél most egyfajta piaci bővülés zajlik, hiszen kezdik belátni, hogy a külföldi vonalon nagy igény mutatkozik erre a metalosabb hangzású stílusra is. És mivel Bösme (a Periferic főnöke) egy szélesebb látókörű üzletember, ezért talán ő is érzi, hogy ebben számos perspektíva rejlik. Tehát ő mindenképpen csak nyerhet az ügyön, tapasztalatok és anyagiak terén is.

- Nem vertétek nagydobra, de időközben elkészült egy négy plusz egy számos, King Crimson átdolgozással bővített promóciós felvétel is.. Ha a nagylemezhez már megvan a kiadó, akkor adja magát a kérdés, hogy tulajdonképpen milyen célokat szolgál ez a demo?

B.T.: - Ennek az anyagnak közel másfél éve úgy láttunk neki, hogy a majdan megjelenő albumunk promotálásában lesz a segítségünkre, illetve egy korrekt kiadó felhajtásában. Tehát elsősorban külföldre lett szánva, teljes mértékben szakmai célokra, ám mivel az anyag eléggé megkésve, már egy kiadóval a hátunk mögött kapta meg végső formáját, így tulajdonképpen küldetése értelmét veszítette. Egy azonban biztos, kereskedelmi forgalomba nem kerül, hiszen az itt hallható négy saját szám, és az engedélyektől függően a King Crimson óta is rajta lesz a sorlemezen. Bizonyos sávokat meghagyva újraveszük ezeket a dalokat, így talán még jobb hangminőségben hallhatják azok, akik megveszik majd a lemezt.

- Amúgy igazán nem panaszkodhatsz a demo-s dalok megszólalására sem, hiszen az ilyen tiszta és arányos sound ritkaságszámba megy nálunk...

B.T.: - Számos kritikai észrevételt kaptunk az előző lemez hangzásával kapcsolatban, meg mi magunk is éreztük, hogy nem egészen úgy szólnak a számok, ahogy kellenének. Ez részben annak tudható be, hogy az egyéni felszereléseink nem voltak olyan színvonalúak, amelyekkel egy igazán profi hangzás elérhető lett volna. Illetve minden zenész tud-

ja, hogy kell egy saját hang, amivel a stúdióban lehet sáfárkodni, mert még egy jó hangmérnök sem képes csodát tenni, ha az együttes híján van ennek az egyéni vonásnak. Most egy színvonalasabb hangszerparkkal és jobb erősítővel vágtunk neki a dalok rögzítésének, ami sokkal karakteresebb megszólalást eredményezett.

- Ha jól tudom, te is egy egészen különleges modellen gitározol. Mondanál róla néhány szót?

B.T.: - Nem olyan régen csináltattam egy egyedi készítésű hangszert, ami színvonalában nagyjából megfelel a Steve Vai nevével fémjelzett, héthúros Ibanez Jam modellnek. Természetesen nem ugyanaz, mert az én igényeim szerint lett legyártva (Fibenare), de gyakorlatilag az a kategória.

- Térjünk vissza az Eclipse zenéjére. Milyen különbségeket tapasztalsz, ha összeveted a friss dalokat a "Soft Orange" lemezzel?

B.T.: - A legfontosabb azt kiemelni, hogy az új repertoár az első lemez fényében egysége-sebb. Nagyon sok zenekar élt már át a miénkéhez hasonló szituációt, mármint hogy az első albumára összeszedi az addig született és legjobbnak ítélt felvételeit. Tehát az egy gyűjtőfogás anyag volt, ami a '93-tól '97-ig terjedő periódust ölelte át, és ez egy elég nagy intervallum ahhoz, hogy ezalatt több stílusváltás is érzékelhető legyen. Noha az aktuális anyag is két évig íródott, de jóval egységesebb. Igaz, minden szám más, de az Eclipse jellegzetes stílusán belül. További különbséget látok abban is, hogy az új nóták magasabb szinten vannak meghangszerelve, jobban szét vannak osztva a szólamok és ügylettünk arra is, hogy szerkezetileg az egész könnyebben átlátható legyen.

- És milyen ismérvei vannak manapság az Eclipse zenéjének?

B.T.: - Az biztos, hogy megőriztük a korai idők thrash metaljának lenyomatait a zúzósbbriffek alakjában, de emellett szervesen beépülték a muzsikába az időközben ért klasszikus progresszív hatások is, mint a Pink Floyd, a King Crimson stb. Aztán a ritmusszekció dzsessz irányú orientációja folytán ilyen elemek is fellelhetők nálunk. Értelem-szerűen nem dzsessz rockot játszunk, de a zenei megoldásokban és a számok szerkezetében ez erősen érződik.

- Felléptetek a májusban szervezett Progresszív Metal fesztiválon Budapesten. Zenészként milyennek ítélted meg a koncerteteket és magát az eseményt?

B.T.: - Elég korai időpontban kerültünk deszkákra, ennek ellenére meglepően kedvező fogadtatásban részesültünk. Összességében is csak pozitív hangon tudok szólni a kezde-ményezésről.

Símkó Péter & Paya

MZ/X

Denevér-maraton

Szolnok, 2001. június 1-3.

Ahogy az már lenni szokott, a szolnoki rock-maraton az idén sem ért véget 42-nél, ami a résztvevő zenekarok illetve előadók számát illeti. 69 nevezés érkezett, pontosabban 70, de a Csótányok időközben lemezszerződést kaptak, amely automatikusan kizárta őket az "amatőrök" versenytől.

Június első napjaiban az ötödik alkalommal rendezte meg az ország legnagyobb nőtt tehetségkutató fesztiválját a Denevér Stúdió. Meg kell hagyni, bármennyire is jó hangulatban zajlott a kutatás, az olykor fárasztó műveletnek bizonyult. Kivált a verseny harmadik napján, amikor 28 zenekart kellett meghallgatnia a különböző szakmai indíttatású, 8 tagot számláló zsűrinek, és kiosztani a megérdemelt pontszámokat. (A nyolcból egy-e sorok írója volt, akinek valójában öröm volt a legtöbb csapatot látni-hallani.)

Előzetes szűrés nem történt, így annál inkább dicséretes a formációk egészen kiváló átlag-színvonal. Akadtak versenyzők, akik "eltévesztették a házzámot", és play back illetve fél play back "produkciót" rukkoltak elő, ám ők a gyors feledés sorsára jutottak. A zenekarokról általánosságban azt lehet még elmondani, hogy legalább 50 banda (de lehet, hogy több) valamelyik metál stílust képviselte. Nem meglepő a dolog, mert a stúdióvezető Cserfalvi Zoltán, vagy ahogyan mindenki hívja: Tófi zenész múltjából, és eddigi referencia munkáiból mindez logikusan következik. Azt sem szabad elfelejteni, hogy a Nephilim, a Hammer és más, kisebb kiadók színrelépése megpezsdítette a metál-életet: számos ilyen együttes jutott lemezfelvételei lehetőséghez mostanában.

Nyár elején "...mint a jég" címmel került forgalomba az Ozirisz zenekar legújabb albuma. Akik szeretik a dallamos rock/metal muzsikákat, és figyelemmel kísérik a hazai történeteket, szinte biztos, hogy már találkoztak a csapattal, vagy legalábbis hallottak róluk. Az új anyag kapcsán Blackey a csapat frontembere avatott be minket a részletekbe...

Igazából azon csodálkozom, hogy egyetlen blues-, rockabilly-, vagy world music zenekar sem jelentkezett a versenyre, legalább a palettát színesítendő.

Ugyanakkor, örömdetes volt lemérni, hogy mekkorát fejlődött egyik-másik banda. A kollégák is mondtak neveket, de csak azokét írom ide, akik továbblépéséről magam is meggyőződhettem: Holt Költők Társasága, PH, Insipid, Józánészek, Angertea, Meztelen Ebéd és a meglepetés: a győztes csapat.

A verseny célja a zenekarok részéről a szépszámu díjak valamelyikének a begyűjtése volt. (A legtöbb természetesen a Denevér által felajánlott stúdióidőkre pályáztak.) Ennek ellenére maradtak bőven csapatok, akiknek egész egyszerűen nem jutott semminemű elismerés, pedig megérdemelték volna. Lehet, hogy nem vigasztalja őket, mégis közzéteszem, hogy szimpatikus volt a szombathelyi Fusion Point-nak a progresszív rock megújítására irányuló törekvése, amelyhez zömmel saját ötleteket használtak fel. Tettszett a gyulai Res fel-felvilanó dzsesszes feelingje, a Viola D'Amore (Balassagyarmat) fantáziadús, intelligens muzikája. Sorolhatnám még: hosszú lenne a lista.

És a díjak. Lapunk különdíját, egy interjú lehetőséget a Le Panic kapta. (Megjegyzem, a zsűribe delegáló valamennyi laptársunk osztott ki különdíjat, előfizetéseket, ilyesmit.) A mezőtúri fesztiválon a Józánészek léphet(ett) fel a Denevér jóvoltából. A legjobb énekesnek a Legacy speciál metal-torka bizonyult. A legjobb dobos a hatalmas intenzitással zúzó Arsenic-ből került ki. A legjobb basszusgitáros a székesfehérvári Grindman ritmusfelelőse lett. A legjobb szintis, a Phaeton hölgy-tagja, többek közt a metálba átitrt "Monti-csárdás" előadásával szerzett emlékezetes percek. A legjobb gitáros címet és az érte járó jutalmat egy helyi őstehetség, Rontó Gusztó kapta. A zenekarok közötti, rendkívül szoros versenyben a még díjat érő hetedik helyezést a nagykárolyi (Románia) Psycho Symphony csípte meg, a nevükhöz méltó, speciális dallamvezetésű muzsikával. Hatodik a már említett Arsenic lett. Nagyt ütött a Szilágyi Pisti vezérelte debreceni formáció, a Szege! Ötödik helyet ért. A kökemény, számtalan váltással tarkított számokkal előrukkoló Le Panic a negyedik helyre jött be. Tavaly, az abadászálók versenyen is bizonyított szolnoki N. C. W. az első két nap után még az első helyen állt, ám a vídám, színvonalas reggae-pop-punkjuk a végelszámoláskor a harmadik helyhez lett elég. Utolsóként lépett fel, majd a képzeletbeni dobogó második fokára léphetett a soft-metal sablonokat felrúgó, pop felé hajló, fonyódi illetőségű Kérdőjel. Végül, de a legkevésbé sem utolsó sorban: a versenyt, vele a legtöbb stúdióidőt a békéscsabai MZ/X nyerte! Tavaly óta ismerem őket: a számtalan stíluslelet felvonultató (metál, funky, rap, pop), egyéni hangvételű muzsikájuktól, elsőprő energiákkal bíró frontemberüktől most mégis padlót fogtam.

Az egész versennyel kapcsolatosan egyetlen hiányérzetem volt: úgy tudom, nem képviseltette magát rajta egyetlen kiadó sem, holott remek alkalom lett volna számukra felmérni a magyar rock utánpótlásának élő erejét, ha ugyan érdekel a téma valakit, egyáltalán.

olasz

Rockinform - Kérlek, mesélj a kezdeteiről!

Blackey - Annyira rég volt, hogy már alig emlékszem. Tizenöt éve kezdtük, és szoptunk eleget, de az, hogy még mindig itt vagyunk jelent valamit. Talán azt, hogy teljesen hülyék vagyunk. Ez számunkra egy drága hobbi, de imadjuk csinálni. Bár öt éve egy kicsit lelassultunk, és már magam is kezdem azt gondolni, hogy nincs értelme folytatni. Aztán 1999-re teljesen lecserélődött a tagság, először Gáldeske jött a basszusgitárosi, majd Solyka és Jeszó a gitárosi posztra és végül A.T. érkezett a dobok mögé. Bátyám, Csaba kb. egy évre abahagyta a munkája miatt, de később "visszakunyerálta" magát. Mondtam neki: "Vázzeg három szőlőgitáros az már sok, de egy billentyűre igencsak szükségünk lenne." Mivel ifjanc korában hat évig zongorázott, ezért nem okozott gondot neki az átállítás.

R.I. - A "...mint a jég" már a harmadik lemezetek, mennyiben más, mint az azt megelőzők, és mik a közös vonások?

Blackey - Várjál! Mit szoktak ilyenkor mondani? Ja, hogy ez az eddigi legjobb lemezünk... stb. Egy biztos, eltelt egypár év a második lemez óta, ezért bizonyos szempontból természetes a fejlődés. Érettebbek lettünk, rengeteg jó zene hatott ránk, és ezekből kilopkodtuk a jó dolgokat. Ha-Ha.

R.I. - A zenekar tagjai a legkülönbözőbb zenei irányzatokra nyitottak. A legtöbb zenét Csaba írja, de a többiek is bebeszállnak a zeneszerzésbe. Ebből a sokféleségből hogyan alakul ki az egységes Ozirisz-stílus?

Blackey - Nagyon örülök, ha valaki azt mondja, hogy Ozirisz-stílus, vagy hogy ozirisz. Csak úgy nagyjából a csapattagok zenei ízléséről. Az ifjúsági kerettagok a két kecskeméti rock'n'roller Solyka és A.T. még a csajosós-bulizós-Bon Jovis dolgokat szereti, Gáldeske a Motörhead zűzésát részesíti előnyben, míg Jeszó a gitáristenek (pl. Steve Vai) játékát kedveli. Fekete Csabihoz a Royal Hunt világa áll a legközelebb, jómagam pedig Rush fanatikus vagyok. Hát elég eltérő dolgok. Általában úgy megy a nóitírás, hogy Csabi megírja a zene vázát, és a próbán mindenki beleadja a saját ötletét és egyéniségét. Nagyon figyelünk a gitár és a billentyű helyes arányára. Inkább a gitár felé billen a mérleg nyelve, a "keyboard" csak töményít és színesít.

R.I. - Mik az alapvető ismérvei a saját stílusotoknak?

Blackey - Hát minden jóból egy kis csipetnyi. Hard rock alap, metal elemekkel tűzdelve, hozzáadva egy kis adag könnyen emészthető progresszivitást, majd az egészet megspékeljük dallamos énekkel. Röviden ennyi.

R.I. - Mindhárom albumotokon szövegíróként egy "külsős", Mészáros Csaba is feltűnik, róla mit kell tudnunk?

Blackey - Ő egy Beatles mániás srác, aki rég akrobatikai tornászbajnok volt. Az első két lemez szövegeit egy-két szám kivételével teljesen ő írta. Egy kicsit elvont szövegei vannak, amivel nem mindenki tudott azonosulni. A végén már én sem nagyon, ezért elkezdtem papírra vetni a saját "primitív" gondolataimat. Az én szövegeim direktbbek és közérthetőbbek, ami néhol

jól veszi ki magát... Hát igen azok a fránya csúnya szavak, amik sajnos életünk szervező részéivé váltak.

R.I. - A szövegeitekben és a honlapon található bemutatkozásokban is komolyan felléptek a drogozás ellen. Ebben esetleg személyes tragédia - rokon, barát elvesztésére gondoltok - is közre játszik?

Blackey - Én még nem találkoztam olyan drogossal, aki "tisztán" azt mondta volna, hogy milyen jó dolog a drogozás. Akivel beszéltem, mind le akart szokni és vagy sikerült neki, vagy azóta már meghalt. Erre jó? A pillanatnyi élmény után mindig jön a kemény valóság! Mondják, hogy a heroin hatása olyan, mint az orgazmus ezerszerese. Engem már az egyszerűsége is kikészít. Ha-Ha. Személy szerint a fűtől "beparázok", a cigitől megfájdul a fejem, az italtól meg hányok. A kollégáim úgy is neveznek, hogy Rocker Light.

R.I. - Az új korongon összesen tizen-négy tétel szerepel, de ebből meglepő módon négy (!) bónusz dalként szerepel. Ennek mi az oka? Miben térnek el a "rendes" számaiktól?

Blackey - Ezek a bónusz dalok más és más stílusúak. Dirty, blues és thrash. Na, persze csak Oziriszesen. El is különítettük őket egy kis hangjátékkal a többi számtól. Úgy voltunk vele, hogy van még hely a korongon és lehet, hogy valakinek pont ezen számok valamelyikével okozunk örömet.

R.I. - Komoly múlttal rendelkező csapat vagytok, a koncertszervezéstől kezdve, a lemezkiadáson át, a honlapotok elkészítéséig mindent Ti magatok csináltok. Ezt kényszerűségből tesszitek, vagy jobban szeretitek, ha a magatok urai lehettek?

Blackey - Ez részben kényszerűség, részben megnyugtató. Az biztos, hogy nem utasítanánk vissza egy koncertszervező embert. Bulikkal ugyanis nem nagyon vagyunk ellátva, de majd iparkodunk.

R.I. - Tervek? Tényleg, milyen hosszú távra szottatok tervezni?

Blackey - Nem nagyon tervezünk. Tesszük a dolgunkat, és kihasználjuk az adódó lehetőségeket. Az első klipünk egy koncert klip lesz "A ZENE" című számunkra és lesz egy az "ÁLOM"-ra is később. A nyári fesztiválokról sajnos lemaradtunk. Fellépünk szeptember 1-én a pesti Mobil Partyn és november 3-án az Ossián 15 éves ünnepi buliján a PeCsaban. Várhatóan pár klub-bulit is csinálunk még az idén. A lemezbemutató koncertünket felvettük öt kamerával, ami valamelyik tv-n majd látható lesz. Majd tájékoztatjuk a kedves olvasókat, hogy mikor és hol.

R.I. - Van valami, amire nem kérdeztem rá, de szeretnél beszélni róla?

Blackey - Igen. Kedves zeneszeretők! Adjatok nekünk egy esélyt azzal, hogy belehallgassatok a lemezünkbe. Ja, és adjatok 1%-át is adjátok nekünk. Ha-Ha. A visszajelzések a lemezről nagyon pozitívak. De tényleg! A végén még mi is elhiszük, hogy jó dolgot csinálunk. A lemez már kapható a jobb lemezboltokban és még a nagyobb bevásárló központokban is láttam.

A zenekar elérhetőségei: honlap: www.ozirisz.hu, e-mail: mail@ozirisz.hu, postacím: 6401 Kiskunhalas, pf.: 230.

Deni

HANGSZER ADÁS-VÉTEL

USA Fender Stratocaster Red, Silver, Blue
Lace Sensor pick-up-okkal, Fender '78-as Tele
Lane VC 30 full csöves gitárcombo eladó.
Tel: 06 30/99-57-140

Használt dobfelszerelést vennék. Cintányér-
ok, és egyes részek, állványok stb. is érdekelne-
nek. Tel.: 20/374-74-40 (este).

Eladó teljesen felújított **nagy teljesítményű
hangszórók.** 200-400W teljesítményű, 12"-
15"-os hangszórók. Ár: 10.000-15.000 Ft kö-
zött. Érd.: 403-19-49

Eladó egy 5 húros aktívelektronikás Ken Rose tí-
pusú **profli basszusgitár**, ára: 150.000 Ft.
Ugyanitt eladó egy Fender Bassman Ten típusú
csöves, 4 hangszórós combo basszuserősítő,
ára: 110.000 Ft. Érd.: 20/333-93-52, Bakos
Tamás.

Eladó **Solton Chorus 120W-os combo.** Beépít-
tet: rugós zengető, 2x12"-os Craaft hangszóró.
Ár: 100.000 Ft. Tel.: 33/315-191

Premier XPK fúziós **dobfelszerelés** **reális áron
eladó.** Egyéves, cinekkel, tokokkal, plusz tarto-
zékokkal. Tel.: 30/210-49-35

Akusztikus **gitár keresi gitártokját!** Cím:
Csányi Veronika, 1101 Bp., Szalonta köz 38/5.
Tel.: 262-72-11

Boss BR-8 Digital Recording studio, és Mar-
shall VS100R gitárkombó eladó (Új!). Ár: 200e
ill. 130e Ft. Tel.: 30/236-02-60 (Pécs).

Eladó **Marshall VS 100W-os combo,** egy Mar-
shall 140W-os láda és egy Epiphone Les Paul gi-
tár. Érd.: 30/249-79-62

Eladó fekete színű **Hohner basszusgitár**
(KP150 típus), és egy Zoom 505 gitár-multieffek-
t, újszerű kifogástalan állapotban. Ha mindkettőt
elviszed, egy vadiúj Proel mikrofonállványt aján-
dekbá kapsz. Ár: 30.000 Ft ill. 30.000 Ft. Tel.:
30/975-90-85 v. 56/334-361

Roland MC-303 groovebox (Magyarországon
vásárolt, kitűnő állapotban, angol-magyar leírás-
sal, dobozában) eladó. Ár: 125.000 Ft. Tel.:
30/258-12-47

**Marshall JCM 800 fullcsöves gitárerősítő-
fej** (2203 típus, MK 2. 100 W master lead
series) kitűnő állapotban új Ruby válogatott cső-
vekkal sürgősen eladó. Irányár: 160.000,- +
profli Flite Case konténer hozzá (30.000 Ft).
Érd.: 30/971-74-48

Aria Pro-II CS-400 Artist modell **szólógitár** ki-
tűnő állapotban, keménytokkal eladó. Eredeti ja-
pán! Irányár: 80 ezer Ft. Érd.: 77/425-761

Eladó Marshall VS100H **gitárerősítő-
fej** 125.000 Ft-ért, továbbá Marshall VS412
160W-os gitárláda 120.000 Ft-ért. Együtt:
230.000 Ft. Combót és gitárt beszámítok! Érd.:
Ács Sándor, 5321 Kunmadaras, Kántor út 1/A.
Tel.: 20/391-38-24

Dobfelszerelés. Premier Artist, vadonatúj, (ga-
rancialevéllal) eladó. Ár: 210.000 Ft (bolti ára:
295e Ft). Tartozékokkal (duplázó, Z-cinek, dob-
szék stb.): 260.000 Ft. Érd.: 52/201-805
(du.).

Basszusgitár-hangfal (Porkoláb, 200 Watt, 8
Ohm, 20-4000 Hz-ig), Yamaki balkezes basszus-
gitár (kézi készítésű, Fender pickup, Ibanez kul-
csok, Rickenbacker húrláb, tiszta jávorfából) el-
adók. Ár: 35e ill. 45e Ft. Tel.: 20/397-49-44

Ibanez RG-470 (japán!) gitár 180 ezerért el-
adó. Tel.: 20/374-20-22.

EL 84-es végfok csövek korrekt áron eladók.
Tel.: 20/966-52-05

ZENÉSZ KERESTETIK

Alternatív zenekarhoz keresek dobost (nem
kezdőt), felszereléssel, valamint csellistát csel-
lólal. Tel.: 57/414-895

Rockzenekar énekest keres Veszprém környé-
kéről, Guns, Metallica, és egyéb témákhoz. Tel.:
20/399-17-80

Budapesti **fiatal gitáros zenésztársakat** keres.
Irány: Beatles, jazz és bármilyen más. Ugyanitt el-
adó egy USA Fender Strat. Tel.: 312-55-52

Tatabányai hard rock zenekarhoz **énekest, vagy
organista énekest** keresünk. Stílus: '70-es
évek (Deep Purple, Uriah Heep...) Tel.: 34/324-
477

Székesfehérvár környéki **gitárost** keresünk
hangszerrel, alappal alternatív rockzenekarba.
Tel.: 20/427-38-34

Keresek **samplerest, és billentyűst.** Ne légy
túl kezdő, de profi sem. Bővebben: 46/450-
220, Péter (16 óra után).

Sziasztok! Társakat keresek feelings, elszállós
zene megalkotásához. Ha imádjátok a Kyust, a
Monster Magnetet '95-ig, és érdeklődtök az
arab és indiai zenék iránt, valamint tudtok bánni
a hangszereitekkel, akkor feltétlenül keressetek
meg! Én 20 éves gitáros vagyok, 20 saját nótá-
val. Törjünk ki együtt a sekélyes hétköznapi-
ságból! Dobosok, basszusgitárosok! Ne pöcsöljete!
Tel.: 26/315-617, Viktor.

Budapesti, saját számmal rendelkező
rockzenekar énekest keres. Dobtudás előny,
de nem feltétel. Tel.: 20/365-82-38

Énekest és basszerost keres egy 4 éve műkö-
dő budapesti hard rock zenekar. Szeptembertől
két havi klub- plusz egyéb koncertek, cucc, gá-
zsi, nagylemez lehetőség. Csak komolyaknak!
Tel.: 20/374-20-22

Budapesti zenekar súlyos, mélyre hangolt
metal zenéhez (Slipknot, Soulfly, Sepultura) ke-
res nem kezdő gitárost és énekelni is tudó ének-
est sürgősen! Érd.: Szabó Mihály Tamás, tel.:
20/944-69-03

EGYÉB

Keresem Várnadi Ferenc '97-ben megjelent **Tank-
csapda** c. könyvét. Tel.: 37/355-204, Klaudia.

Fontos! Keresek mindent a Red Hot Chili Pe-
persről! (Fotó, cikk stb.) Cím: Radván Kata,
2220 Vecsés, Fő út 195/b.

Kérek **mindent a Bon Jovi-ról!** Lehet régi is!
Cím: Kiss Aranka, 7514 Tarany, Csokonai u.
135.

Keresek mindenféle könnyűzenei (első sorban
rockzenei) **nagylemezeket**, néhány CD-t és
MC-t is Budapesten. Molnár László, 257-91-05
v. 30/931-37-76.

Dalszövegek eredeti nyelven eladók! Kérj bár-
mit! Válaszborítékot küldjete! Ugyanitt Smash-
ing Pumpkins - Machina II dupla CD (Interneten
kiesztül terjesztett utolsó album) 2500 Ft-ért
eladó, valamint egy teljesen új, hosszú ujjú (kék-
világoskék) Placebo póló. Cím: Szmla Péter,
8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10. Tel.: 88/213-

668, 20/917-53-62

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést
biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők.
Tama Imperialstar dobcsucc, Paiste, Sabian tá-
nyérok. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.:
20/957-44-00 v. 20/346-55-45

Dobosok figyelme! Gumilapos gyakorló dobfel-
szerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár
éjjelkor is! Tel.: 28/430-935, 20/92-55-977

Keresem átvételre a következő előadók ill. ban-
dák összes albumát: Jimi Hendrix, Janis Joplin,
Doors, Cream, Tűzkerék. Előre is kösz: Bereczki
Bálint, 2840 Oroszlány, Április út 6. II/3. Tel.:
34/363-837

**A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n,
MC-n.** Ritkaságokat is tartalmazó árlistámat
felbélyegzett válaszboríték ellenében megküld-
döm. Kerékgyártó István, 3530 Miskolc, Szent
István u.35.

Eladó **Geddy Lee,** a Rush basszusgitárosának
szólólemeze! Tel.: 20/450-54-63

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a
belvárosban, kezdőknek és haladóknak audiovizu-
ális segédeszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

A rockzene minden területéről keresek fő-
ként külföldi újságokból származó képeket, de ér-
dekelnének magyar Bravóból, PopCornból szár-
mazó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi
rockmagazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy
20/9669-278, Bánfalvidi.

Progressive rock, jazz-rock, blues, psychedelic
korszak legnagyobbjai **CD-n eladók!** Több mint
2000 db-os listával floopy-n látok el minden ér-
deklődőt (válaszboríték ellenében)! Tel.: 76/417-
672 v. 76/485-955, e-mail: duvid@freemail.hu
Tatabányai **19 éves lány keresi fanatikus
Depeche Mode rajongó társait.** Alsó korhatár
19 év. Csak akkor írd, ha DM iránti rajongásod
már régóta tart, és olykor már beteges, szóval
csak, ha komolyan vagy!!! Cím: Király Alexand-
ra, 2800 Tatabánya, Réti út 81.

Eladó jó állapotú CD-k: Hit Connection - pop-
rock válogatás (1.500,-); Pop-rock '86 Collec-
tion (dupla, 2.400,-); High Tension - Masters Of
Madness (kicsit karcos, hard rockos metal,
1.200,-); Candy Dulfer - Sax-A-Go-Go (3.400,-
). Eladó bakelit: Johnny Guitar Watson - Real
Mother (3.000,-); Lita Ford - Dancin' On The
Edge (west coast, nyugati, 1.800,-). Tel.:
46/353-269, egész nap.

Keresem a Free, Spencer Davis, Traffic, Motör-
head, P. Mobil, Gesarol, Sakk Matt, Tűzkerék
'70-'80-as felvételeit, ill. az alsóórsi 2001-es
koncerteket. Tel.: 88/233-080

Eladó újszerű állapotú bakelit LP-k közel 3000
db-os gyűjteménye, néhány előadó a választék-
ból: Emerson, Blackfoot, Deep Purple, Bon Jovi,
Dio, Asia, Heart, Kansas, Journey, Styx, G.
Moore, Rush, Nighttranger, Kiss, Rainbow, Tri-
umph, Queen, Supertramp, Victory stb. U. CD-
k: Styx, Journey, W.A.S.P., Manowar stb. To-
vábbá videó Hi-Fi sztereó, megkímélt állapotban:
Kiss, Deep P, Ozzy, Slade, Scorpions, G. Moore,
Kansas, W.A.S.P. stb. Felbélyegzett válaszboríté-
kos levélre állapot-, ármegjelöléses listát küld-
dök. Cím: Kőrös Tamás, 6000 Kecskemét, Bocs-
kai u.18. Tel.: 76/418-374 (21 óra után).

David Bowie, Clash, U.K. Subs, Damned, Uriah
Heep, Keef Hartley Band, Amon Düül, Genesis
CD-k eladók olcsón. Tel.: 30/301-73-24

A következő számhoz az
apróhirdetések beküldési
határideje: 2001. augusztus 17.

A beérkezett hirdetések
néhány napon belül honlapunk
- www.rockinform.hu -
Börze rovatába is bekerülnek!

Ingyenes a Börze!

**Játékszabályok: Továbbra is in-
gyenesek a Börzében az apró-
hirdetések 20 szóig. Ez alól
természetesen kivételt képez-
nek a keretes, valamint keres-
kedelmi-gazdasági jellegű hir-
detések. Ezek ára: 20 szóig
2.000 Ft, e fölött pedig szaván-
ként plusz 50 Ft.**

**Tehát szabad a pálya, várjuk
nyílt (!) postai levelezőlapjaito-
kat postacímünkre: Rockinform
3523 Miskolc 23. Pf.: 58.**

EMI

non-stop music

BRAN VAN 3000

OK

a te zenéd

Air
Nikka Costa
Perry Farrell
Radiohead
Dave Navarro
Tool

CD

MC

DVD-VHS

ajánló

hazai újdonságok
pop hírek
DVD megjelenések
nemzetközi újdonságok

új album!!!

AFRO CELT SOUND SYSTEM

OK

OK

Dave Navarro

Trust No One
A Jane's Addiction és a Red Hot Chili gitárosának első szólólemeze! Nem fogsz csalódni, ha szereted a zúzó gitárbetéteket és a kemény rockzenét.

OK

NIKKA COSTA

Everybody Got Their Something
Nikka Costa várhatóan az évtized meghatározó zenei személyisége lesz. Apja, Don Costa a zenei élet leghíresebbjeinek volt producere, zeneszerzője (Frank Sinatra, Paul Anka, Barbara Streisand). Nikka 7 évesen már stúdióban dolgozott első lemezén, 8 évesen Chile-ben a Police "előzenekaraként" lépett fel 300.000 ember előtt. Világszerte megjelenő első önálló albumát a Virgin Records jelentette meg május végén.

OK

AIR

10.000 Hz Legend
1998-ban jelent meg a francia zenekar első albuma, a Moon Safari, ami több mint 2 millió példányban kelt el világszerte. Második lemezük megjelenését - 10.000 Hz Legend - már óriási várakozás előzte meg mind az alternatív zenei média, mind az alternatív zenekedvelő közönség részéről. Az album már a boltokban!

OK

Radiohead

Amnesiac
A nagysikerű Kid A lemez után itt a folytatás, egy roppant színvonalas az előzőnél is progresszívabb, kísérletezőbb, merészebb album formájában.

OK

PERRY FARRELL

Song Yet To Be Sung
Perry Farrell a Jane's Addiction és a Porno For Pyros frontembereként lett híres az alternatív rock műfajban. Song Yet To Be Sung albuma elsőként jelenik meg saját neve alatt a Virgin-nél. Az albumot Alan Moulder mixelte (Nine Inch Nails, Smashing Pumpkins), a producerek között pedig megtaláljuk Mad Professor és Marius De Vries (Björk) nevét is. A lemez műfaja több stílusból építkezik, de a fővonalat az elektronikus zene, a dub és a modern rock alkotja.

OK

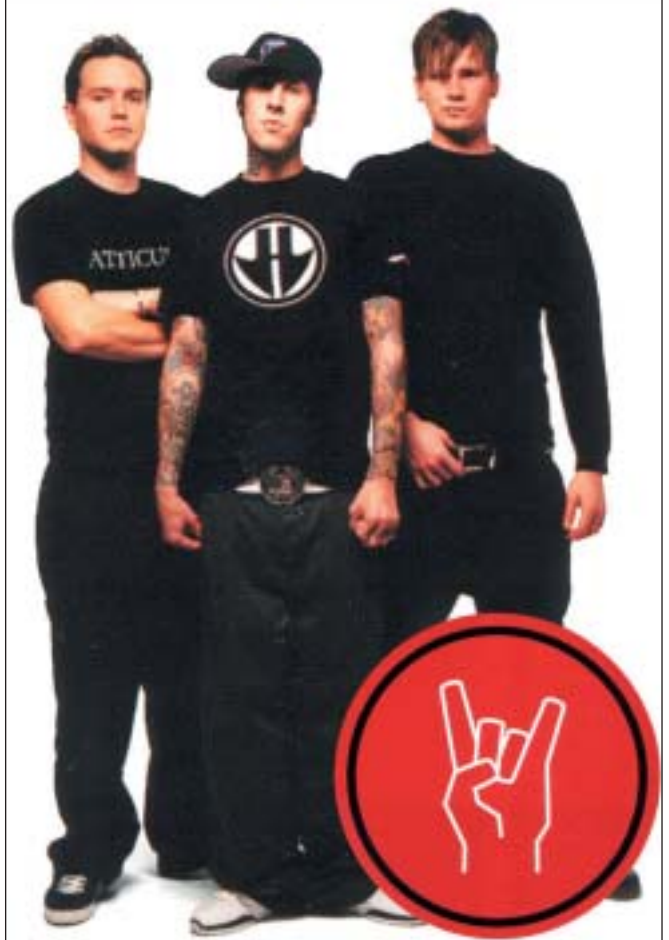
TOOL

Lateralus
Tool, a Jive kiadó egyik legsikeresebb hard-rock bandája elkészítette legújabb, Lateralus című nagylemezét.

kapható CD-n és kazettán

blink-182

**A vetkőzés az
előző albumon
már bejött
a Blink 182-nek**

**Take Off Your
Pants And Jacket**

Információk: 06 36 36 36 36
www.universalmusic.hu

